

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

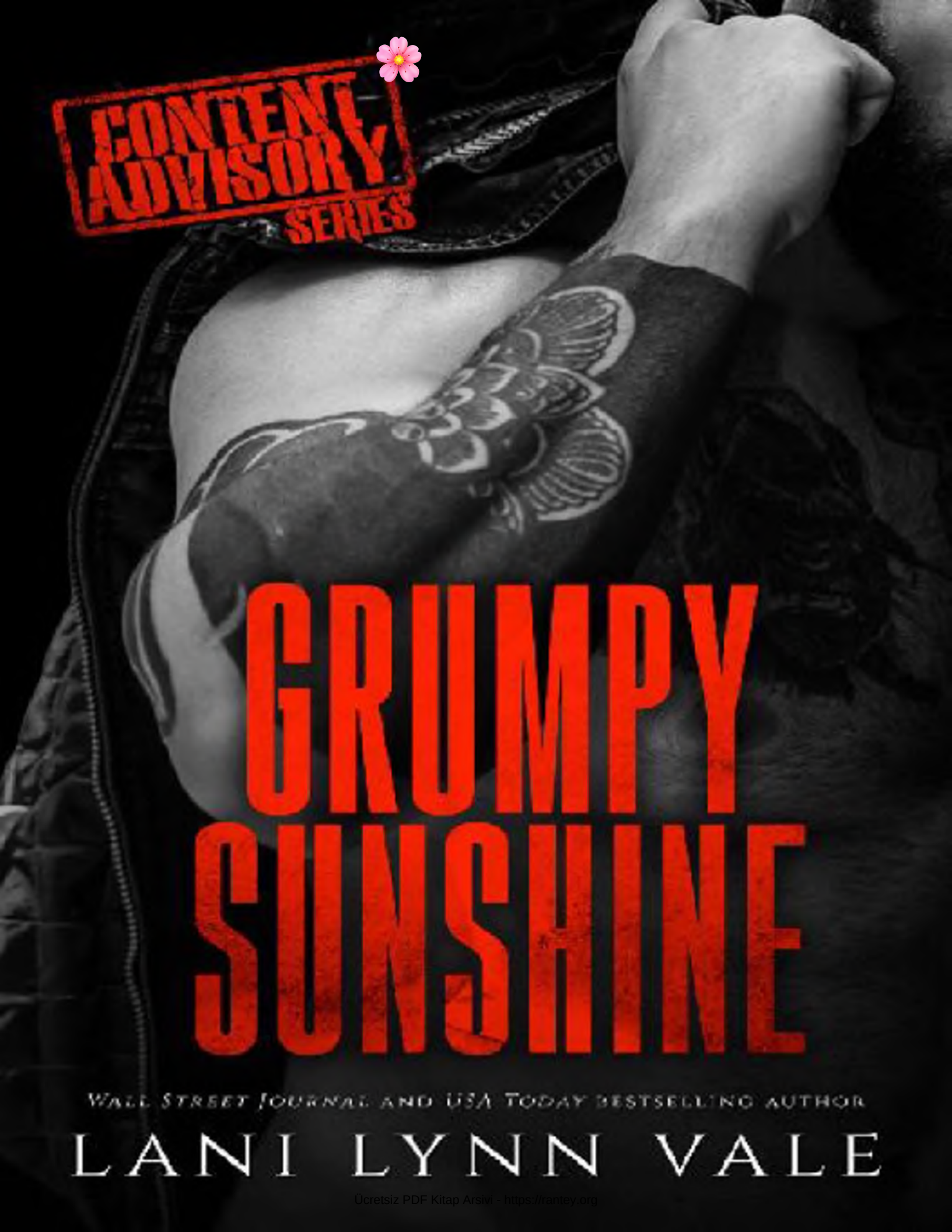
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**CONTENT
ADVISORY
SERIES**

GRUMPY SUNSHINE

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LANI LYNN VALE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

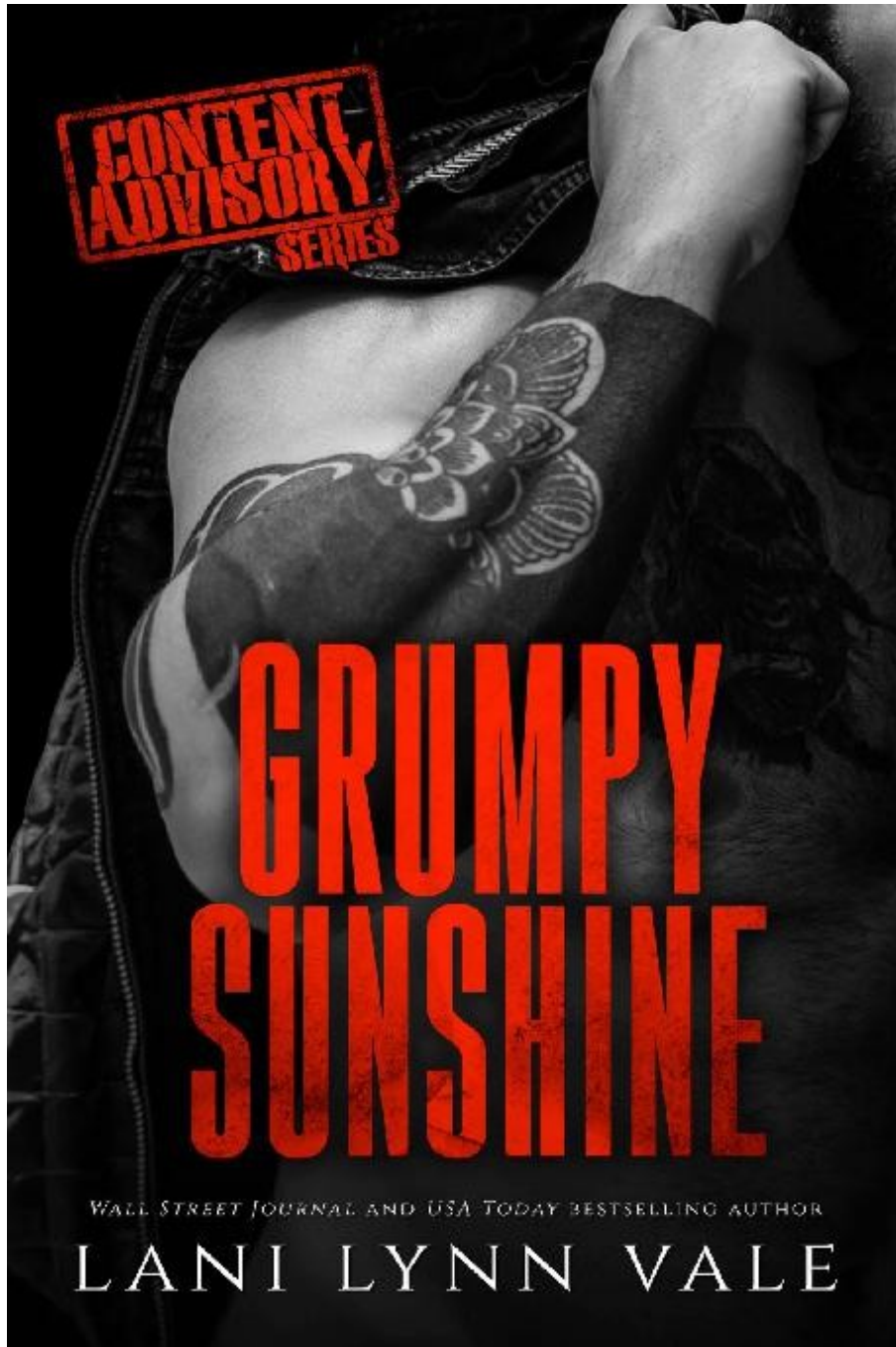
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HUYSUZ GÜNEŞ IŞIĞI

İÇERİK DANIŞMA SERİSİ

KİTAP 1

LANI LYNN VALE

Bu, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan oluşturulmuş bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

HUYSUZ GÜNIŞİĞİ

İçerik Danışmanlığı Serisi, 1. Kitap Telif

Hakkı © 2025 Lani Lynn Vale™.

Tüm hakları saklıdır.

www.lanilynnvale.com

E-kitap, basılı ve sesli olarak mevcuttur.

Kapak Tasarımı© 2024 [Cover Me Darling](#) tarafından yapılmıştır.

Fotoğrafçı: [FuriousFotog™](#)'dan [Golden Czermak](#) . ____

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamaksızın, bu yayının üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.

LANI LYNN VALE® ABD Patent ve Ticari Marka Ofisi'nde tescillidir.

İÇİNDEKİLER

[Huysuz Günışığı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28 Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

[Bonus Sahne](#)

[Sırada ne var?](#)

[Teşekkür](#)

[Lani Lynn Valein Diğer 'Kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

HUYSUZ GÜNEŞ IŞIĞI

İÇERİK DANIŞMANLIĞI SERİSİ, KİTAP 1

CHEVY + AELLA

Chevy Clayborne'un zamanının çoğunu geçirdiği ameliyat katına adım attığı ilk gün, onu kendisine ait kılmak için her şeyi yapacağını biliyordu.

İki yıl boyunca uzun bir oyun oynadı.

Yavaşça onun hayatına girdi ve ona ihtiyacı olduğu anda, sadece öyleymiş gibi davrandığı ama kesinlikle öyle olmadığı parlak zırhlı bir şövalye gibi üzerine çullandı.

O gerçek bir şövalye değil.

Aslında, kendi hikayesi dışında herkesin hikayesinde kötü adamdır.

Hayatı istediği gibi yaşar ve yoluna çıkan herkese ve her şeye lanet eder.

İş yerinde namuslu bir anestezi uzmanı gibi görünebilir, ancak önlüklerini çıkarıp kot pantolonunu, motorcu botlarını ve arkasında Truth Tellers amblemi olan deri kesimini giydiği anda ikinci kişiliğine bürünür.

Dr. Jekyll ve Bay Hyde'ın onun üzerinde hiçbir etkisi yok.

İki yıldır kendini göstermeye çalışıyor ve tam da Aella Cowan'ı istediği yere getirdiğinde, olası tüm kaçış yollarını kapatıyor.

Elinde geleceğe yönelik bir savaş olduğunu düşünmektedir ama Aella, Chevy'nin düşündüğü kadar korunaklı olmadığını kanıtlar. Truth Tellers Motosiklet Kulübü'nün en korkunç üyelerinden birinin yaşlı karısı olmaktan son derece mutludur ve gecelerini aşağılık insanlara şüpheli şeyler yaparak geçirmesi umurunda bile değildir.

Her sabah onunla kahvaltı ettiği sürece, gecesini nasıl geçirdiğinden ona
ne ?

BOOMTOWN 'a yorum bırakan ilk birkaç Amazon yorumcusuna. Siz ve sert sözleriniz olmasaydı, bugün bulunduğum yere gelmek için asla çabalamayabilirdim.

BİR

Bir sonraki hayatımda, tüm bu ışıltılı kişilik saçmalıkları yerine para ve yakışıklılıkla geri döneceğim.

-Aella'nın gizli düşünceleri

AELLA

"Hey, sevgilim."

Dişlerimi sıktım, gülümsedim ve benimle sanki kanlı canlı bir insan değil de duvardaki sevimli bir resimmişim gibi konuşan doktora döndüm.

"Merhaba, Dr. Marsh." Gülümsemeye çalıştım ama daha çok yüzümü buruşturmuş gibi görünmekten korkuyordum.

"Gidiyor musun?" diye sordu, umutlu görünüyordu.

Yüzümü buruşturdum. "Aslında şu anda otobüs durağına gidiyorum."

Otobüse bineceğimi söylediğimde üzüldü, çünkü otobüs durağı acil servisin ana girişinin hemen dışındaki otoparkın kenarındaydı.

"Yazık." Gözleri umutla parladı. "Seni bırakmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. İlk durak benim ve zaten markete gidip kız kardeşimi ziyaret etmem gerekiyor."

Dr. Marsh yalanım karşısında kalbi kırılmış gibi görünüyordu ama eve arabayla gittiğimi bilmesini istemedim. Şansıma beni takip ederdi.

Bu adamın bir ipucu bulması için ne gerektiğini bilmiyordum.

Yani, cidden.

Sordu, sordu ve ben her seferinde onu geri çevirdim.

Ve bu bir yılı aşkın süredir devam ediyordu.

Daha açık sözlü olmak zorunda mıydım? Onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi mi söylemeliydim?

Bunun biraz fazla sert olacağını düşündüm.

Yani, henüz bana çıkma teklif etmemişti. Yine de cesaretini toplamaya çalıştığını biliyordum.

"İyi günler." Gözlerime ulaşmasa da gülümsedim.

Dr. Marsh el salladı ve ben de bir daha durdurulmayacağımı umarak aceleyle uzaklaştım.

Neyse ki durdurulmadım ve yaklaşık sekiz dakika içinde altı blok ötedeki arabama ulaştım.

Sahip olduğum en rahatsız önlükle yürümek zorunda kaldığım için kalçalarım kaşınıyordu.

Bunlar benim yedeklerimdi, sadece mecbur kaldığımda giydiklerim.

Ve birkaç gündür çamaşırhaneye gidemediğim için, bu bir 'mecburiyet' anıydı.

Bu önlüklerin iç baldırları düpedüz yarı saydamdı ve gerçek bir örtücülük sağlamıyordu. Her an, tüm pantolonlarım gibi onlar da yırtılabilirdi ve yırtılmalarından dolayı delikler açılabilirdi.

Kalçalarım o kadar güçlüydü ki...

Uzakta arabamı görünce adımlarımı uzattım ve anahtarı kilide sokabildiğimde rahat bir nefes aldım.

Arabama bindiğimde aklımda bu gece yapmam gerekenler vardı.

Her şeyden önce kiramı ödemem gerekiyordu. Eve varmak, paramı almak ve sonra da bugünlük kapanmadan önce kira ofisine götürmek için tam bir buçuk saatim vardı.

Maureen'e göre bu, geç kalabileceğim ve hâlâ apartmanda oturabileceğim son gündü.

Bu oldukça gülünçtü çünkü Maureen'in yönettiği apartman kompleksi, insanların her zaman taşındığı yıkık dökük bir binaydı.

Aslında, yaşam koşulları nedeniyle şu anda kırk sekiz birimden on sekizi boştu.

Dişlerimi sıkarak ayağımı debriyaja koydum ve gaza bastım. Ya da denedim.

Hiçbir şey olmadı.

İçimi çektim, arabayı boşa aldım ve dışarı çıktım.

Arabayı biraz hareket ettirdikten sonra tekrar bindim ve arabanın sokağın yokuşundan aşağı yuvarlanmasına izin verdim. Bu sırada içeri girmek için acele ederken ayakkabılarımdan birini kaybettim.

Yeterince ivme kazandıktan sonra debriyaja bastım ve araba homurdanarak canlandı.

Bu süreç tam da bu yüzden hastaneden çok uzağa park ettiğim yerd.

Çünkü bir tepedeyseniz ve manuel bir arabanız varsa, akü bitmişse debriyaja basabilirdiniz.

Akümü değiştirmem gerektiğinden ve sık sık bittiğinden, bunu çok yaptım.

Gerçi bunu genellikle beni sürekli izleyen seksi bir motorcunun önünde yapmazdım.

İzlendiğimin farkında olduğumdan değil.

Bilseydim, ayakkabımı arkada bırakıp kaçabilirdim.

Bunun yerine, imdat frenini çektim, arabadan indim ve yaklaşık on beş metre önümde duran a y a k k a b ı m a yöneldim.

Bir adamın elinde.

Harley kullanan, kasklı, hastane önlüğü giymiş bir adam.

Vizörü kaldırdı ve ayakkabımı bana uzatırken sırttığını görebiliyordum.

Ona zoraki bir gülümseme verdim ve "Teşekkürler" dedim.

"Sorun değil, bebek yüzlü." derken kahverengi gözleri parlıyordu.

Başımı eğdim ve sonra utancıma tam olarak kimin tanık olduğunu fark ettim.

Dr. Clayborne.

Anestezi uzmanı. Oğlu.

Oğlu.

A.

Kaltağın.

Dünyada utancıma tanık olmasını istemediğim bir adam varsa, o da oydu.

Dr. Clayborne, arkadaşları arasında Chevy olarak da bilinirdi, ama ben değil.

Alfa erkeği belalıları nakavt olarak kabul edebilir miydiniz bilmiyorum ama eğer edebilirsiniz, bu o olurdu.

Uzun boylu, geniş ve sıkılmak için yalvaran kaslara sahipti.

Yine de çok iyi biri sayılmazdı, bu yüzden onu cerrahi birimindeki diğerleri kadar iyi tanıyamamıştım.

Bir yılı aşkın süredir ameliyathanede teknisyen olarak çalışıyordum ve çoğu insanla gayet iyi anlaşıyordum.

Ama Dr. Clayborne'u hiç gerçekten tanımamıştım.

O bir muammaydı ve ne zaman otuz adım yakınımaya gelse varlığımın her bir parçası mest oluyordu.

"Teşekkürler," dedim ayağıma geçirirken.

Beni izledi, muhtemelen ayakkabılarımın da ne kadar yıpranmış olduğunu fark etti ama yorum yapmadı.

"Arabanda bir sorun mu var?" diye sordu.

Omuz silktim. "Arabamda her zaman bir sorun olur."

Başını eğdi ve daha fazlasını öğrenmek istediğini anladım.

Ama gitmem gereken yerler olduğundan ve adam gözümü korkuttuğundan gülümsedim, el salladım ve arabama doğru geri döndüm.

Ben giderken kığım sallanıyordu ve fark edip etmediğini merak ediyordum. Muhtemelen fark etmiştir.

Kığımın nasıl olduğunu fark etmemek zordu.

Armut şeklinde bir vücudum vardı.

Bütün günümü spor salonunda geçirmişim gibi görünen küçük bir üst bedenim vardı. Çok sıkı iki kolum ve güzel, düzgün bir belim vardı. Ama sonra kalçalarım geliyosunuz, ki onlar gerçekten de doğum kalçalarıydı. Koca bir popom, kalın kalçalarım ve narin ayaklarım vardı.

Garip görünümlü olduğumu düşünüyordum.

Yine de erkek arkadaşlarım kığım hep beğenmişti.

Belki de iyiydi.

Bilmiyordum.

Bildiğim tek şey kalçalarımın, basenlerimin ve belimin üzerime tam oturan bir pantolon bulmayı neredeyse imkânsız hale getirdiğiydi.

Eve dönerken Dr. Clayborne'u düşünmemeye çalıştım ama bunun imkânsız olduğu ortaya çıktı.

Arabamı park ettiğimde, sitenin bana tahsis ettiği park alanını geçtim ve en yakın tepedeki caddeye park ettim. Sonra yorgun bedenimi iki blok boyunca sürükleyerek apartman kompleksime ulaştım ve dört kat merdiven çıktım.

Oraya vardığımda ilk fark ettiğim şey kapımın kilitli olmadığı oldu.

İnledim ve bunun kız kardeşimi içeride bulacağım anlamına gelmemesini umdum.

Kız kardeşimi çok seviyordum ama yorgundum ve yapmak istediğim tek şey gidip kiramı ödemek ve sonra da yatmaktı.

Ancak oraya vardığımda kapı zaten kısmen açıktı. Söndüm.

Annem buradaydı.

Ve annem evime sadece parası bittiğinde paramı çalmak için gelirdi.

Lanet olsun.

"Hayır, hayır, hayır," diye tekrarladım yatak odama koşarken.

Yatağımın altında sakladığım ayak dolabımın açık olduğunu görünce gözlerimi kapattım.

Neyse ki artık orada çok fazla para tutmuyordum çünkü annem bunu o kadar çok yapmıştı ki öğrenmiştim.

Tuvalete gittim, sonra kapağı kaldırdım.

"Kahretsin," diye homurdandım zulamın orada olmadığını görünce.

Çoğu insanın "Aella, neden paranı dairenin her yerine saklamak yerine bankada tutmuyorsun?" dediği yer burasıydı.

Bunun nedeni annemin tam bir pislik olmasıydı.

Ben büyürken annem hem kız kardeşim Silver'ı hem de beni sikmeyi severdi.

Biz küçükken, Sosyal Güvenlik numaralarımızı kullanarak adımıza kredi çekmeye başlamıştı.

Ben iki yaşındayken, benim adıma ipotek yaptırmıştı.

Silver on üç yaşındayken, annem Silver'ın adına bir araba almıştı.

O andan itibaren, annem bizim adımıza çok fazla dolandırıcılık yaptığı için kredimiz mahvolmuş ve banka kullanamaz hale gelmiştik.

Yılda bir kez denememe rağmen bugüne kadar hala bir banka hesabı alamadım.

Bu da annemin daha fazla çalamaması için paramı nasıl saklayacağımı öğrenmeme yol açtı.

Ayrıca ev sahibime annemin evime asla ve asla giremeyeceğini kesin bir dille bildirdim. Eğer evime girmesine izin verilirse, suç duyurusunda bulunacaktım.

Neden böyle bir tehditte bulundum ki?

Çünkü tüm ev sahiplerim annemin tatlı diline ve güneyli cazibesine kanmıştı.

Ve kiramı ödeyemeyecek duruma düştüm.

Zaten aydan aya kiraya çıkıyordum çünkü kredim yüzünden kimse kira kontratı yapmama izin vermiyordu.

Yaşamama izin verilen tek yerin kredi kontrolü yapmayan ya da çok karanlık yerler olduğundan bahsetmiyorum bile.

Yaklaşık beş yüz dolar tutan tuvalet zulasının gittiğini gördükten sonra, ne bulacağımı zaten bildiğim için kira paramı aramaya koyuldum.

Gitmişti.

Hepsi

gitmişti.

Ellerimi yumruk yapıp ona kadar saydım.

Sonra oradan ayrıldım ve ofise doğru yürüdüm. Maureen'i orada sabırsızlıkla beklerken buldum. Beni bekliyordu, biliyordum.

"Annemin daireme girmesine izin verdin mi?" diye sordum. Çünkü mesele buydu.

İçeri girmesine izin verilmiş olmalıydı.

Kilidimin standart bir apartman kilidi olduğunu biliyordum ama anahtarı olan sadece ev sahibim, kız kardeşim ve bendim.

Maureen'in yanakları kızardı. "Köpekleriniz için kemikleri olduğunu söyledi."

"Onlara kemik verdiği doğru," diye homurdandım. "Ama benim köpeğim yok, o yüzden kemikleri kapımın yanında yere bıraktı. Taşındığımda sana özellikle söylediğim şey neydi?"

Kızgın görünüyordu. "O senin annen."

"Daireye her geldiğinde kiramı çalan lanet olası bir dolandırıcı kadın o!" diye bağırdım. "Sana bunu boşuna söylemedim! Şimdi kiramı ödeyemiyorum çünkü birinin evime girmesine izin verdin."

Maureen'in gözleri kısıldı. "Hâlâ kira borcun var."

"Kirayı ödeyeceğim," dedim. "Ama sadece annemden geri aldığımda." "Bu bugün mü olacak?" diye sordu. "Eğer gün sonuna kadar ödemezsen, tahliye edileceksin."

"Beni tahliye etmeyeceksin," diye meydan okudum. "Nedenini bilmek ister misin?" Yaşlı kadın gözlerini kıstı ve "Neden?" dedi.

"Çünkü bunu yaparsan seni eşek sudan gelinceye kadar döverim." Kapıya doğru döndüm ama kapı aralığında durdum ve omzumun üzerinden geriye baktım. "Senden hoşlanmıyorum. Senin de benden hoşlanmadığını biliyorum. Ama ikimiz de biliyoruz ki benim parama ihtiyacın var. Ben nakit ödüyorum, sen vergi ödemeden cebe indiriyorsun. Sana verdikten sonra parayla ne yaptığın umurumda değil. Ama annemi bir daha evime alırsan, hiç hoşuna gitmeyecek bir şey yaparım."

Maureen kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Burada yaşamana izin vermek zorunda değilim."

"Bu yaşam koşulları, vergi kaçakçılığın ve üst katlarda sürdürdüğün esrar işi yüzünden seni Dallas şehrine ihbar edebilirim. Ama yapmayacağım." Beni kovmayacağını bildiğim için döndüm ve çıktım.

İstesem muhtemelen orada bedavaya yaşayabilirdim, ama vergimi ödedim. Bir şekilde.

Ne olursa olsun.

İKİ

*Kendi işinize bakmayı öğrenene kadar söylediğim her şey kafanızı
karıştırabilir.*

-Chevy'den Cutter'a

CHEVY

Ertesi gün ayakkabısının çıkmasına ve peşinden gitmesine hâlâ gülüyordum.

Aella Cowan, kafamda daha çok Whirlwind olarak biliniyor.

Hastaneye yanaşıp bisikletimi kapattığımda yüzümde bir gülümseme vardı.

Vardiyamdan önce birkaç adım atmak için genellikle uzağa park etmeye çalışırdım.

Önümüzdeki on iki saati bir hastanın yanında kığımın üstünde geçirecektim
ve bazen hayattaki seçimlerimi ciddi ciddi sorguluyordum.

Bu kadar hareketsiz olmaktan nefret ediyordum.

Aslında, anestezinin benim yolum olduğuna ilk karar verdiğimde, bunu
ordudayken ve durmaksızın, sürekli hareket halinde olan savaş bölgelerinde
çalışırken yapmıştım.

Şimdi, sivil olarak hayatımı kazanmak için çalışırken, bunun sıkıcı
olmasından nefret ediyordum.

Motosikletimi Whirlwind'in kırmızı Ford Mustang'inin karşısına park edip
uzun uzun inceledim.

Ön tampon her an bir çukura düşecekmiş gibi görünüyordu.

Lastikler o kadar keldi ki, iyi bir yağmur yağsa muhtemelen arabası takla
atacaktı.

Bir de camları renkliydi ama sadece yüzde elliydi. Renk tonu birçok yerden soyuluyordu ve tamamen soyulsa daha iyi olacakmış gibi görünüyordu.

Kaput, soyulan boya nedeniyle kırmızıdan çok griydi ve sol ön far, yakın zamanda arkadan çarpılmış gibi görünüyordu.

Başımı sallayarak kaskımı kolumun altına sıkıştırdım ve hastaneye doğru yürümeye başladım.

Bugün hava cehennem gibi sıcaktı ve saat daha sabahın altısı on beşiydi.

Öğle yemeği için dışarı çıktığımda havanın o kadar sıcak olacağından emindim ki Whirlwind'in kaputunun boyası biraz daha soyulacaktı.

Kasırga.

Tanrım, o bir şeydi.

Onu sürekli izliyordum ve onun hiçbir şeyden haberi yoktu.

Her zaman kendi küçük dünyasında kaybolmuş, orada var olduğu için mükemmel kışını çalıştırıyordu.

Gözlerini açıp bir kereden fazla bana baksa beni görecekti.

Düşüncelere o kadar dalmıştım ki telefonum çaldığında yerimden sıçradım.

"Siktir," dedim elimi cebime atıp rahatsız edici cihazı çıkarırken.

Gözlerimi ekrana diktim, sonra isteksizce cevap verdim. "Selam

Reign."

Onunla konuşmak istemediğimden değil ama bugün ona nazik davranmayı kaldıırabileceğimi sanmıyordum.

Reign'i severdim.

İyi bir kızdı ama "benim" kızım değildi.

Liseye başladığımdan beri hep Copper'ın sevgilisi olmuştu.

Copper hapse girdiğinde bile, o Copper'ın kızıydı.

Copper ve Reign, Copper on üç yaşına bastığı andan itibaren hayatımızın değişmez bir parçasıydı. Aslında Copper'ın kız arkadaşı değildi ama onun en iyi arkadaşıydı. Copper, Reign'in ona ne kadar aşık olduğunu göremese de geri kalanımız görebiliyordu.

Bu yüzden Copper'ın güvenini asla kırmaz ve onun kız arkadaşıyla oraya gitmezdim.

"Hey, Chevy." Reign burnunu çekerek telefonu açmak istemediğim için kendimi kötü hissetmeme neden oldu. "İşte misin?"

"İçeri girmek üzereyim, neden?" Bir iyilik istemeyeceğini umarak sordum.
"Um," yine burnunu çekti. "Bir araba kazası geçirdim."
Gözlerimi kapattım ve neredeyse iç çekiyordum. "İyi misin?" Nefesi kesildi ve "Hayır" dedi.
Onu bekleme salonundaki otomatların yanında buldum. Her tarafı kan içindeydi ve perişan görünüyordu.
"Reign," dedim sessizce.
Başını kaldırdı, sonra bana doğru koşmaya başladı.
Gömleğindeki kana rağmen onu kollarımla yakaladım ve sarıldım. "İyi misin?"
Bir hastanede çalıştığım için kana fazlasıyla alışkındım.
En azından bu kan kurumuştur.
O kadar zor yutkundur ki duyabildim ve "İyiyim." "Evet, iyiyim. Ama sanırım iki kişiyi öldürdüm."
Kalbim durdu.
Gözlerimi kapadım. "Ne oldu?" "Araba kullanıyordum..."
"Araba kullanmaman gerektiğini biliyorsun," diye çıktım. İki yıldır ehliyetine el konulmuştu.
"Biliyorum." Sesi kırılmış gibiydi. "Ama yük olmaktan çok yorulduğum."
Öfkemi bastırmak için dişlerimi sıktım ama nafile.
"Sen..." Ağzımı kapattım.
Onu azarlamama ihtiyacı yoktu.
Çenemi sıktım ve içimden ona kadar saydım. "Bu ne zaman oldu?" diye sordum.
"Birkaç saat önce," diye fısıldadı. "Kanımdaki alkol seviyesini ölçmek için beni acile götürdüler çünkü sarhoş olmadığımı inanmadılar. Bunu fark ettiklerinde gitmeme izin verdiler. Ama başka soruları olması ihtimaline karşı yakınımnda kalmam gerektiğini söylediler."
Elimi yüzümde gezdirdim. "Gel hadi. Benimle cerrahi katına gelip bekleyebilirsin."
"Teşekkürler," diye nefes aldı. "Bugün çok mu meşgulsün?" Evet, evet, öyleydin.
Gecenin bir yarısı gelen acil bir çağrı yüzünden sadece dört saat uyuyabilmişim ve bu da buraya gelip bir saat çalışmamı gerektiriyordu.

Benimle ve bir diğeriyle birlikte çalışan anestezi uzmanı Tennenbaum hastalanıp eve gitmek zorunda kaldığında birkaç ameliyat daha geçirdik.

"Bugün bakmam gereken birkaç ameliyat var," diye homurdandım, normalde merdivenlerden çıkmam gerekirken asansöre yönelirken. "Eve gidip gidemeyeceğini öğrenene kadar dinlenme odasında takılabilirsin."

Başını salladı ve yanıma geldi. "Benimle yukarıda buluşmak istemediğine emin misin? Merdivenleri kullanabilirsin."

Cevap vermek yerine onunla birlikte asansöre bindim.

Kata çıktığımızda ona duşların bulunduğu doktor dinlenme odasını gösterdim, sonra da temiz önlükler aldım. Sonra da bugün yapacağım ameliyatlara dökümünü verebilecek sorumlu hemşireyi aramaya koyuldum.

"Hey, Val." Genelde burada bulunmayan kadın doktorlardan birine başımı salladım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Daha önce gönderdiğim bir hastayı kontrol ediyorum." Perişan görünüyordu. "Ehliyetine el konulmuş bir kadın bir çift kafa kafaya çarpmış. Kadın hamileydi."

Gözlerimi kapattım, sanki solar plexusuma bir yumruk yemiş gibi hissediyordum.

"Siktir," dedim. "O benim arkadaşım." "Hamile kadın mı?" diye sordu.

"Hayır, ehliyetine el konulan kadın." İçimi çektim.

Yüzünü buruşturdu. "Eğer yardımı olacaksa, sanırım kadın kurtulabilir. Adam ise... durumu çok kritikti çünkü çarpmanın çoğu sürücü tarafından geldi."

Bu yardımcı olmadı.

"Şu anda burada kimin şarj olduğunu biliyor musun?" diye sordum. "Dru," dedi arkamdan gelen boğuk, yumuşak ses. Kim olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Aletim görmeden de anlamamı sağladı.

Aella.

Benim küçük kaos versiyonum.

Yine de döndüm, çünkü söz konusu o olduğunda bir bakış için her zaman çaresizdim.

Benden vebadan kaçır gibi kaçıyor olabilirdi ama bu bakmama izin verilmediği anlamına gelmiyordu.

Gülümsedim. "Hey, araban bugün sana nasıl davranıyor?"

"Hâlâ huysuzum," diye itiraf etti, benden başka bir yere bakarken yanakları kızarmıştı.

"I..." Reign'in adımı seslenmesiyle sözüm kesildi ve Aella dikkatimi dağıtarak kaçmaya başladı.

Reign bu kata yabancı değildi.

Çok fazla doktor randevusu olduğu için sık sık ziyaret ederdi ve tam o sırada Aella'nın Reign yakınımdayken hep kaçtığını fark ettim. Ama genellikle, sadece biz konuştuğumuz sürece buna katlanırdı.

Reign'le arana mesafe koyman için bir neden daha Chevy. Aptal olma.

Copper, Reign ile bu kadar çok zaman geçirdiğimi ve ona söylemediğimi öğrenirse anlamaz.

Neden anlamazdı?

Çünkü Reign hapisten çıktıktan beri ondan vebadan kaçır gibi kaçıyordu.

Hay sikeyim.

Onunla gerçekten konuşması gerekiyordu.

"Hey, Chevy." Adımın söylendiğini duydum.

Kafamı kaldırdığımda Dru'nun bana el salladığını gördüm.

Reign'e beklemesini söylemek için bir parmağımı kaldırdım, sonra da Dru.

"İlk ameliyatınız iptal edildi. Adamın enfeksiyonu var ve Kontrol altına alınamayacaklarını görmek için beklemeye karar verdi," diye açıkladı. "Lanet olsun." İçimi çektim. "Kulağa harika geliyor."

Kulağa harika geliyordu çünkü saat on birdeki bir sonraki ameliyatımdan önce birkaç saat uyuyabileceğim anlamına geliyordu.

"Harika, uyuyacağım," dedim aniden.

Kısa boylu olmama alışkın olan Dru bilgisayarda ne yapıyorsa ona geri dönerken tek kelime etmedi.

Reign'e doğru yöneldim ve "Ben birkaç saat uyurken sen dinlenme odasında takılabilirsin" dedim.

"Tamam." Gülümsedi ve beni takip etmeye başladı.

Sinirlenmemeye çalıştım ama beni takip ederek doktorların genellikle hastalar arasında birkaç saat uyumaya çalıştıkları odaya girdiğinde kaçınılmaz olarak pes ettim.

"Şuradaki koltuğa oturabilirsin," diyerek odanın karşısındaki koltuğu işaret ettim. "Burası neresi?" diye sordu.

"Aynen görüldüğü gibi, Reign." dediğimde kısa kesmiştim. Reign iç çekti. "Git uyu, huysuz."
Ben de öyle yaptım.

Kocaman, sert bir beden yanıma düştüğünde tamamen şaşkın bir şekilde uyandım.

Ardından kahkahalar geldi ve gözlerimi açmadan gelenlerin erkek ve kız kardeşim olduğunu anladım.

Hangi kardeş olduğu belli değildi.

Işık yandı ve sonra yanımdan kaşlarımı çattıran kadınsı bir çığlık geldi.

İşte o zaman ne olduğunu anladım. Reign

yanımdaki yatağa sürünerek girmişti.

Bunu neden yaptığını merak ederek kaşlarımı çattım ve sonra hatamı fark ettim.

Çünkü yanımda, Reign'in yarı üstünde yatan Copper'dı ve az önce karnına yumruk atmışım gibi görünüyordu.

Gözleri bana döndü ve oradaki ihaneti gördüm. Siktir.

Siktir, siktir, siktir.

"Copper, bekle," dedim o kalkıp odadan çıkarken.

Beş dakika sonra kız kardeşim de ikimizi de azarladıktan sonra gitmişti.

Gözlerimi kapattım ve ona kadar saydım.

Sonra ayağa kalktım, ayakkabılarımı giydim ve "Bunu düzeltmelisin Reign, yoksa ben düzeltereğim" dedim.

Reign yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, Chevy."

"Artık umurumda değil Reign," dedim sertçe. "Bu, yeni kavuştuğum ailemi parçalamayacak."

Daha sonra odadan çıktım ve öfkeyle hemşire odasına doğru ilerledim.

ÜÇ

*30'undan sonra bekar olmak saklambaç oynamaya benzer ama kimse sizi
aramaz.*

-Aella'nın gizli düşünceleri

AELLA

Kot pantolon ve dar siyah bir tişört giymiş, ciddi anlamda huysuz adamın koridorda hışımla ilerleyişini izledim ve onun Chevy'nin kardeşi olduğunu söylememe gerek kalmadan anladım.

İki adam ürkütücü bir şekilde birbirine benziyordu. Uzun boylu, güzel ve esmer.

Ama bunu daha önce görmemiştim.

Nedenini merak ettim.

Birkaç dakika sonra Chevy'nin kız kardeşi geldi, kaşları çatıktı.

Kardeşinin kaşlarının çatık olduğunu düşünsem de, Chevy'ninkinin yanında bu hiçbir şeydi.

O günkü ameliyatlarını gösteren panoya doğru yürürken onu izledim, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, yüz hatlarında öfke vardı.

Ne olmuştu ki?

"Özür dilerim Chevy," dedi Val sessizce yanından. "İçeride biriyle olduğunu bilmiyordum."

Nefesinin altından küfretti, sonra da "Özür dilerim. Bu senin suçun değil. Sadece sınır sorunları olan bir arkadaşım ve o arkadaşına aşık bir kardeşim var."

Ruh-roh.

Kulağa hiç hoş gelmiyordu.

"Bana anlatmak ister misin?" Val sordu.

Chevy ağır ağır bir sandalyeye oturdu ve ilk başta bunun büyük bir *hayır* demek olduğunu düşündüm.

Ama sonra konuşmaya başladı ve ben de onun sadece düşüncelerini topladığını fark ettim.

Val, Chevy'nin konuşmaktan gerçekten hoşlandığı belki de bir avuç insandan biriydi ve onu konuşturabilecek biri varsa o da Val'di.

Bunun nedeninden emin değildim ama bu çok ilgimi çeken bir şeydi.

Dr. Chevy Clayborne'la ilgili her şey ilgimi çekerdi.

Arkadaşı olduğunu söylediği ve ona daha fazlasıymış gibi bakan o kadın bile.

"Kardeşim ve arkadaşım Reign, biz küçükken çok iyi arkadaşlardı. Kardeşim uzaklara gittiğinde, ona bakma görevini bana verdi. Dürüst olmak gerekirse, küçükken bencil bir pisliktim ve onunla bir şey yapmak pek umurumda değildi. Buraya taşındığımızda o da peşimizden geldi ve işte o zaman onun varlığını unuttuğumuzu fark etmeye başladım. Bir gün Copper onu sordu ve ben de biraz daha fazla çabalamam gerektiğini fark ettim. Ona ulaştım ve o andan itibaren arkadaş olduk." Chevy ellerini yüzünden aşağıya doğru ovuşturdu. "Reign hastalıklı bir kadın. Hayatı boyunca hastanelere girip çıktı. Altı ay önce de nadir görülen bir kanser türü teşhisi kondu. Ona kardeşime söylemesini söylüyorum ama o reddediyor, ona yük olmak istemediğini söylüyor."

"Vay canına," dedi. "Bu yüzden mi ehliyetine el konuldu?" "Evet, nöbet geçirdiğinde araba kullanmana izin verilmez.

biliyor musun?" diye sordu. "Dürüst olmak gerekirse bugün neden araba kullandığımı bilmiyorum. Bildiğim tek şey onun daha iyi bildiği idi."

"Bu çok talihsiz bir durum," dedi Val. "Kardeşine söyleyecek misin?"

"Evet," diye cevap verdi. "Yeni kavuştuğum ailemi kaybetmek istemiyorum."

Onları geri aldıysa nereye gitmişlerdi, merak ettim. Bulmacanın bir parçasını kaçıırıyormuşum gibi hissediyordum.

Gerçi bunu asla bilemeyecektim.

Onunla böyle bir ilişkim yoktu ve daha da önemlisi, konu çekici erkeklerle konuşmaya geldiğinde tam bir sosis gibiydim.

Dilimin düğümlenmesine neden oluyorlardı.

Ama bu adam seksi, karanlık yakışıklılığı ve huysuz kişiliğiyle Chevy Clayborne'a benziyordu ve ben kendimi kaybetmiştim.

Ha, bir de hangi kulüp olduğunu bilmesem de bir motosiklet kulübünün üyesi olduğunu unutmayalım.

Sons of Anarchy'yi yeterince izlemiştim ve bir motorcunun tam benim tarzım olacağını biliyordum.

Gerçi bu hayali benimdi.

Gerçek ben, adama gülümsemekten başka bir şey yapamayacak kadar korkuyordu. Ve bazı günler bunu bile yapamıyordum.

Tuhaf olduğumu düşündüğüne hayatım üzerine bahse girerdim.

"Hey, Aella," diye seslendi Dru. "Ameliyattan yeni çıkan bir hasta için bana yardım edebilir misin?"

Ayağa kalktım ve tam o sırada Chevy döndü.

Hemşire odasından çıkmadan önce yüzündeki ifadeyi gördüm ve biraz kötü hissettim çünkü orada olduğumu bilmediği çok açıktı.

Bu da beni bok gibi hissettirdi, çünkü saklanmıyordum. Aslında, tam oradaydım, açıkta, gün gibi ortadaydım.

Açık alanda fark edilemeyecek kadar dikkat çekmeyen biri miydim?

Omuzlarım biraz daha çöktü, sanki kiramın gittiğini ve onu alanın annem olduğunu öğrendikten sonra günüm daha da kötüleşemezmiş gibi, şimdi fark edilemez olduğumun hatırlatılması gerekiyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Sessizce sordum.

Dru gülümsedi ve koğuşun ana girişinden yaklaşık iki kapı aşağıda bulunan bir odayı işaret etti.

"Yirmi sekiz yaşında bir hasta ACL onarımı geçirdi. Aynı gün yatacaktı ama bizim vardiyamız başlamadan önce ameliyatında bir sorun çıktı ve onu yatırdılar. Bandajlarının değiştirilmesi ve çarşaflarının değiştirilmesi için yardıma ihtiyacım var" diye açıkladı.

Odaya girip hastanın 600 kilonun üzerinde olduğunu görene kadar buna ne gerek olduğunu anlamamıştım.

Kendi başına yapamamasına şaşmamalı.

Dru ayakkabı giyiyorsa 1.80 boyundaydı ve sıırıslıklam ıslanmışında muhtemelen 1.80 kiloydu.

Dru'nun yanında durmak çok garip hissettirdi çünkü 1.80 boyunda bir kadın için çok uzun değildim ama onun yanında dururken kendimi canavar gibi hissettim.

Dru tapılacak kadar tatlı ve dikey olarak meydan okuyan biriydi.

Yine de küçük bir şeymiş gibi davranmıyordu.

Her şeyi kontrol altına alıp yoluna çıkan herkesi öldürüyordu.

Ondan çok hoşlanıyordum ve vardiyaya geldiğimde birlikte çalışmayı en çok sevdiğim kişiydi.

Ne yazık ki bu oldukça fazlaydı.

Kıçımı yırtarak çalıştım, tam zamanlı olarak okula gittim ve kalan az zamanımda yerel hayvan barınağında gönüllü olarak çalıştım.

Stratejik değilsem hiçbir şeydim.

Hayat söz konusu olduğunda oldukça vasat olduğumu biliyordum. Sınıfımın en iyisi değildim ama en kötüsü de değildim.

Liseyi sınıfımın ortasında bitirmiştım.

Öğrenci borcu olmadan üniversiteye gidebilecek kadar para biriktirmek için liseden mezun olur olmaz çalışmaya başladım ve giriş seviyesini asla geçemedim çünkü zaten orada olmak istemezken yönetici olmak benim açımdan çok fazla zaman ve çaba gerektiriyordu.

Söylemeye gerek yok, ben fantastik bir insan değildim.

Chevy'nin beni zar zor fark etmesinin bir nedeni vardı.

"Merhaba," dedi Dru hastaya. "Nasıl hissediyoruz?"

"Şu çarşafı değiştirseniz daha iyi hissedeceğim," diye homurdandı hasta.

Dru'ya baktım, o da bana baktı ve gülümsedi.

Dört saattir buradaydım, sekiz saatim kalmıştı ve bu hastanın açık ara en kötüsü olacağını hissediyordum.

Genelde hastaları rahat ettirmek için çok uzun zaman harcamaktan hoşlanmayız.

Muhtemelen olan şey, yatağının değiştirilmesini istemesi ve bunun hemen o anda yapılmasını istemesiydi.

Dru'nun oyalanacağından

şüpheliydim. Dru'nun kişiliği böyle değildi.

O bir makineydi, her zaman hastalarıyla ilgilendiğinden emin olurdu.

"Gecikme için özür dilerim hanımefendi," diye cevap verdi Dru. "Sahip olduğunuz yatağa farklı bir çarşafın takılmasını beklemek zorunda kaldık."

Ahh, bu çok mantıklıydı.

Kadının yattığı yatak bizim normal yatak tipimiz değildi.

Muhtemelen normal olanlara sığmazdı.

Hasta savunmaya geçerek, "Yirmi dakika önce bu konuda yardım istemiştım," dedi.

"Kalkmaya hazır mısınız?" Dru umutla sordu.

"Ayağa kalkmayı hiç düşünmüyorum," diye cevap verdi hasta. "Pisliklerle uğraşmak zorunda kalacaksınız."

Demek olan buydu.

Ayağa kalkmak yerine muhtemelen altına yapmıştı.

Harika.

Obez hastalar yeni bir şey değildi. Ama

kavgacı, kaba olanlar öyleydi.

Ve eğer bu kadın yardım etmeye hiç istekli değilse...

"Dru," dedim. "Birkaç el daha tutacağım, böylece bu işi biraz daha hızlı halledebiliriz."

Kıçımı hızla odadan çıkarırken Dru minnettar görünüyordu.

Gördüğüm ilk erkeği durdurdum, o da Dr. Marsh'tı. Ugh.

Onunla konuşmaktan nefret ediyordum ama bu işi güç olmadan başaramazdık.

"Hey, Dr. Marsh." Onun önünde durdum. "Bir hastayı yeni bir çarşafın üzerine yatırmamıza yardım eder misiniz?"

Dr. Marsh gözlerini devirdi. "Sana yardım edersem ne alırım?"

Bana asılıp durduğunu karına söylememem.

"Çak bir beşlik?" Ben sordum.

Sevdiğim bir erkek hademe, "Çak bir beşlik," diye seslendi.

DiAngelo'ya gülümsedim ve "Ben alırım!" dedim.

DiAngelo az önce çıktığım odaya göz attığında, "Gidip yardım getireyim," diye cevap verdi.

Ona minnetle gülümsedim ve odaya geri döndüm, eldivenlerimi giymekle meşguldüm - çünkü dışkıya dokunmak istememe imkân yoktu - ve odayı temizledim.

Yataktan kalkamayan tek bir kişinin nasıl bu kadar büyük bir dağınıklık yarattığını bilmiyordum.

Yerde yiyecek ambalajları, yatağın kapıya göre karşı tarafında soda şişesine benzeyen bir şey dökülmüştü ve her yerde patlamış gibi görünen bir çanta dolusu giysi vardı.

Tüm kıyafetleri topladım ve odanın köşesindeki misafir koltuğuna yerleştirdim.

Tam ayağa kalkıyordum ki odanın sıcaklığı değişti. Chevy'nin odaya girdiğini görmek için omzumun üzerinden baktım.

Karşıımızdaki duruma şöyle bir baktı ve gözlerini devirdi.

Gülümsememi gizledim ve "Tamam, desteğimiz geldi" dedim.

"Bu çok saçma. Sadece kadınların bana yardım etmesini istemiştin," diye bağırdı hasta. "Ya özel yerlerimi görürlerse?"

DiAngelo, "Söz veriyorum, bakmayacağız," diyerek hastayı rahatlatmaya çalıştı ama hasta bunu kabul etmedi.

"Ben Tanrı'nın bir çocuğuyum," diye cevap verdi kadın. "Bedenim bir tapınaktır. Bu kadar savunmasızken bir erkeğin benimle aynı odada bulunmasına izin veremem ve vermeyeceğim."

Dru, erkeklerin bakmayacağı konusunda kadına tekrar güvence vermek üzereydi ki Chevy'nin sabrı tükendi.

"Hanımefendi," diye homurdandı Chevy. "Hiçbirimiz burada bunu yapmak istemiyoruz. Ya ayağa kalkıp yataktan kalkarsınız ve sadece kadınların size yardım etmesine izin verirsiniz ya da bizim yardım etmemize izin verirsiniz. Bu iki seçenekten biri. Kilonuz çok fazla ve önünüzdeki iki bayan yardım etmeye çalışırken kendilerine zarar verebilirler."

"Benim aşırı kilom yok!"

Chevy cevap vermek için ağzını açtı ama Dru oradaydı ve öfkesini yatıştırdı. "Şimdi gidecek." Chevy'ye sert bir bakış attı.

Chevy omuz silkti ve "Üzerine düştüğünde beni arama" dedi. Dru dişlerini sıktı ama ben kahkahalarımı bastırmak zorunda kaldım.

Tanrım, bazen çok acımasız oluyordu. Ve çok açık sözlü.

Saçma sapan bir adamdı ve bu yönünü seviyordum.

Gördüğü gibi söylerdi ve bu bazen duyarsızlık olarak algılanırdı. Tamam, çoğu zaman.

Ama yine de, annem gibi tatlı ve yalancı biri yerine açık sözlü ve dürüst birini tercih ederdim.

Onu düşünmek bile beni o kadar kızdırıyordu ki çılgık atabilirdim.

Neyse ki son para yığınımı saklarken akıllı davranmıştım.

İçinde bulunduğu çantaya da bir AirTag koymuştum, muhtemelen hepsini alacağını biliyordum.

Haklıydım ve tam olarak nereye gittiğini biliyordum.

Bugün işten sonra o tarafa gidecektim.

"Tamam, hadi başlayalım." Dru alkışladı.

Hasta homurdandı. "Tam zamanında, ama bir dakika bekle..."

İşte o zaman yataktan yere sıvı sızmaya başladığını gördüm. Bu kaltak...

Vardiyam bittiğinde çok kötü bir ruh hali içindeydim.

Sorun olacağını söylediğim o hasta mı? Evet, o lanet olası bir problemdi.

Büyük bir sorun olmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, iki gün sonra geri döndüğümde hala katta olsaydı, istifa edecektim.

Son iki gündür hastane personeli arasında dolaşan bir mide virüsü nedeniyle vardiyadaki tek teknisyen olduğum için zaten fazla çalışıyordum.

Ama bu kaltak...

Telefonumdaki Find My uygulamasını açtım ve beni doğrudan AirTag'ime götürecek yol tarifine tıkladım ve yola koyuldum.

Neyse ki, seksi huysuz doktor bu sefer arabamı çalıştırırken beni izlemek için orada değildi.

Ne yazık ki benzine ihtiyacım vardı ve depom çalışır durumdayken yakıt koymam gerektiğinde hep biraz endişelenirdim.

Ama herhangi bir sürprizle -ya da patlamayla- karşılaşmadım ve hastaneden ayrıldıktan sonra yirmi dakika içinde AirTag'imın bulunduğu yere vardım.

Bir dizi çift kapının önünde durdum ve kapıların ötesindeki geniş arazinin ortasında yer alan binaya baktım.

Görünüşe göre bir apartman dairesi.

Binanın arka tarafına doğru uzanan izler vardı, muhtemelen insanlar buradayken park ettikleri yerd.

Dudağımı ısırdım, kendimi duyurup duyurmamayı düşündüm ama sonra bundan vazgeçtim.

Annem parayı saklar ya da dışarı çıkmayı reddederdi. Bu şekilde, en azından şaşıracaktı...

DÖRT

*Doğduğum yıl o kaydırmalı şeyde biraz ileri gidiyor.
-Chevy'nin gizli düşünceleri*

CHEVY

Yapmak istediğim son şey bir kulüp toplantısına gitmekti.

Truth Teller kulübündeki kardeşlerime karşı değilim ama kendi kardeşimle konuşmam gerekiyordu.

Ve ikimiz de kulüp toplantısında olursak bu gerçekleşmezdi. Bu yüzden buraya erken geldim.

Onunla konuşmam gerekiyordu ve burada olacağını biliyordum.

Gençken hem Copper hem de ben Truth Tellers MC'nin sahibi olduğu bir dükkanda çalışmıştık.

Kulüp hayatına orada aşık olduk. Kulüp hayatı herkese göre değildi.

Ama Copper ve benim için, ikimiz de mest olmuştuk.

Ne olursa olsun, her zaman arkanızda koca bir ekip olması?

Bu sarhoş edici bir duyguydu, özellikle de bizim gibi bir babanız varsa.

"Selam kardeşim," diye seslendi Cutter yanaşmamı izlerken.

Kulüp binası haline getirdiğimiz barndonun arkasına park etmiş dört motordan biri idim.

Motosikletlerden biri Cutter'a, diğeri ortalıkta görünmeyen Copper'a ve sonuncusu da kulüp başkanımız Webber'a aitti.

Webber arka bahçenin ortasında telefonla konuşuyor ve boştaki tek elini öfkeyle havaya kaldırıyordu.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

"Eski karısı her zamanki gibi kaltaklık yapıyor," dedi Cutter. "Copper'la aranızda neler oluyor? Keely aradı."

Keely benim küçük kız kardeşimdi ve hayatımda her zaman sabit olan tek iyi şeydi. Onu tüm kalbimle seviyordum ama burada olmadığı için mutluydum.

Şimd

i. Ona bağırarak istemedim.

"Sana ve Copper'a aynı anda söyleyeceğim," diye karşılık verdim. "Hadi gel." Copper'ı odanın ortasındaki barda buldum.

İçeri girerken beni görür görmez gözlerini bana dikti.

"Onunla yatmıyorum ve asla yatmadım," diye söz verdim.

Onu.

Gözleri kısıldı. "Elbette, çünkü öyle görünüyordu."

Gözlerimi ovuşturdum. "Sana yemin ederim ki, bu zamana kadar onunla samimi bir şekilde, hiç. Bana söylediğinden beri sadece ona bakmaya yardım ettim."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Ne ne?" Kafam onunla birlikte karışmış bir halde sordum.

"Sana onunla ilgilenmeni hiç söylemedim," diye açıkladı. "Yani ne demek istiyorsun, sana söylediğim gibi mi?"

"Hapishaneye girdiğin ilk gün mahkeme salonundan çıkmadan önce ona göz kulak olmanı özellikle söyledin," diye karşı çıktım.

"Bakmadım." Başını sallıyordu. "Muhtemelen yapmaya çalıştığım şey ona dikkat etmen için seni uyarmaktı. Onunla ilgilenmen için değil."

"İkisi aynı şey kardeşim," diye araya girdi Cutter, bana hak vererek. "Sen bunu söylediğinde ben de aynı şeyi hissettim. Gerçi benim aklım senin gidişindeydi, ona sorduğun şeyde değil."

Copper biraz eğlenmiş görünerek, "Hayır," diye karşı çıktı. "Öyle değiller."

"O zaman ne demek istediğini açıklamaya ne dersin?" Ben önerdim. "Çünkü sözlerinden anladığım bu değil."

"Onunla yatmadın mı?" diye sordu.

Sesinde bir umut var mıydı?

"Hayır," diye yanıtladım. "Hiç istemedim bile. Dürüst olmak gerekirse..." "Ona katlanamıyorsun," diye araya girdi Cutter.

Ben de ondan pek hoşlanmıyordum.

Bazen onun bir slk olduğunu hissediyordum ama Copper benden onunla ilgilenmemi istemişti, ben de öyle yaptım.

"Seni uyarıyordum," diye açıkladı Copper. "Reign iyi bir kız ama..."

"Ama..." Ben zorladım.

"Ama yemin ederim, her türlü hastalığı uyduruyor ve bunların kendisinde olduğuna inanıyor." Başını iki yana salladı. "Onun acıklı hikâyesine kanmanızı istemedim. İhtiyacınız olmadığı halde ikinizin de onun saçmalıklarıyla uğraşmanızı istemedim. Onu ölümüne seviyorum ama çok yorucu biri. Bunca yıldır yoktum ama yine de bu duyguyu hatırlıyorum ve bu hiç iyi değil."

Burnumun kenarını imdikledim.

"Munchausen gibi mi?"

Bu yeni bir sestir. Webber.

"Ne?" diye hepimiz aynı anda sorduk.

"Munchausen," diye tekrarladı Webber. "Büyüdüğüm yerde bir adamda vardı. Annesi onu her şey için acil servise götürürdü. Bir keresinde hapşırdı ve annesi çılgına döndü ve beni evlerinde bıraktı. Saatler sonra eve geldi ve beyin kanseri gibi bir şey olduğunu ve artık benimle oynayamayacağını söyledi. Bir yıl sonra, annesinin ona bahçesinden verdiği bir şeyle mucizevi bir şekilde iyileşti. Ama bu sürekli devam eden bir modeldi. Beyin kanseri oldu, sonra çok nadir görülen bir osteoporoz türü. On sekiz yaşında şehri terk ettiğini ve bir daha arkasına bakmadığını hatırlıyorum. Yıllar sonra ona Florida'da rastladım. Çocuklarla mutluydu. Bana annesinde de olduğunu söylemişti."

"Beyin kanseri," diye düşünürken tıp fakültesindeki psikoloji günlerime geri döndüm ve bu hastalığın semptomlarını Reign'le eşleştirmeye başladım. "İzin ver..."

Telefonumu çıkardım ve Val'in hâla hastanede olduğunu umarak bir arama yaptım.

şansım yaver gitti ve birkaç dakika içinde hatta bağlandı. "Chevy, ne oldu?" diye sordu, sesi endişeli geliyordu.

Onu daha önce hiç aramamıştım, bu yüzden kafa karıştırıcı ve endişe verici olmalıydı. "Hey," dedim. "Sana bahsettiğim arkadaşı hatırlıyor musun?"

Sabah mı?"

"Evet," dedi.

Arka kapı çarpıldı ve Doc bitkin bir halde içeri girdi.

Cutter, Copper, Webber ve ben ona hızlıca başımızı salladık ve telefon görüşmemi bitirmemi beklemeye geri döndük.

"Benim için bilgisayardan hasta dosyasına bakabilir misin?" Rica ettim.

"Elbette," dedi. "Tam adı nedir?" Verdim ve bekledim.

"Ne arıyorum?" diye merak etti.

"Dosyasında kanser ya da nöbetlerle ilgili bir şey var mı?" diye sordum.

"Hayır." Sesi biraz tereddütlü geliyordu. "Um..."

"Sadece söyle bana." Hoparlörü açtım ve telefonu barın ortasına koydum.

"Gerçekte sahip olduğu herhangi bir hastalık hakkında hiçbir şey söylemiyor," dedi. "Ama onu uyuşturucu arayan biri olarak işaretliyor."

İçimi çektim.

"Ayrıca son iki yılda bu hastaneye yaklaşık iki yüz kez girip çıkmış. Son tedavisinde kendine zarar verme şüphesiyle bir psikiyatriste sevk edildiğini gösteriyor," diye okudu.

"Teşekkürler," diye tekrar iç geçirdim. "O hastalar nasıl?"

"İkisi de hayatta, ama sadece karar verilebilecek kadar uzun süre," diye açıkladı.

Midem bulandı. "Teşekkür ederim Val. Gelecek hafta görüşürüz." "Ne zaman istersen, Chevy." Telefonu kapattı ve ben Copper'a baktım.

"Yıllarımı onunla uğraşarak ve çok hasta olduğu için ona yardım etmeye çalışarak geçirdim ve bunların hepsi bir yalandı," diye homurdandım.

"Özür dilerim." Copper omuz silkti. Öyle olduğunu biliyordum ama yine de.

"Bu da neydi şimdi?" Doc sordu.

Doc, doktor olduğu, hatta tıp alanında çalıştığı için değil, zeki bir adam olduğu için 'Doc' olarak bilinirdi. Standart büyüklükteki bir bilyenin yarıçapından Dünya'nın Ay'dan ne kadar uzakta olduğuna kadar bilinmesi gereken her şeyi bilirdi.

Merak ediyorsanız diye söylüyorum, geçen hafta bilmediğimi söyleyip Doktor'a sormuştum, 238,900 mil.

Copper kısa bir özet yaptı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Bunu çocukken fark ettim. Her zaman üşüttüğünü ya da kemiğinin kırıldığını söylerdi. Sanırım yaşlandıkça daha da kötüleşti, ama o zamana kadar iyi bir

Arkadaşım ve ben onun neden hasta olduğuna dair çılgın teorilerine rağmen gitmesine izin vermedik."

"O zaman bu sabah onları yatakta birlikte gördüğünde neden böyle tepki verdin?" Cutter sordu.

Doktor ve Webber bu sözleri düşünürken uzun bir süre sessizlik oldu.

"Yatağında bir kız mı vardı?" Doc sordu. "Ve ona karşı gerçekten iyi miydin?"

Tamam, dünyanın en iyi insanı değildim. Bir anlam veremedim.

Ama ona ve başka bir kadına karşı iyiydim.

Aella'yı düşününce hafifçe gülümsedim ve tabii ki bu da kulüp kardeşlerime yanlış bir fikir verdi.

Neyse ki Copper bu bakışı fark etmedi ve daha önceki tepkisini açıkladı.

"Bir zamanlar ona aşık olduğumu düşünmüştüm," diye açıkladı. "Birkaç yıl boyunca bunu düşündüm ama sonra artık benim için mevcut olmayan geçmiş bir hayata tutunduğumu fark ettim. Bu sabah sadece... aşırı tepki verdim."

Doktor kahkahayı patlattı. "Aşırı tepki vermiyorsun."

"Reign çok güzel," dedim. "Onu yıllardır görmemişti ama şimdi gençken olduğundan çok daha güzel. Onu birkaç yıldır görmüyordum ve tekrar gördüğümde, onu görünce kalbim neredeyse duracaktı. Ama o çok fazla ve güzel bir yüz sizi ancak bu kadar ayakta tutabilir."

"Güzel yüzlerden bahsetmişken..."

Hepimiz bir noktada bizden habersiz içeri sızmış olan Apollo'ya baktık.

Böyle sinsi biriydi. "Ne?" diye

sordum. Ben sordum.

"Kapımızda bir kız var," dedi. "Ne?" diye çoğumuz yankılandık.

"Bir kadın," dedi. "Kapımızı ölçüp biçiyor ve tırmanmaya hazırlanıyor."

Cutter, "Üstünde jiletli tel var," diye işaret etti.

Buranın bir motosiklet kulübünden çok bir kaleye benzemesinin bir nedeni vardı.

Truth Tellers MC ilk kurulduğunda bir amacı vardı: kolluk kuvvetlerinin yaptığı hataları düzeltmek.

Bazen bu, işlemedikleri bir suçtan dolayı suçluları hapisten çıkarmaktı.

Diğer zamanlarda ise işledikleri suçların listesine rağmen bir hapisane hücresinin içini asla göremeyecek kirli bir politikacıdan kurtulmaktı.

Örneğin, kısa bir süre önce böyle bir şey olmuştu. Gerçi o sorunu çözen biz değildik. Bunu yapan küçük kız kardeşimiz Keely'nin adamıydı.

Dima'nın ortadan kaldırdığı hasta kaltak, hükümete organize suç işlediğinden şüphelenilen Amerikan vatandaşlarının haklarından feragat etme yetkisi veren bir yasa tasarısını geçirmeye kararlıydı. Dima onu gözetlemek için oradayken, yeni atandığı hükümet görevini kutlamak için verdiği bir akşam yemeğinde genç bir çocuğu taciz ettiğini görmüştü. Tuvalet molası vermesi gerektiğini söylüyor, ardından partinin yapıldığı çatıdan iniyor ve yatak odasında bir çocuğun canına okuyordu. Dima'nın görebildiği kadarıyla aylardır istismara uğradığına dair işaretler gösteren bir çocuk.

Dima da bizim yapacağımız gibi tepki göstermiş ve onu kendi randevu partisinde dışarı çıkarmıştı.

Olayın ardından polis Dima'nın evini arama yetkisine sahip oldu ve bu süreçte Tavi'yi buldu.

O sırada Tavi olduğunu bilmiyorduk.

Hikayeyi haberlerde duymuştuk elbette, hepsi bu. Ta ki bir gün

Apollo kayıp oğluyla ilgili bir telefon alana kadar.

Apollo'nun oğlu iki yıldır kayıptı. Annesinin boşanmaya ve ortak velayete itiraz etmek için onu ülke dışına götürdüğünden şüpheleniliyordu ama annesi ortadan kaybolmuştu.

Apollo'nun bir hacker olarak yetenekleri bile oğlunu bulmasına yardımcı olamamıştı.

Oğlum.

Daha sonra polisin topladığı kanıtlarla ortaya çıktı ki Apollo'nun karısı ülke dışındaydı ve şehirden ayrılırken oğlunu annesine vermiş ve ona bakmasını söylemişti.

Apollo'nun sahip olduğunu bilmediği bir anne, çünkü ikisini birbirine bağlayan hiçbir belge yoktu.

"Şimdi kesinlikle jiletli tellere tırmanıyorum." Apollo telefonunda birkaç tuşa bastı ve ardından salonun köşesindeki yüz inçlik televizyon

Oda aydınlandı ve çitlere tırmanan bir kadın ortaya çıktı.

Crocs ve önlük giymişti.

Gözlerimi Crocs'lara diktim, bir şeyler bana tanıdık geliyordu.

Ayrıca, sanki daha önce yapmış gibi jiletli tellerin üzerinden manevra yapan o kıç...

Kadın arkasını döndü ve nefesim kesildi.

"Ben giderim," dedim içimden bir öfke dalgası geçmeye başlarken.

Burada ne işi vardı?

Ve neden bilinmeyen durumlara tırmanıyor, hayatını ve uzuvlarını riske atıyordu?

Çitlere tırmanırken neye bulaştığına dair hiçbir fikri olmadığını biliyordum. Olsaydı, gelmezdi.

"Temizlikçi kadın bugün geç kalacak," dedi Apollo. "Bazı çocuklar gibi, ki bu da işe yarıyor. Şu anda ofiste işlerini bitiriyor."

Konuşmanın geri kalanını duymazdan geldim ve ön taraftan çıkarsam muhtemelen kaçmaya çalışacağını bildiğimden arka tarafa doğru gittim.

Tam binanın arkasından dolanırken o da gölgelerin içine daldı.

Doğrusu, gizlilik konusunda çok iyiydi.

Eğer bu kadar yüksek teknolojiye sahip kameralarımız olmasaydı, buraya fark edilmeden sızabilirdi.

Fark edilmeden içeri giremezdi ama sahip olduğumuz yirmi dönümlük arazideki binaya ve mevcut yapılara kesinlikle iyi bir şekilde bakabilirdi.

Kollarımı açarak kadını kendime çektim.

Bunu yapmayı o kadar uzun zamandır istiyordum ki, onun çıldırdığını fark edene kadar uzun bir süre onu hissetmek beni sarhoş etti.

"Sakin ol," diye bağırdım.

Kıpırdamadan durdu, vücudu tamamen gevşedi.

Sonra, "Chevy?"

"Burada ne işin var?" Ben sordum.

"Um..." demeden önce nefesinde bir kesiklik vardı. Onu omzuma attım ve içeri götürdüm.

Kadını bir sonraki nefesimi almak ister gibi istesem de, onu bu işten sıyırmama imkân yoktu.

Az önce yerleşkemize girmişti ve nedenini bilmem gerekiyordu.

Nede

nini. "Chevy!" diye bağırdı sırtıma doğru. "Bırak beni!" Onu bırakmadım.

Aslında, onu içeri taşıdım, sonra da odadaki tabureye yerleştirdim.

Burada bulunan ve geri çekilen birkaç kulüp üyesinin ortasında.

Kumral saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve etrafını saran erkeklere şaşkınlıkla baktı.

Dudaklarını yaladı ve "Uhhh..." dedi. "Açıkla," diye homurdandım.

"Ben, uh..." diye başladı ama durdu.

"Şimdi," dedi Webber, tartışmaya yer bırakmadan.

"Ben... ben..." diye kekeledi ama omzumun üzerinden bir şey görünce gözleri kısıldı.

Odaya başka bir kulüp üyesinin girdiğini görmeyi umarak arkama baktım ama temizlikçi kadını kulaklıklarını takmış, temizlik malzemeleri arabasını arkasından çekerken buldum.

Hepimiz temizlik görevlisine bakıyorduk, bu yüzden Aella'nın taburesinden fırlayıp temizlik görevlisine doğru gittiğini görmedik.

Temizlikçi kadın bir saniye önce ayakta idi, bir saniye sonra ise Aella'nın elleri boğazındayken yere yığılmıştı.

"Kira paramı aldın!" diye bağırdı temizlikçi kadına. Temizlikçinin yüzü dehşete kapılmıştı.

"Kredimizi ve basit bir banka hesabına sahip olma yeteneğimizi çaldığın yetmiyormuş gibi, şimdi de tatlı dille dairelerimize girip paramızı mı çalışyorsun? Sen tam bir orospusun!" Aella arkasını döndü ve temizlikçi kadına bir yumruk indirdi. "Geri ver onu!"

BEŞ

*Çok şey yaşamış bir adamı alıp ona her şeyin daha da kötüye gidebileceğini
göstermek istiyorum.
-Aella'nın gizli düşünceleri*

AELLA

Her şeyi harika bir tavırla ele aldığımı söyleyebilirdim, ama bu yalan olurdu.

Paramın izini bu kuş uçmaz kervan geçmez yere kadar sürmüştüm - hem kuş uçmaz kervan geçmez bir yer olup hem de Dallas'ta olmak nasıl mümkün olabilirdi, bilmiyordum - ve bir karara varmıştım.

Annemin bu parayı benden çalmasına izin vermeyecektim.

Zaten benden çok şey almıştı ve bir şey daha almasına izin veremezdim.

Jiletli tellere baktım ve gülümsedim.

O kadar çok yere gizlice girip çıkmıştım ki jiletli teller çocuk oyuncağıydı.

Crocs ile bunu yapmak yeniydi ve sadece önlüğümün cebinde küçük bir yırtık açmıştım.

Gölgelerden uzak durarak yürümeye başladım, hedefim paramdı.

İki güçlü kol vücudumu sardığında, annemin arabasının da gölgeler içinde kenara park ettiğini görmüştüm.

Acımasız ve kırılmazdılar, bu da benim için savaşmamı sağladı.

Hayat.

Bir kolumu kurtaracak kadar bükülmüştüm ki beni tutan adam konuştu. "Sakin ol."

O ses.

Tanıdık bir ses duyduğumda vücudumun verdiği ani tepki beni hareketsiz bıraktı.

"Chevy?"

"Burada ne işin var?" Sesi gerçekten kızgın geliyordu.

Sanırım b u n a hakkı vardı, çünkü muhtemelen onun mülküne izinsiz girmiştım ve o da beni yakalamıştı.

"Um..." demeden önce nefesim kesildi.

Tereddüt etmem üzerine, sanki havadan başka bir ağırlığım yokmuş gibi beni omzuna attı.

Uzun bir süre kendime bunun hiç de iyi bir şey olmadığını söylemeye çalıştım ve "Chevy!" dediğimde öfkeli görünmek için kendimi zorlamak zorunda kaldım. Bırak beni!"

Beni bırakmadı.

Aslında, eli kışımı örtmek için yukarı doğru hareket etti ve kışıma şaplak atmak istediğini çok iyi biliyordum.

O bunu yaparken içimden geçen heyecan kalp atışlarımı hızlandırdı, ki zaten baş aşağı dururken bu iyi bir şey değildi.

Adımları uzun ve öfkeliydi ve kabul etmeliydim ki omzunda zıplayıp diyaframa doğru gitmek pek de rahat bir şey değildi.

Beni doğruca içeri taşıdı, sonra geri çekilmeden önce iri yarı adamların ortasında bir tabureye oturttu.

Evet, iyi değildi.

Hem de hiç iyi değildi.

Saçlarımı düzelterek zaman kazandım, kaçmam gerektiğinde her şeyi görebilmek için yüzüme doğru sarkmamasını sağladım.

Çok uzağa gitmeyi beklediğimden değil.

Etrafımı saran beş adam da iri yarı ve korkutucu olsalar da çok dinç görünüyorlardı.

Belki de hiç koşmaya

çalışmamalıydım... Dudaklarımı

yaladım ve "Uhhh..." dedim.

Hiç tanımadığımı fark ettiğim Chevy, "Açıkla," diye homurdandı. "Ben, uh..." Başladım ama durdum.

Tam olarak ne söyledim?

Annemin kira paramı çaldığını ve onu buraya kadar takip ettiğimi mi? Kulağa çılğınca geliyordu.

"Şimdi," dedi ortadaki iri adam, tartışmaya yer bırakmadan. Uzun bir süre onu inceledim.

Hepsi *Sons of Anarchy* sayesinde "cut" olarak adlandırıldığını bildiğim deri yelekler giyiyordu ama sadece o, çok iyi çalışılmış sol göğüs kafesinin üzerinde Başkan yazan bir yelek giyiyordu.

"Ben, ben..." Kekeledim.

Konuşacaktım, yemin ederim, ama arkalarındaki koridordan çıkan kadını görünce aklım başımdan gitti.

Annemi.

AirPods takıyordu - annem paramızı çok çaldığı için kendime alamadığım şeyler - ve karanlık koridorda bir el arabasını iterken dans ediyordu.

Ayrıca, dikkat ettim, benim ayakkabılarımı giyiyordu!

Onları daha geçen ay almıştım çünkü bir ikinci el mağazasında on beş dolara bulmuştum.

Yepyenydiler, hiç giyilmemişlerdi ve bu ucuzluk için çok heyecanlanmıştım.

Onları aldığını fark etmemiştim ama şimdi onda olduğunu görünce, öfke ve acı öylesine doruğa ulaştı ki düşünemedim.

Sadece rol yaptım.

Adamların benimle birlikte baktığını ve bana ihtiyacım olan açılımı sağladığını fark etmedim.

Annemin beni nasıl gördüğünü ve beni orada görünce şok içinde donup kaldığını fark etmedim.

Tek gördüğüm, annemin benim yepyeni ayakkabılarımı giydiği, parasını ödeyemediğim AirPods'ları taktığı ve olmayı hak etmediği bir yerde durduğu gerçeği.

Yalancı bok çuvalı.

Kendimi tabureden fırlattım, iki iri adamın arasına girdim ve ona bir defans oyuncusu gibi vurdum.

"Kira paramı aldın!" Yumurta donörünün kaltağına bağırdım.

Annem yere yattığında ve ben onun vücuduna bindiğimde, arkamı döndüm ve onu yumruklamaya başladım.

"Kredimizi ve basit bir banka hesabına sahip olma yeteneğimizi çaldığın yetmiyormuş gibi, şimdi de tatlı tatlı konuşarak

ve paramızı çalıyorsun? Sen lanet olası bir kaltaksın!" Geriye çekildim ve kaltağa bir yumruk salladım. "Geri ver onu!"

Ona tekrar vurdum ve bu vuruşumu şöyle noktaladım: "Ve yepyeni ayakkabılarımı aldın! Onlara on beş dolar harcadığım için ne kadar hasta olduğumu biliyor musun? Onları işe giderken bile giymeye korkuyorum çünkü mahvolmalarını istemiyorum! Yine de onları aldın mı? Hayatımda tanıdığım en kötü pisliksin ve keşke geberip gitsen!"

Bunu duymak çok acımasızcaydı, bundan emindim ama böyle hissediyordum. Aldığım her nefeste ondan nefret ediyordum.

Artık hareket etmiyordu, ayağa kalktım ve ayakkabılarını ayağından çektim. Sonra ceplerini boşaltmaya başladım.

AirPods'un kılıfını buldum ve hala yerinde olduğunu görünce şaşırdığım kulaklıkları kulaklarından çıkardım.

Onları da aldıktan sonra arabasının anahtarlarını alıp binadan çıktım ve doğruca arabasına yöneldim.

Kas duvarının beni takip ettiğini görmekten çok hissettim.

Neyse ki iri adamlardan biri büyük bir spot ışığı yakarak arabasını net bir şekilde görmemi sağladı.

Yeni bir arabaydı.

Annem bir şeyse, o da hayatta kalmaktı.

Herkesi dolandırırdı ve bu genellikle parası olan birçok erkek anlamına gelirdi.

Muhtemelen zavallı bir adamı dolandırıp arabasını almıştır. Ya da adam çok aptaldı ve arabayı sadece onun için satın almıştı.

Her ne oluyorsa, çıktığım kapının yanında gördüğüm büyük bir taşı alıp pırıl pırıl parlayan şeye doğru ilerlemekten kendimi alamadım.

Doğru kilide sahip olduğumdan emin olmak için kilitleri biyledim ve ışıkların yanıp söndüğünü gördüğümde taşı alıp onun yolcu tarafındaki camına çarptım.

"Ne yapıyorsun sen?" Annemin ağladığını duydum. "O benim arabam!"

Taşı geri çektim ve sonra ön cama vurdum, camın çatırdaması hoşuma gitti.

"Çok alıngan..." Bir cevap duydum.

Arkamdan iki motorcunun daha geldiğini görmek için döndüm ama onları hemen görmezden geldim.

Chevy'nin "Biliyorum," dediğini duymuş olabileceğimi düşündüm.

Parmaklarım acımaya başladıktan sonra arabanın kilidini açtım, sonra mucizevi bir şekilde hâlâ cebimde olan telefonuma gittim ve eşyalarımı bulmamı sağlayan uygulamaya geri döndüm.

Bip sesi gelmeye başladı ve tüm eşyalarını karıştırdım, ihtiyacım olmayan şeyleri arabanın kapısından dışarı attım, ta ki tüm paramı ve sonra da yolcu koltuğunun altına saklanmış olanları bulana kadar.

Çekip çıkardım, sonra mücevherlerimi görünce durdum.

Tüm mücevherlerimi.

Hatta yıllar önce çaldığı bazı mücevherlerimi bile. Öfke beni yeniden sarstı ama nefes aldım.

Arka koltukta bir çanta görünce, içinin kıyafetlerle dolu olduğunu gördüm. Yeni giysiler.

Güzel kıyafetler.

Kıyafetleri orada tuttum, sonra koltuğun altından mücevherlerimi çıkarmaya başladım.

Sonra bir olay yeri teknisyeniymişim gibi arabasını didik didik ettim, değerli olabilecek her şeyi aldım.

Evrakları ve muhtemelen bir mağazadan çaldığı gözlükleri de aldım.

Orta konsolda bir bıçak gördüğümde, ne halt etmeye

Değ

il Koltuklarını kesmeye başladım, umursamadan ve etkilenmeden.

mi? İşim bittiğinde, arabanın yanında bir yığın bok vardı.

ve kollarım titriyordu.

Son durağım, patlattığım bagajdı.

Hafif bir tıkırtıyla açıldığında, çekip açtım ve sonra baktım.

ALTI

Sevecen arkadaşlar beni korkutur. Neden TF bana sarılıyorsun?
-Chevy'den Doc'a

CHEVY

Aşık olmuşum.

O anda yaşadığım duyguyu tarif etmenin başka bir yolu yoktu.

"Dibs."

Başımı sallamaya başlamıştım bile. "Kesinlikle olmaz. O benim."

Bir süredir de öyleydi.

"Saçmalıyorsun." Webber şaka yaptığımı düşünerek güldü. Şaka yapmıyordum.

Aella'yla bir şekilde akraba olduğu anlaşılan kadın kollarımda tekrar debelenmeye başladı ama onu iyice salladım ve "Dur. Kurtulamayacaksın."

Daha çok mücadele etti.

"Yepyeni arabamı mahvediyor!" diye bağırdı. "Sen gelmiş geçmiş en kötü evlatsın!"

Karnıma bir dirsek attı ve tekrar kurtulmaya çalıştı ama tek elimle onu kolayca durdurdum.

"Bunu onu bu kadar kızdırmadan önce düşünecektin," diye mırıldandı Apollo, aniden ortaya çıkışıyla beni şaşırtarak.

Olup bitenleri izlerken o kadar kendimden geçmiştim ki diğer kulüp üyelerinin gelişini fark etmemiştim.

Artık her şeyi izleyen kalabalık bir grup vardı.

Şu anda bir kilise toplantısında olmamız gerektiğine göre, hepsinin orada olması mantıklıydı.

Ama yine de.

Hepsinin Aella'yı bu şekilde izlemesinden hoşlandığımı bilmiyordum.

Hepsinin gözlerinde hayranlık vardı.

Ve şehvet.

Orospu çocukları.

"Belki de kendine zarar vermeden önce onu durdurmalıyız," diye düşünürken aniden bir bıçak çıkardı.

"Eğer onu durdurursan seni asla affetmem," diye mırıldandı Copper. "Bundan gerçekten zevk alıyorum."

"O altmış bin dolarlık bir araba!" diye bağırdı temizlikçi kadın kollarımda. "Ve sen onun bunu mahvetmesine izin veriyorsun!"

Hepimiz onu görmezden geldik ve Aella'nın kendini kontrol altına almasını bekledik.

Bu biraz zaman aldı.

Dört lastiği de patlatıp bagaja geçene kadar sakinleşmedi.

İşte o zaman yerinde tuttuğum kadın çırpınmaya ve sertçe debelenmeye başladı.

Sadece düşmesi için onu bıraktım ve yere düştüğünde onu yerinde tutmak için uzun saçlarına bastım.

Ayağa kalkmaya çalışıp kalkamadığında çığlık attı.

Webber'e, "Al bunu," dedim ve başımı aşağı doğru sallayarak kadını işaret ettim.

Ayağımı kendi ayağıyla değiştirdi ve ben de Aella'yı bu kadar donduran şeyin ne olduğunu görmek için bagaja doğru yürüdüm.

Arkaya geçip gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. "Vay anasını," dedim tüm paraya bakarken.

Ağzına kadar dolu olduğunu söylemek hafif kalırdı.

O kadar çok para vardı ki, bagajı açtığında bir kısmı yere dökülmüştü.

Takdirle ıslık çaldım. Çok param vardı.

Ama yine de *bu* kadar para herkesi cezbederdi. "Webber, buraya gel," diye ısrar ettim.

Webber geldi ve parayı görünce kaşları şaşkınlıkla kalktı.

Yerdeki kadına döndü ve "Bu para kimin?" diye sordu.

Aella'nın annesi cevap vermeyi reddetti.

Aella annesine doğru yürüdü ve "Bunu kimden aldın?" diye sordu.

"Kimseden almadım," diye yalan söyledi.

Aella telefonunu çıkardı ve DFW bölgesini kapsayan bir haber uygulamasına geçti.

Bir şey üzerinde durdu ve sonra telefonu çevirip annesine gösterdi.

"Banka mı soydun?" diye bağırdı.

"Soymadım!" Kadın durakladı. "Ama soyan biriyle çıkmaya başlamış olabilirim. Ve bir kurşun yarasından öldü, ben de düşündüm ki... neden para bende kalmıyor?"

Böyle söyleyince...

"Duyduğum kadarıyla sen iğrenç bir pisliksin ve erkeğinin yanında bile duramıyorsun!" Aella kollarını göğsünde kavuşturdu ve yerde kıvranan annesine dik dik bakarak uzanıp başıboş bir yüz dolarlık banknotu yakalamaya çalıştı.

"Bu para muhtemelen bir şekilde takip ediliyordur," dedim bagajdan daha fazla para fırladığını görünce. "Neden bunları en azından çantalara koymadınız?"

"Çünkü çantalar işaretliydi." Yerdeki kadın gözlerini devirdi, sanki bu bilmemiz gereken bir şeymiş gibi.

Dinleyin, dünyanın en iyi insanı olmayabilirim ama hırsızlık yapmamakla ve öldürülmesi gerekmeyen kimseyi öldürmemekle gurur duyardım.

Elbette, ben bir katildim. Ve elbette, "çalmaktan" çok daha kötülerini yaptım, ama *bazı* ahlaki değerlerim vardı.

Görünüşe göre, ahlaki pusulam banka soymanın kötü olduğunu düşünüyordu.

Bu, banka soygunundan elde edilen bir yığın para kucağıma düşse, o parayı kullanmanın bir yolunu bulamayacağım anlamına mı geliyordu?

Hayır, bulmazdım.

Kesinlikle o paranın tamamını iyi bir amaca bağışlamayı önerirdim.

Sanki aynı dalga boyundaymışız gibi Aella, "Biliyorsun, bu parayı ahlaki olarak tutamam. Ama iyi bir amaç için bağışlayabilirim."

Webber yerden birkaç yüzlük almak için eğildiğinde "Vay canına," dedi.

"Hayatımda hiç bu kadar çok para gördüğümü sanmıyorum," dedi arkamdan Doc'un dikkatli sözleri.

"O benim param!" Aella'nın annesi çığlık attı. "Anne," dedi Aella.

Aella'nın annesi hala sakinleşmeyince, "Trini!" dedi. Trini!

Bu onun adıydı.

Hayatım boyunca hatırlayamamıştım ama Aella bunu bir küfür gibi söylediği anda hatırladım.

Her zaman bu ismin ona uyduğunu düşünmüştümdür.

Kindar bir kaltağa benziyordu ve o binadayken ondan uzak durmak için elimden geleni yapmıştım.

Odama temizlemeyi uzun zaman önce bıraktırmıştım çünkü işi bittiğinde neredeyse temiz çarşaflarımızı sarılıyormuş gibi hissediyordum.

Kulüp binasında çok fazla kaldığımdan değil. Evde olduğumdan daha fazla hastanedeydim. Ve kulüp binasında daha az bulunuyordum.

Yıllar önce tıp fakültesinden mezun olduğumdan beri kıcımlı yırtarak çalışmak o kadar doğal bir şey haline gelmişti ki artık paraya ihtiyacım olmadığı için nasıl duracağımı bilmiyordum.

Copper hapse girdiğinde Keely, Cutter ve ben gelirlerimizin belirli bir kısmını Copper hapisten çıktığında ona yardım etmek için saklayacağımıza dair bir anlaşma yapmıştık.

O sırada babamın şirketinin kontrolünü elimizde tutmak için büyükbabamla birlikte çetin bir mücadele veriyorduk ve bu mücadeleyi kazanıp kazanamayacağımızdan emin değildik.

Sonunda bunu başardığımızda, bu öyle bir alışkanlık haline gelmişti ki hepimiz buna devam etmiştik.

Sonunda yavaşlayabileceğimi düşünmüştüm ama ne anlamı olabilirdi ki? Evde kimsem yokmuş gibi...

"Yerel bir hayır kurumu var," dedi Aella, yalnızlık düşüncelerimi bölerek. "İsimsiz bağışları kabul ediyor. Hepsini oraya götürmeliyiz."

Webber, "Önce temiz para almadan oraya götüremeyiz," dedi. "Bırak biz halledelim, sonra istediğin yere bağışlarsın."

Aella Webber'a bakarken kaşlarını kaldırdı. "Onu almama izin mi vereceksiniz?"

"O benim değil." Omuz silkti. "Ama ben ciddiym, paranın temizlenmesi gerekiyor. Kullanmaya başladığında seni hemen bulurlar. Ya da hayır kurumu bulur. Bu işten bir şeyler elde edebilmelerini istiyoruz, parayı temiz ve izlenemez hale getirdiğimizden emin olmalıyız."

Kabul etti.

"Tamam," dedi başını sallayarak. "Şimdi, onun hakkında ne yapacağız?"

YEDİ

*Doktorlar neden sadece çocuklara çıkartma veriyor anlamıyorum. Merhaba,
bugün ben de cesurdum.*

-Aella'nın gizli düşünceleri

AELLA

Bu yüzden annemle hiçbir şey yapmadılar.

Chevy onu bırakmayı önerdi ama ben daha iyi biliyordum.

Annem bulabildiği ilk polise gidecek ve karakolun çatısından Truth Tellers MC'nin bir bankadan hırsızlık yaptığını haykıracaktı.

Konuşmaması için bir teşvike ihtiyacı vardı ve bunu ona verecek kişi ben olacaktım.

Doğruyu Söyleyenler, arabasını mülklerinden çıkarmasına yardım ettiler ve bagajdaki tüm parayı çıkarıp arabayı çok daha hafif hale getirdiler. Sonra da arabayı yerleşkelerinden olabildiğince uzağa götürmek için bir çekici çağırmışlar.

Doğruyu Söyleyenlerden biri güneş doğmadan geri dönme sözüyle parayı alıp gitmişti.

Arabama geri dönmeden önce Chevy de dahil olmak üzere diğerlerinin barın içinde kaybolmasını bekledim.

Oraya vardığımda annemi bir Uber'e binerken buldum.

Tam olarak yapmasını beklediğim şeyi yaparken bana bir bakış bile atmadı - doğruca bir polis karakoluna gitti.

Annem inip içeri girdiğinde ben de onu takip ettim ve bölgenin en büyük polis karakolunda beklemeye başladım.

Çok şey oluyordu ama annem bir banka soygunu hakkında bağırmaya başlar başlamaz polisler onu dinlemeye başladı.

Bir tanesi yüzünde sert bir ifadeyle annemin yanına geldiğinde yanına yaklaştım ve "Aslında banka soyguncusunu bulmak istiyorsanız, annemin son birkaç gündür nerede olduğuna dair derin bir araştırma yapmanız gerekebilir. Ona yaklaştım çünkü kira paramı çalmaya karar verdi ve arabasının bagajını açıp bana biraz nakit para vermeye çalıştı. Bagajının tamamı parayla doluydu."

Polisin gözleri bana odaklandı.

Dedektifti.

Adam bir dedektifti. Öyle olmalıydı.

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Bu 'kızım'." Durakladım. "Gerçi ben onu daha çok bir yumurta donörü olarak görmek istiyorum. Kız kardeşimin ve benim hayatımızı cehenneme çevirdi. Adımıza kredi çekti ve geri ödemedi. Kredimizi ve basit bir banka hesabına sahip olma şansımızı bile mahvetti. Bunların çoğunu ben de rapor ettim ama bu konuda hiçbir şey yapılmadı. Onun bir dahi olduğunu söylediğimde, öyledir. Gerçi söylediklerine kulak misafiri olduğum kadarıyla, asıl banka soygununu yapan adam onun için ayın lezzetiydi. Kurşun yarası aldıktan sonra ölmüş."

"Bu bir yalan!" diye bağırdı annem, dramatik şovunu sergileyerek.

Ben zaten başımı sallıyordum. "Söz veriyorum, beni arayabilirsin."

İki polis memuru geldi ve birbirlerine çok benzediklerini fark ettim.

Kardeşle

r.

Rawr.

İkisi de çok seksiydi ama biri kadar seksi değillerdi... "Ne yapıyorsunuz?"

diye bağırdı annem, memurlardan biri onu

dirseği.

"Sizi bir yere götüreceğim, böylece size bazı sorular sorabiliriz," diye cevap verdi memur.

Göğsünün üst kısmındaki isimde "A. Carter" yazıyordu.

"Hanımefendi," dedi yanımdaki. "Beni takip ederseniz."

Karşı koymadan takip ettim.

Bizimle birlikte olan yaşlı adam da onu takip etti ve kendimi labirent gibi koridorlardan oluşan bir ofiste buldum.

Kapıdaki tabelada "Şef Carter" yazıyordu.

Buradaki herkes akraba mıydı?

"Oturun hanımefendi," dedi yaşlı beyefendi ama bu bir öneriden çok bir emir gibiydi.

Oturdum ve kollarımı koruyucu bir şekilde kendime doladım. Polisleri sevmezdim.

Annem ilk kez her şeyi berbat ettikten sonra suçu Silver'ın, kız kardeşimin ve benim üzerime attığında, onlardan tiksiniştim.

Polisler annemin sözüne inanmış ve Silver'la beni hırsızlıktan tutuklamışlardı.

O andan itibaren ne yaptığımız ve nasıl yaptığımız konusunda çok ama çok dikkatli olduk.

Her zaman ama her zaman yerlerimizi birbirimizle paylaştık. Her konuda birbirimizin arkasını kolladığımızdan emin olduk ve on altı yaşında reşit olduk.

Kız kardeşim Silver ve ben ikiz değildik.

Yani, sanırım teknik olarak öyleydik.

Ama gerçekte ben Silver'dan on gün önce dünyaya gelmişim ve ikimizin de babaları farklıymış.

Bunu nereden biliyorduk?

Çünkü her iki baba da annemle ilişkilerini inkâr ettikten sonra annem DNA testi yaptırmak zorunda kalmıştı. Doktorlar bazı testler yapmış ve annemin bizi farklı zamanlarda farklı erkeklerden hamile bıraktığını göstermişti.

Silver, yarı Kızılderili yarı İtalyan olan biyolojik babasına benziyordu.

Ben ise daha doğmadan ülkesini terk eden İsviçreli bir adamdan gebe kalmışım.

Silver'ın babası Silver'a babalık yapmaya ısınmıştı ama sadece Silver'a. Bu arada, Silver'ın babası beni almayı ya da benimle herhangi bir şey yapmayı reddettiğinde annem o kadar sinirlenmişti ki mahkemeye gitmişti. Orada mahkeme "ikiz" kardeşleri ayırmanın zalimlik olduğuna karar vermiş ve Silver'ın

babası Barry'yi beni tüm büyük tatillerde yanlarına almaya zorlamıştı ve tatiller.

Barry ve ailesi benden nefret ederdi.

Bu.

Ve kendimi özgür bıraktığımda, ailenin Donahue tarafıyla ilgili tüm tatil etkinliklerine gitmeyi de bıraktım.

Bu hem en iyi hem de en kötü karardı.

Birincisi, Silver'ın sürekli benim için ve eğlenip eğlenmediğim konusunda endişelenmesine gerek kalmadı. İki, artık Donahue'ların kaşlarını çatmalarına ve ilgisizliklerine katlanmak zorunda değildim.

Ama Silver'ın hayatında olmaları onların harika insanlar oldukları anlamına gelmiyordu.

Silver'ın ailesi fakirdi.

Hayatları boyunca bu şekilde yaşamışlardı ve bazılarının hayatta hiçbir beklentisi yoktu.

En fazla liseyi bitirebilmişler ve çoğu da bunu GED alarak başarmış.

Bu kötü bir şey değildi, ama daha çok hepsinin liseyi "çok zor" olduğu için bırakmış olmasından kaynaklanıyordu.

Şimdi polis şefi olduğumu anladığım yaşlı adam, "Hanımefendi, bana en başından neler olduğunu anlatabilir misiniz?" diye sordu.

Ona her şeyi anlattım ve şöyle bitirdim: "Sanırım Doğruyu Söyleyenler'i suçlamaya çalışıyordu. Geçen hafta onu işinden kovdular. Başka bir yer bulmak için bir ayı vardı."

Tam bir yalancıydım.

"Onların yerleşkesine vardığında ne oldu?" diye sordu.

"Annemin arabasının yanına park ettim ve indim," dedim. "Onunla yüzleştim ve gerisini biliyorsun."

Yaşlı adam burun kemiğini sıktı.

Yanımdaki polis memuru, yani dedektif, kucağındaki dizüstü bilgisayarını tararken, "Baba, annem aleyhinde epeyce ihbar var ama hiçbir doğrulanmadı," dedi.

Yaşlı Carter başını salladı. "Anne hakkında elinizdeki her şeyi Fort Worth Polisine verin. Bu bizim yetki alanımızda değil... Tanrı'ya şükür."

Dudaklarım neredeyse kıpırdadı.

"Paranın şu anda nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu şef.

O daha cümlesini bitirmeden ben başımı sallamaya başlamıştım bile.

"Hayır," dedim. "Ona dokunmak istemedim."

En azından bu bilgi hakkında yalan söylememiştim. Dürüstçe söyleyebilirim ki hiçbir fikrim yoktu.

"Tamam," dedi. "Bana numaranı ver."

Ona hem cep hem de iş telefonumun numarasını verdim ve ayağa kalktım.
kalktım.

Ayağa kalktığımda yaşlı adam "Val'i tanıyor musun?"
diye sordu. Gülümsedim, hem de içten bir
gülümsemeydi bu. "Tanıyorum."

Onu pek iyi tanı mıyordum.

Ben acil serviste çalışırken o da çoğu zaman acil serviste çalışıyordu.

Tıp cerrahisi -insanların ameliyat için geldiği yer- ve yollarımız nadiren kesişirdi.

Ama hastane çok büyük olmasına rağmen küçük sayılırdı. Onları şahsen
tanımasanız bile tanırıdınız.

Val'i onunla tanışmadan önce duymuştum.

Hastanenin kahramanıydı, bir polisin hayatını
kurtarmıştı... "Hey, kurtardığı polis senin oğlun mu?"

Ağzımdan kaçırdım.

En büyük Carter ayağa kalktı ve "En küçüğüm, Garrett. Ve evet, onun
hayatını kurtardı."

Sonra sıırttım. "O hastanede bir efsane olduğunu biliyor musun? Herkes
ondan ve bir çete üyesini nasıl kurtardığından bahsediyor."

"O efsane statüsünü hak ediyor," dedi Şef Carter. "Evlat, kızını karakoldan
dışarı çıkar. Fort Worth Polis Departmanı'nı arayıp o çılgın kadınla ilgili bir ihbar
aldıklarını bildireceğim."

Yanımdaki adam ayağa kalktı, bilgisayarını babasının masasının kenarına
bıraktı ve beni karakoldan dışarı çıkarırken bana eşlik etti.

Annemin bir masaya kelepçelendiği bir odanın önünden geçtik ve geçerken
ona ters ters baktığımdan emin oldum.

Annem gözlerini kısmış, dudaklarını büzmüştü.

İşte o zaman hatırladım.

"Affedersiniz," dedim anneme doğru yürürken.

Annem muhtemelen elleri önündeki masaya kelepçeliyken kendini
savunamayacağını düşünerek kaskatı kesildi.

Öne doğru eğildim ve iki çorabımı da ayağımdan çektim.

Annem küfretti ve ben de gözlerimi ona diktim. "Eğer bir daha paramı,
kıyafetlerimi, lanet lastiğimi ya da lanet makyaj malzemelerimi çalarsan, onu
kaybederim."

Annem alay etti. "Seni bu dünyaya ben getirdim. Senin olan benimdir."

Homurdandım. "Kendine bunu söyleyip duruyorsun."

Gözlerinin içine uzun uzun ve sertçe baktım, öfkemi ve bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğimi görmesini sağladım ve gözleri büyüdü.

Gözbebeklerinin neredeyse patlamak üzere olduğunu da gözden kaçırmadım.

"Muhtemelen o da uyuşturucu kullanıyordur," diye itiraf ettim beni bekleyen dedektife doğru yürürken. "Bir şey kullanmadığı tek bir gün bile olduğunu sanmıyorum."

"Buna alışkın mısın?" diye sordu.

"Maalesef," diye itiraf ettim. "Annem çocukluğumuzun büyük bölümünü hayatımızı zindan ederek geçirdi. Uyuşturucu. Fuhuş - gerçi o buna 'para babası bulmak' diyor. Çocukları terk etmek. Aklınıza ne gelirse, bizi onunla becerdi."

"Sen ve kim?" diye sordu.

"Benim bir ikiz kardeşim var," dedim. "Hayatımızın büyük bölümünü, kendimize bir hayat kurmak için sahip olduğumuz her yolu katlettikten sonra nasıl yaşayacağımızı anlamaya çalışarak geçirdik. Çocukluğumda onun gerçekten iyi bir ebeveyn olduğu tek bir zaman bile söyleyemem."

"Peki ya baban?" diye sordu, Teksas'ın kavurucu sıcağına açılan kapıların yanında durduğunda.

Ona doğumumla ilgili kısa bir bilgi verdim ve başını salladı. Sonra ona Silver'ın babasını ve benimkinin nasıl ortaya çıktığını anlattım.

Öfkeden nefesi kesildi. "Bazen sistem çocuklarını yüzüstü bırakıyor."

Homurdandım. "Yılın yetersiz ifadesi, Carter. Yılın yetersiz ifadesi."

Bundan sonra fazla kalmadım.

Onun yerine doğruca eve gittim ve kiramı ön büroya bıraktım.

Gözlerimde hızlı bir "Bunu bir daha berbat edersen seni öldürürüm" bakışından sonra nihayet biraz uyumak için evime doğru yola çıktım.

En azından benim niyetim buydu. Chevy

Clayborne'un başka fikirleri vardı.

SEKİZ

*Bazen arabanızı ödül olarak kaldırım taşıyla beslemenizde bir sakınca yoktur.
-Keely'den Chevy'ye mesaj*

CHEVY

Duygularımda kaynayan öfkeyle onun soyunmasını izledim.

Neden kızgın olduğumdan tam olarak emin değildim.

Belki de oraya gittiğimde orada olmadığı için kendimi içeri almak zorunda kalmıştım.

Belki de dairesinde hiçbir şey olmaması dişlerimi kenetlediği içindi.

Ya da, muhtemelen, polise gittiğini öğrendiğim içindi.

Öfkemin nedeni ne olursa olsun, bu çok gerçektir ve vücudumun katılığında çok belirgindi.

Etrafına dikkat etseydi, orada birinin olduğunu kolayca fark edebilirdi.

İçeri girdiğimde, kredi kartını kullanarak komik bir kolaylıkla evine girdiğimde, kapının yanındaki ayakkabı yığınının fark etmiştim.

Botlarımı çıkardıktan sonra dairesinin etrafında dolanıp her şeyi inceledim.

Gerçi bakacak pek bir şey yoktu, bu da beni oturma odasındaki koltuğa oturmaya yöneltti.

İçeri girdiği anda fark edebileceği bir yerde.

Sadece, bakışları sadece odaklanmıştı ve her hareketine dikkat ederek banyosuna doğru gidiyordu.

Duş açıldı ve ben de kalkıp onunla yüzleşmek için oraya gitmeye karar verdim.

Ama daha fazla ilerleyemedim telefonum çaldı.

Arayan Webber olduğu için açtım ama telefona cevap vermek için çamaşır odasına gittim.

"Evet?" amaşırhanede zigzaglar çizen bir telin üzerinde asılı duran külot ve styenlerini bulduğumda cevap verdim.

"Haberler iyi," diye mırıldandı Webber. "Polislere bir bok anlatmak için gitmemiş. Annesinin onlara sylemediğinden emin olmak için polise gitmiş. Bizim için çalışmaya başladığında neye imza attığını bildiği için bundan daha mantıklı olduğunu düşünmüştüm. Her neyse, Haze aradı ve hırsızlıktan tutuklandığını söyledi. Davayı o devralacak."

Rahat bir nefes aldım.

En azından artık endişelenmemize gerek olmayan tek şey buydu. Haze

Hopkins, Fort Worth Polis Departmanı'nda dedektifti.

İşten ayrılmak üzereydi, bizim gibi o da büyük suçlar işleyenler serbest bırakılırken, neredeyse hiçbir şey yapmayanların kitapla vurulmasından nefret ediyordu.

En azından Rus Bratva'nın Pakhan'ı Shasha Semyonov ve Shasha'nın kk kız kardeşi Nastya ile tanışana kadar çıkmaya niyetlenmişti. Daha sonra kardeşim Cutter, Shasha'nın diğer kız kardeşi Milena ile evlenerek hepimizi sonsuza dek birbirimize bağlamıştı.

Shasha ve Doğruyu Söyleyenler arasında bir bağ vardı.

Shasha hak ettiklerini alamayan insanlardan nefret ederdi, biz de öyle, çok.

"Güzel." İçimi ektim. "Seninle sonra konuşuruz."

"Oradasın, değil mi?" diye sordu.

"Orada" derken Aella'nın

evindeydim. "Evet," diye cevap

verdim.

"Yumuşak davran," diye önerdi Webber. "ok şey kaldırabilirmiş gibi görünebilir, ama sanırım zar zor dayanıyor."

Yumuşak bir insan değildim.

Hayatım bunun benim için bir gerçeklik olmasını sağlamıştı.

Ancak, Aella için... Yumuşakmış gibi davranabilirdim. En azından kısa bir süre için.

"Göreceğiz," diye karşılık verdim.

"Bir şey daha var." Webber tereddüt etti. "Sana en başta Trini'yi işe alma nedenimizi söylemek istiyorum."

Durakladım, içimden bir endişe geçti. "Tamam," diye bekledim.

"Cakes onun bizimle çalışmasına izin vermemizi istedi çünkü cevaplanmasını istediği bazı soruları vardı," dedi.

"Cakes" aynı zamanda Paden Nobleman'dı, bizim geriatri dediğimiz kişilerden biriydi.

Yaşlı değildi. Sadece en uzun süredir Doğruyu Söyleyenler'deydi. Yirmili yaşlarındayken katılmıştı ve şimdi kırklı yaşlarının ortasındaydı. Yaşlı karısı Cally ile yakın zamanda boşanmışlardı ve Cally'nin boşanma davasında istediğini elde edememesinden sonra onun için pek çok şey gün ışığına çıkmaya başlamıştı.

Bunlardan biri, muhtemelen dışarıda dolaşan ve şimdiye kadar hakkında hiçbir fikri olmadığı yetişkin bir kızı olduğuydu.

Bu şu anlama mı geliyordu?

"Aella'nın kendi kızı olduğunu mu düşünüyor?" diye sordum.

"Şüpheleniyor," diye yanıtladı. "Gençken Trini'yle yattığı bir olay olduğunu söyledi. Trini'nin ondan sonra ona yaklaştığını hatırlıyor ama Cally'yle yeni tanışmıştı ve onun başka kadınlarla konuşmasıyla ilgili büyük bir sorunu vardı."

Bu doğrudu.

Cally o kadar aşırı kıskançtı ki, onun yanında uzun süre kalmak çok zordu.

Çok yıpratıcı ve küçümseyiciydi ve zavallı Cakes her gün bununla uğraşmak zorunda kalıyordu.

Cakes başka bir kadından bira bile alsa, Cally onu aldatmakla suçluyordu.

"Bilgi için teşekkürler," dedim. "Saçından biraz getireceğim."

Webber her zaman yaptığı gibi cevap vermeden telefonu kapattı, ben de telefonumu cebime geri soktum ve yalınayak banyoya doğru yürüdüm.

En azından ben yaklaştıkça kadar duyabildiğim tek şey duş sesiydi.

Banyonun köşesini döndüğümde tiz bir sesin "Ne demek istiyorsun?" dediğini duydum.

Aella'nın telefondaki kişiye son iki günde neler olduğunu anlatışını dinledim.

Aella sözlerini bitirdiğinde telefondaki kadın, "Şu AirTag'lerden almam gerekecek," diye düşündü. "Saçına bastıklarını ve onu yere yapıştırdıklarını mı söylediniz?"

"Evet!" Aella gülmeye başladı. "Hayatımda tanık olduğum en güzel şeydi. Arabayı parçalamaya bu kadar odaklanmamış olsaydım, fotoğraf çekecek kadar durabilirdim."

Kulüp binasındaki kamera kayıtlarının bunu çekip çekmediğini görmek için aklıma bir not aldım.

Sanırım güzel bir hediye olurdu.

"Bu inanılmaz," diye cevap verdi kadın.

"Gümüş," diye bağırdı Aella. "Sanırım bu o olabilir. Sanırım bu sefer, bir daha asla sorun olmayacak kadar çuvalladı."

Silver.

Aella'nın kız

kardeş.

İkisini daha önce görmüştüm.

Gerçi kardeş olduklarını fark etmemiştim çünkü birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

Cakes'in iki çocuğu mu vardı?

Aella'yı dinledikçe Trini'nin ne kadar boktan biri olduğunu daha iyi anladım. Eğer polisler Trini'nin icabına bakmazsa, ben bakacaktım.

Aella'nın acı çekmesi fikri hiç hoşuma gitmiyordu.

Eğer annesinin ortalıkta olmaması onlar için daha iyi olacaksa, bunu gerçekleştirirdim.

Telefonumu çıkardım ve Apollo'ya Trini, Silver ve Aella hakkında sahip olduğu her şeyi alması için bir mesaj gönderdim.

Muhtemelen çoktan işlemlere başlamıştı ama her ihtimale karşı bilmesini istedim.

"Yine de bunu yaptığı için üzgünüm," diye itiraf etti Silver, sesi kederli geliyordu. "Artık benimle hiç çalışmıyor çünkü içeri girmeye kalkarsa babam onu vurur."

Güzel.

Yine de Aella'nın bu konuda endişelenmek zorunda olmasından nefret ediyordum.

Açıkçası, Aella ve Silver'ın sadece dış görünüşlerine bakarak farklı babaları olduğunu biliyordum ama bu şüphenin doğrulanması iyi oldu.

"Diğer haberlere gelince," diye cıvıldadı Aella, sesi şimdi çok daha neşeliydi. "Önümüzdeki hafta programımın son dönemine başlıyorum. Ve galiba ben de

Hedeflediğim bursu kazandım."

"Oh, Aella," dedi Silver yumuşak bir sesle. "Bu harika bir şey. Senin adına çok mutluyum."

Okula gittiğini biliyordum ama ne için okula gittiğini bilmiyordum.

Onunla konuşurken gözlerinde her zaman tuhaf bir bakış olduğu için onu sorularla boğmamak için gerçekten çok uğraştım.

İstediğim yerde kalacağını duyduğuma sevindim. Ameliyat teknisyeni onu daha çok göreceğim anlamına geliyordu.

Belki de onu rotasyonuma alırdım, böylece benden kaçamazdı.

Ben onu elime geçirdikten sonra da bunu yapacaktı. Aella, "Neyse, elimdekilerin hepsi bu kadar," diye itiraf etti. "Peki ya sen?"

Sonraki on dakika boyunca Silver'la ilgili yenilikler hakkında konuştular, sonra da yarınki duş için birbirlerine katılacaklarını söylediler.

Buna gülmek zorunda kaldım çünkü her gün duştayken kız kardeşini aramak biraz tuhaf görünüyordu.

Ama yine de benim birden fazla kız kardeşim yoktu, bu yüzden neyin garip olup neyin olmadığını bilmiyordum.

Sadece bir kız kardeşim vardı ve Keely oldukça dışlanmıştı.

Kız kardeşimi ölümüne severdim ama kesinlikle bazı tuhaflikları vardı.

Onu.

Mesela genç bir kızken ve hala birlikte yaşıyorken duşta dökülen saçlarını resim yapmak ya da kelimeleri hecelelemek için kullanırdı.

Ya da regl dönemindeyken gördüğü her şeyi yer ve ona yanlış baktığımızda bize bağıırırdı.

Gerçi bu onun için hâlâ devam eden bir şeydi ve muhtemelen her zaman da öyle olacaktı.

Duşun kapandığını duyunca onu yalnız bırakmak için banyodan çıktım ve yatak odasına gittim.

Kirli kıyafetlerimle yatağına oturmak istemediğim için odanın köşesindeki sandalyeye oturdum.

Otururken sandalye gıcırdadı ve ağırlığım altında kırılıp kırılmayacağını merak ettim.

Dayanabileceğini düşünerek ayaklarımı önümde uzattım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve onun gelmesini bekledim.

Etrafına sardığı bir havluyla çıkageldi ve nefesim kesildi.

Sesi duyunca başını bana doğru çevirdi ve ellerimi kaldırıp "Çılgılık atma" dedim.

Çılgılık attı.

Ayağa kalktım ve elimi ağzına götürerek onu aceleyle susturdum.

"Kahretsin, Aella. Sana çılgılık atma demiştin," diye homurdandım.

Ona bu kadar yakın olmak bana onun kokusunu yakından hissettirdi ve neredeyse inleyecektim.

Onun kokusunu çok seviyordum.

Bazen sırf onu daha iyi koklayabilmek için sandalyesine oturdum. Elma, tarçın ve biraz da limon.

Lanet olsun.

Kıpırdandı ve ben de elimi ağzından çektim.

"Dairemde ne yapıyorsun?" Kızgın kahverengi gözlerini kısmıştı. "Ve buraya nasıl girdin?"

Bu kadar yaklaşıncı gözlerinin sadece kahverengi olmadığını fark ettim.

Bana dolu bir viski şişesine vuran güneş ışığını düşündüren altın ve kahverenginin girdaplı bir karışımıydı.

Muhteşemdi.

"Buraya kredi kartıyla girdim," dedim. "Ve sadece söylüyorum, ama çıkarken her zaman sürgüyü kullandığından emin olmalısın. İkincisi, buraya geldim çünkü seninle bu gece hakkında konuşmak istiyordum."

İçini çekti ve uzaklaştı. "En azından bir gömlek giymeme izin ver." Dolabına doğru yürüyüp bir tişört bulmasını izledim. Daha iyi günler görmüş bir Titans tişörtüydü.

Ayrıca dört beden büyüktü ve eski sevgilisinden geldiğini hemen anladım.

O şeyden neden bu kadar nefret ettiğimi bilmiyordum. Aramızda bir şey yok gibiydi... henüz.

Ama yine de onu ve dolabında özellikle kendisi için almadığı her şeyi yakmak istiyordum.

Kız kardeşinin kıyafetlerini giydiğini düşünmek bile beni kışkandırıyor.

Bu çok gülünçtü ama öyleydim işte.

Anlaşılan istikrar ve ben aynı dalga boyunda değildik. "Arkanı dön," diye emretti.

Döndüm ama duvardaki aynada arkamda yaptığı her şeyi görebildiğimi görünce sııttım.

Bu gece onu gördüğüm andan beri yarı sert olan aletimin tam kapasiteye uzadığını hissettim.

Evet, çıldırmıştım.

Ben de öyleydim.

Yine de izledim ve manzaranın tadını çıkardım.

DOKUZ

Büyürken birbirini öldürmeye çalıştıktan sonra kardeşleriyle ilişkisi rastgele normalleşen başka biri var mı?

-Aella'nın gizli düşünceleri

AELLA

Kalbim küt küt atıyordu.

Avuçlarım terlemişti.

Ve iki kez giymeye niyetlendiğim tişörtü elimden düşürdüm. Yere düştü ve onu almak için aceleyle eğildim.

Sağlam bir şekilde elime aldıktan sonra başımın üzerinden geçirdim ve çıplaklığımı gizlemek için aceleyle popomun üzerine çektim.

Sonra bir çift iç çamaşırına uzandım ve arkamı dönüp "Tamam" demeden önce en seksi çiftim olduğunu kimseye itiraf edemezdim.

Neden pantolon giymediğimi sormayın.

Dolabımda vardı.

Kolayca giyebilirdim.

Ama onlara uzanma zahmetine girmemiştim. Sütyen de giymemiştim.

Gerçi kabul etmeliydim ki destek için sütyene ihtiyacım yoktu.

Sütyene ihtiyacım olan şey, hiç yumuşamayacakmış gibi görünen sivri meme uçlarımı gizlemektir.

Yine de bir tane giymemiştim ve nedenini kendime sormuyordum. Oh, kimi kandırıyordum?

Chevy Clayborne, en seksi doktor at Dallas Tıbbi, nihai hedefimdi.

Eğer evrende benim olması için bir adam seçebilseydim, bu o olurdu.

Kabul, herkes ve kardeşleri onun benim ligimin çok dışında olduğunu biliyordu, ama denediği için bir kızı suçlayamazdınız, değil mi?

Tek kelime etmeden döndü ve hiçbir duygu belirtisi göstermeden beni içeri aldı.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Neden buradasın?"

"Neden burada olduğumu sana zaten söyledim." Çenesini oturma odasına doğru salladı. "Kirli hastane kıyafetleriyle yatağında oturmak istemiyorum. Hadi dışarı çıkalım."

Mutfağa gitmek için kanepeyi atlayarak oturma odasına çıktım.

Ben buzdolabına gidip açarken o da posta pulu büyüklüğündeki küçük mutfağa oturdu.

Bir bira, ketçap, hardal ve bir şişe su vardı. İki içeceği de çıkardım ve ona bir seçenek sundum.

Çenesini biraya doğru salladı ve "Ama sadece sen istemiyorsan" dedi.

Ona birayı verdim ve "Ben alkol kullanmıyorum. Silver sevdiği için burada."

Üstünü çevirerek çıkardı ve kaslarının, damarlarının ve tendonlarının hareket edişine hayret ettim.

"Sanırım bu bir bükülme değildi," diye ekledim.

"Öyleydi." Bana küçük bir sırtış fırlattı ve ben sanki tüm dünya ekseninden kaymış gibi hissettim.

Chevy Clayborne az önce gülümsemişti. Bana.

Kuşlar cıvıldıyordu ve birden ay daha parlak oldu. Ne. Ne? Ne?

Onu bir kez bile gülümserken görmemiştim.

Ve eğer bir şekilde bu mucizeyi gerçekleştirdiyse, bunu

Ben

Vay canına.

Kalbim küt küt atıyordu ve titreyerek kapağı kapattım. su içti ve aceleyle bir yudum aldı.

"Neden burada olduğum hakkında," dedi. "Parayı nereye bağışlamak istiyorsun?"

Döndüm ve bunu yaparken gömleğimin kabardığını ve kırımın açıkta kaldığını fark ettiğimde neredeyse alnıma bir şaplak atıyordum.

Ne yaptığının farkında değilmışım gibi davranarak tezgâha gittim ve geçen ay yazdığım hayır kurumunun adını bulana kadar -kablolu TV'ye kimin ihtiyacı var ki zaten?

Zamanım olduğunda gönüllü olmaya çalışıyordum ve bir hastam aracılığıyla One Love, Dallas'ı duymuştum.

"Bu," dedim dönerken. "Şehirdeki gazilere ihtiyaçları olan her şeyi bulmalarında yardımcı oluyorlar. Kilgore'da bulunan ve gazilerin iş, ev, psikiyatrik yardım ve şehirde ihtiyaç duyabilecekleri diğer her şeyi bulmalarına yardımcı olan bir hayır kurumunun kardeş kuruluşu."

Kâğıt parçasını aldı ve gülümsedi. "Aella, tatlım. Bu bizim hayır kurumumuz."

Aella, tatlım.

Neden bu iki kelime onun sesiyle birleşince içimde erime isteği uyandırdı?

"Oh." Gülümsedim. "Ben de tam gönüllülüğe başlamak üzereydim." Gözlerinin kenarları kırıştı.

Bu da başka bir gülümseme miydi?

Şu anda ne oluyordu?

"Mercy Spurlock Kilgore, Teksas şubesini yönetiyor. Bir gün ziyarete gittiğimizde, bir evin inşasına yardım etmek için gönüllü olduk. Hepimiz konuşmaya başladık ve onun misyonunu sevdik, bu yüzden onun fikrini Dallas'a taşımaya karar verdik. Yaklaşık on yıldır gösteriyi biz yürütüyoruz, o da fırsat buldukça bize katkıda bulunuyor" diye açıkladı.

"Vay canına," diye nefes aldım. "Bu sadece, vay canına."

"En uzun süreli üyelerimizden biri olan Cakes buradaki gösteriyi yönetiyor," dedi. "İstersen seni onunla tanıştıtabilirim."

"Bunu çok isterim," dedi. "Ama ona parayı benim bağışladığımı söyleme. Çünkü ben bağışlamadım."

"Neden?" diye sordu merakla.

"İnsanların bana ilgi göstermesinden hoşlanmıyorum," diye dürüstçe itiraf ettim. "Bu beni sinirlendiriyor."

Kaşları kalktı. "Bu yüzden mi biri seninle her konuştuğunda kaçırıyorsun?"

Kıs kıs güldüm. "Sayılır."

Daha fazlasını öğrenmek istiyormuş gibi görünüyordu ama ona söylemeyeceğim tek şey buydu.

Annemin ben küçükken yanımda her türlü yabancıyı getirdiğini ve tanımadığım biriyle konuşmak konusunda bana kompleks verdiğini bilmesini istemiyordum.

Benim için üzüldü ve onun benim için üzülmesi ondan isteyeceğim son şeydi.

Masaya vurdu ve ayağa kalkarak kişisel alanımı işgal etti.

Parmaklarını hâlâ ıslak olan saçlarımda gezdirdi ve "Yarın işte görüşürüz, Aella" dedi.

"Tamam," diye kekeledim.

"Peki Aella?" diye sordu kapıya ulaştığında. "Evet?"

"Daha iyi bir kapı bulmalısın. Bu berbat."

Kalbim küt küt atarken onun kapıdan çıkıp başka bir şey söylemeden kapıyı kapatmasını izledim.

Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyordu.

Ama ne yazık ki yeni bir kapı için harcayabileceğim kadar param yoktu.

Bırakın çalışan bir sürgüyü.

Kapım hakkında bilmediği şey ona zarar vermezdi.

Chevy'nin bir rüyasının daha gelip geçtiğini bilerek, kalçalarımın arası kaygan bir şekilde uyandım.

Ellerim kalçalarımın arasına gitti ve her rüyamda rol aldığına dair hiçbir fikri olmayan adamı düşünerek boşalmanın ne kadar kolay olduğuna şaşırdım.

Yine de çok şaşırmamalıydım. Adamla birkaç yıl önce tanıştığımdan beri yıldızlar bankası malzemesi olmuştu.

Günün ilk ve muhtemelen tek doğum günü mesajı geldi ve gülümsedim.

GÜMÜŞ:

■ Mutlu yıllar, hanım evladı! Seni çok seviyorum!

Sırıttım ve telefonumu elime alıp hemen cevap yazdım.

BEN:

■ Hiç adil değil. Daha yeni uyandığımı biliyorsun.

GÜMÜŞ:

■ Aşkta ve doğum günlerinde her şey mübahtır.

Ona birkaç doğum günü balonu emojişi gönderdim ve banyoya gitmeden önce telefonumu iç çamaşırimın kemerine sıkıştırdım.

Oraya vardığımda telefonu bir kenara bıraktım ve gitmeye hazırlanmak için çalışmaya başladım. Bugün dış görünüşüm için fazladan zaman harcadım.

Kafamda, bugün doğum günüm olduğu için dış görünüşüme ekstra özen göstermemi haklı çıkarıyordum, oysa gerçekte bugün Chevy'yi işte göreceğimi biliyordum.

Saçımı yapmaya başladım, sonra saçım beni çok rahatsız edeceği ve saçım açıkken hastalarla iş yapmak çok daha zor olacağı için kendime her türlü aptallığı yakıştırdım.

Bukleler yerine arkaya doğru kayganlaştırılmış yüksek bir at kuyruğu yaptım ve önlüklerime uyması için kırmızı bir kurdele ekledim.

En azından benim normum
buydu. Kurdeleler benim
olayımdı.

Lisede amigo kız olduğum ve en azından bir şekilde uyum sağlamak istediğim için kurdeleleri ve fiyonkları sevinçle kullanıyordum.

Artık fiyonkları pek kullanmıyorum ama kurdeleler zamansızdı. En
azından kendime sürekli bunu söylüyordum.

Gözlerime kanat ekledim, bunu genellikle sadece Silver'la gece dışarı çıkarken yapardım ve göz kalemini ekstra dumanlı yaptığımdan emin oldum.

Kirpiklerim tam kıvamındaydı ve çıkmaya hazır olduğumda adımlarımda küçük bir sıçrama vardı.

Sitime yakın bir yerde park etmiş olan arabama rekor bir sürede ulaştım.
İşe gittiğimde aslında erkenciydim.

Tepedeki her zamanki yerime çektim ve tam kapıyı açmışım ki yakınımnda bir yerde bir motosikletin durduğunu duydum.

Kalbim çarpmaya başladı ve başımı kaldırıp baktım, gözlerim her yere gidiyordu.

Onu mezarlığın yanına park etmiş olarak gördüm, park ettiğim yerin hemen köşesindeydi.

Yanaklarımın ısındığını hissettim ve bunun nedeni kesinlikle sabahın yedisindeki çılgın sıcaklıklar değildi.

Onun geldiğini görmek anormal bir şeydi.

Aynı hafta içinde gelip gittiğini görmek mi? Bu neredeyse imkânsızdı.

Her zaman erkenden burada olurdu çünkü ameliyatların çoğu, eğer seçme şansları varsa sabah başlardı.

Gözleri gözlerime takıldı ve kalbimin neredeyse göğsümden fırlayıp ona doğru yöneldiğini hissettim.

Ona ürkekçe gülümsedim ve "Günaydın" dedim.

Kapımı kapattım ve çantamı almak için arka koltuğa gittim.

Onu arabada bırakmak olmazdı, yoksa benim için bir savurganlık olan dondurulmuş Hot Pockets'tan oluşan doğum günü öğle yemeğimi yiyemezdim.

Genellikle ramen ya da onun kadar ucuz ve sağlıklı bir şey yedim.

Yarı zamanlı bir maaşla yaşarken ve tam zamanlı okula giderken dilenciler seçici olamazdı, bunun için birkaç bursları olsa bile.

Burs için seçildiğim için hâlâ şaşkınlık içindeydim. Yani, notlarım çok iyi değildi.

Elbette geçiyorlardı ama harika değillerdi.

"Hey, bunu kesinlikle hak ediyor" diyebileceğim bir geçmişim yoktu.

Aslında, geçmişim neredeyse cerrahi teknikerlik programına girmemi engelleyecekti.

Çok garip bir şeydi.

Bir saniye önce üç beş kuruş biriktirip internette ayak resimleri satıyordum - beni yargılamayın, en azından iç çamaşırlarımı satmıyordum - ve bir saniye sonra program direktörü beni arayıp dönem için tüm masraflarımı karşıladığını bildiriyordu.

İşin ortasında hastane koridorunun ortasında heyecan gözyaşları dökmüştüm.

Fakir değilseniz, en küçük şeylerin bile ne kadar yardımcı olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yoktur.

Yerde bir dolar bulmak mı? Bu haftanın yarısında benzin parasıydı.

Okul dönemim için burs almak mı? Bu hayatımı değiştirdi.
Bu da beni annemin bagajındaki onca parayı düşünmeye itti.
O kadar para benim hayatımı değiştirebilirdi. Ne yazık ki ahlaki
bir pusulam vardı.

"Hey, tatlım," diye cevap verdi, sesi boğuk ve derindi.
Dizlerim titredi.

"Tatlılık mı?" Yumuşakça güldüm. "Dün gece kendimi kaybettiğimde
gördüklerin konusunda çok nazıksın."

"Bunu herkes arada bir yapar," dedi. Herkesin benim gibi
yaptığından şüpheliydim.

ON

*Eğer bir Care Bear olsaydım, karnımda bir taco olurdu.
-Chevy'den Keely'e*

CHEVY

"Belki senin gibi değil," diye ona katıldım. "Ama benim de başımdan oldukça korkunç olaylar geçti. Neyse ki kimse onlara şahit olmadı."

İç çekti. "Bu kadar geç saatte burada ne işin var? Genelde sabahın köründe burada olmaz mıydın?"

Genelde.

Ancak dün gece ilgilenmem gereken bir telefon almıştım ve bu sabah oraya gelene kadar yerime bakması için başka bir anestezi uzmanını aramıştım.

Dr. McCain kabul etti ve bugün işimi halletmem için beni serbest bıraktı.

Yine de çok yorgundum ve hastalar arasında dinlenme odasında birkaç saat geçirmeyi umuyordum.

Umarım acil bir durum olmaz ve bana bu süreyi verirler.

"Dün gece halletmem gereken bir işim çıktı ve daha yeni döndüm," diye açıkladım.

"Motosiklet meselesini açıklıyor bu," diye alay etti yürürken. Motosiklet meselesi.

Tanrım, ondan hoşlanmıştım.

Çok tatlı bir kızdı.

"Vücudumu korumadan etrafta dolaşmak olmaz. Kız kardeşim kendini kaybeder," diye itiraf ettim.

Onu o kadar kızdırmıştık ki, onu kızdırmamak için sadece kıyafetleri giyme noktasına gelmiştik.

Yine de, eğer isterse kız kardeşime dünyayı vereceğimden oldukça emindim. O.

"Akıllı kadın," dedi. "Ben on yaşlarındayken taşınıyorduk. Las Vegas'tan Teksas'a giderken ana otoyollardan birinde bir kadın ve erkeğin motosiklet sürdüğünü ve kaygan bir su birikintisine çarptıklarını gördük. Motosiklet bir yöne giderken onlar başka bir yöne gittiler. Kaymaya başladıklarında çok şaşırdığımı hatırlıyorum çünkü deri ve kaskları çarpışmanın yükünü çekmişti. Adamın sırtında deri ceketinin yukarı kalktığı ve zeminin açığta kalan deriye ulaşmasına izin verdiği bazı yamalar vardı. Annem iyiydi."

"Annen gerçekten durdu mu?" Merakla sordum.

"Hayır," diye homurdandı. "Bisikletin yanında yavaşladı, sanırım değerli bir şey aramak için. Ama bisiklet tamamen paramparça olmuştu. Adam kaskını çıkardı ve iyi olduğundan emin olmak için kadının önüne çömeldi, annem de arabamız yanıyormuş gibi oradan uzaklaştı."

Hikâye tanıdık geliyordu.

Eğer doğru hatırlıyorsam, Cakes de benzer bir şey yaşamıştı.

Bu.

Bu aynı zamanda annenin Cakes'i tanıyıp tanımadığını da açıklayabilir. ve Cally.

Webber DNA testini bazı arkadaşlarına yaptırmıştı ama Aella'yla konuştukça her şey daha iyi anlaşılırmaya başlamıştı.

DNA testi sadece şüphelerimi doğrulayacaktı.

"Annen hakkında daha fazla şey öğrendikçe, ondan daha fazla hoşlanmıyorum," diye itiraf ettim.

"Aynı." İç çekti.

Merdivenleri kullanmak istememe rağmen asansörün yukarı düğmesine bastım ve bana el salladı. "Ben merdivenleri kullanacağım."

Onu takip ettim. "Bir centilmen gibi davranıp seninle asansöre bindim çünkü çoğu kadın merdivenleri kullanmaz."

"Ben çoğu kadın değilim," diye belirtti.

Hayır. Hayır, değildi.

Ben her zamanki gibi basamakları ikişer ikişer çıktım, o ise ışıık hızıyla çıktı, her seferinde bir tane çıkmasına rağmen bana kolayca ayak uydurdu.

Ameliyat katına çıktığımızda ikimiz de hafiften nefes nefese kalmıştık.

"Çok mu çalışıyorsun?" Merak ettim.

"Pek değil," diye itiraf etti. "Sadece f ı r s a t buldukça egzersiz yapıyorum. Egzersiz için zaman yok."

Sırıttım. "Her zaman vakit vardır."

"Okul, iş ve ek işlerim arasında gerçekten değil

."

Ek işlerinin ne olduğunu öğrenmeyi çok istiyordum. Yine de, sanırım onlardan birini tanıyordum.

Bir süre önce bir öğrenci arkadaşıyla konuşurken kulak misafiri olmuştum. ve geçinmek için nasıl ayak resimleri sattığını anlatıyordu.

Ayakları seven biri değildim ama başka bir pisliğin onun ayaklarını görmesi fikri beni gerçekten çok kızdırdı.

İki yıl önce Aella hayatıma girdiğinde, farkında olsun ya da olmasın, bir takipçi kazanmıştı.

İşyerinde bulduğum her fırsatta onu izliyordum.

Hatta Apollo'ya ayak fotoğraflarını sattığı web sitesini bile buldurdum ki onu o şekilde de takip edebileyim.

Onun için gidiciydim ve onun hiçbir fikri yoktu.

Hemşire odasına girdiğimiz anda Dru, "Tanrı'ya şükür buradasın," diye seslendi. "Sana acil ihtiyacım var. Ben de tam sana çağrı atmak üzereydim."

"Neler oluyor?" Hemen çalışma moduna geçerek sordum.

Aella deri ceketimi elimden aldı -çalışırken Truth Tellers MC kesimimi hep evde bırakırdım- ve elini salladı.

Dru'yla birlikte botlarım, kot pantolonum ve her şeyimle koridorda bir hastanın odasına doğru yürüdüm.

"Dün kusma ve mide bulantısı nedeniyle geldi," diye açıkladı Dru. "On yaşında. Nöbetçi doktor onu gece boyunca tuttu ve birkaç saat içinde Children's'a nakledilmesi gerekiyordu. Apandisitten şüphelenmişler. Neyse, uzun lafın kısası, durumu kötü. Apandistin alınması gerekiyor ve Dr. McCain şu anda ameliyatta."

"Çizelge?" Odaya girmeden önce her şeyi gözden geçirmek istediğim için sordum.

"Anladım, Dru. Teşekkür ederim," dedi Dr. Marsh ve onu başından savdı. Dişlerimi sıktım.

Dr. Marsh'tan hoşlanmıyordum.

Anladığım kadarıyla iyi bir doktordu ama kattaki hemşirelere ve teknisyenlere davranış şeklinden hoşlanmıyordum. Odaya her girdiğinde onları rahatsız etmesinden daha da çok hoşlanmıyordum.

Her zaman çok yakın dururdu. Çok fazla dokunurdu. Gözlerinin çok uzun süre kalmasına izin verirdi.

Mükemmel bir yalakalık fırtınasıydı ve bu adama katlanamıyordum. Yine de bugün onunla uğraşmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Bir cerrah olarak, o en iyisiydi.

Çok zeki, çok hızlı ve son derece becerikliydi. Ama bir insan olarak.

Önümüzdeki birkaç saat gerçekten berbat geçecekti.

Marsh, tabloyu gözden geçirirken bilmem gereken her şeyin özetini verdi.

Başımı salladım.

Her zaman yaptığım gibi, "Gidip aileyi kontrol edeceğim, sonra ameliyathanede buluşuruz" dedim.

Dr. Marsh gözlerini devirdi.

Acil vakalarda, içeride işinizi yapmadan önce hastalarınızı asla gerçekten göremezsiniz.

Ama uyanık olduklarında, her zaman kendimi aileye tanıtmak isterdim.

"Yaklaşık on dakikamız var." Dr. Marsh o anda sinirli görünüyordu. "Kötü bir sabah geçirdik. Biri hariç neredeyse tüm ameliyathaneler kullanımda ve bir önceki ameliyatın temizliğini yapıyorlar. Yeterince hızlı değil ama hallediyorlar."

Temiz ve steril sayılabilecek kadar hızlı hareket edebilirdiniz.

Tıbbi programlarda, odanın yeniden hazır hale getirilmesi için gereken süreyi size göstermezlerdi.

Ameliyathanenin çalışmaya hazır olduğundan emin olmak için ameliyat teknisyenlerinin önceden yapması gereken tüm işleri de göstermezlerdi.

Dr. Marsh muhtemelen odanın sihirli bir şekilde hazır olduğunu düşündü ve bu noktaya nasıl geldiğini düşünmedi.

Yine de bir şey istediği gibi olmadığında ilk şikâyet eden o olurdu.

Hastanın açık kapısını çalarken "Elbette," dedim.

Üç çift göz yukarı baktı ve ikisi korkmuş görünüyordu. Onlara gülümsedim ve elimi uzatarak kendimi tanıttım.

"Ben Dr. Clayborne," dedim önce annenin, sonra babanın elini sıkarken. "Ben anestezi uzmanı olacağım."

"Ford Spurlock," diye kendini tanıttı adam. Kadın tutarlı bir kelime söyleyemeyecek kadar korkmuş görünüyordu. "Bu bizim oğlumuz, Chevy."

Bu isim karşısında sııttım.

"Güzel isim," dedim hastane yatağında üzerinde bir sürü tüp ve çıkartmayla yatan küçük çocuğa dönerken. "Nasıl hissediyorsun?"

"Kötü," diye homurdandı.

Kıçım baldırlarımla buluşana kadar çömeldim ve cüzdanımın zincirinin yere vurduğunu duydum.

On sekiz yaşımdan ve orduya katıldığımdan beri çıkarmadığım künyelerim de bu hareketle gömleğimden kurtuldu ve gözüne çarptı.

"Bahse girerim," dedim. "Ama seni uyuttuğumda, gerçekten harika hissedeceksin."

Uyandığında o kadar da iyi hissetmeyeceksin...

Bunu ona söyleyecek değildim. Çok korkmasını istemedim. "Uyumak istemiyorum," diye homurdandı.

Sııttım. "Öyle mi? Bu şekilde uzun süre kalmak zorunda değilsin. Sadece o deli apandisi karnından çıkarmamıza yetecek kadar."

"Korkuyorum," dedi. "Ya uyanamazsam?" Bu çocuk bu konuda endişelenmek için çok gençti.

Tam neyi beklediğimi ayrıntılı olarak açıklamak üzereyken Dru, genellikle genç hastalara verdiğim ilaçlarla geldi.

Dru'yu severdim.

Birlikte iyi çalışıyorduk ve teknik olarak izin verilmemesine rağmen ben sormadan önce ne isteyeceğimi biliyordu.

Dozajı kontrol ettim, sonra gerçekten istediğimin bu olduğunu teyit ettim, sonra da çocuğa döndüm.

"Bu şeyin tadı biraz tatlı. İçtiğinde seni sakinleştirecek," dedim.

İçmek konusunda isteksizdi ama çocuğun babası ona yardım etti.

İçtikten sonra çocuğa neler olacağını anlatmaya başladım.

Sonraki.

İşe ilk başladığımda, ailelere tüm açıklamaları ben yapardım, onlara hitap etmenin en iyisi olduğunu düşündüm. Bununla birlikte, çocukların

ve bu şekilde onun anlayacağı şekilde açıklayabilecektim.

"Olacak olan şey," dedim çocuğa, "burnuna bir maske takacaksın ve koklamaya başladığın şey seni gerçekten uykulu yapacak."

Çocuğun gözleri büyüdü. "Ve ben uyuyacak mıyım?"

"Uyuyacaksın," diye açıkladım. "Uyuduğunun farkında bile olmayacaksın."

"Vay canına," dedi. "Uyumaktan nefret ediyorum, uyumak zorunda olduğumdan emin misin?"

Kıkırdadım.

"Benimle aynı isme sahip olduğunu biliyor muydun?" Dikkatini dağıtmak için sordum.

Ona verdiğim ilaç hemen etkisini gösterecekti, sadece sakinleşmesini beklemem gerekiyordu.

"Ne?" Gözleri kocaman oldu. "Bu çok havalı. Benden başka kimsenin bizim ismimize sahip olduğunu bilmiyordum! Annem bazen babama Chevy der. Gerçi onun gerçek adı Ford. Chevy kadar havalı değil."

Odanın diğer ucundaki sandalyelerinde oturan ve son derece gergin görünen iki ebeveyn, duygularına rağmen sırtıttı.

"Chevy her zaman daha üstün bir isimdir," diye kabul ettim. "Uyumaya geri dönelim. Şapkanın altında hiç kıızıl saçın yok, değil mi?"

Gözlerini kısmıştı. "Kızıl saçın nesi var?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladım, ani hiddetini fark ederek. "Sadece, bazen kıızıl saçlıysan, uykulu şeylere çok daha farklı tepki verirsin. Kıızıl saçlılar biraz özeldir."

Şapkasını çıkardı ve sarı saçlarını gördüm.

"Hayır, görünürde kıızıl yok," dedim. "Gelmeden önce saçını boyadın mı?"

Burnunu kırıştırdı. "Hayır, annem öyle yapardı. Babam da bunun çok para olduğunu söylüyor. O yüzden muhtemelen hiç yapmayacağım."

"Güzel," dedim. "Her yaptığınızda beyin hücrelerinizden bazılarını yaktığınızı duydum."

Odanın karşısındaki kadın homurdandı.

Baba düpedüz güldü.

Ellerimi dizlerime koyarak ona doğru eğildim ve "Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?" dedim.

"Doldurulmuş hayvanımı getirebilir miyim?" diye sordu, onu yataktan kaldırarak.

Daha iyi günler görmüş gibi görünen kahverengi bir ayıydı. "Neden olmasın?"

Sırıttı ve gülümsemesinin köşeleri arpıktı. Mkemmeldi.

Tam da istediğim ŗey.

Kalçasını okŗayarak, "Birazdan grrz, tamam mı?" dedim. "Evet."

Sesi yüksek geliyordu.

Mkemmeldi.

Ayağa kalktım ve her iki ebeveyne de tekrar elimi uzattım. "Herhangi bir sorunuz var mı?"

Anne babaya doğru eğildi ve "Hayır, teŗekkr ederim" dedi.

Ona göz kırtım ve odadan ıktım, Aella'yı odanın kapısında hastayı tekerlekli sandalyeyle bana geri getirmeye hazır buldum.

Ona göz kırtım ve ameliyathaneye

yöneldim. İŗe koyulma zamanı.

ON BİR

*Sanki bu çocuklar odayı temiz görünce "Kesinlikle olmaz" diye düşünüyorlar.
-Aella'dan Silver'a mesaj*

AELLA

Bunu itiraf etmeyecektim ama sabahın yarısında ameliyattan çıkmasını bekledim.

Sonunda çıktığında karnımda kelekler uçuşmaya başladı.

Gözlerimi hızla başka tarafa çevirip onun ezici yakışıklılığına değil, malzeme dolabındaki arabamı doldurmaya odaklandım.

Benim için her şey böyleydi.

Bakmayacağı ya da fark etmeyeceği bir şekilde yapabildiğimde ona baktım ve çok yaklaştığında kaçtım.

Dürüst olmak gerekirse, dün gece ve bu sabah kendimi bu kadar iyi idare ettiğime şaşırdım.

Adrenalin falan almış olmalıyım.

Hemşire istasyonunda durmayıp bana doğru geldiğini fark ettiğimde, hemen bir kutu dolusu dörde dörtlüğü yere düşürdüm.

"Kahretsin," dedim eğilirken.

Ona bakmamak için elimden gelen her şeyi yapmama rağmen yaklaştığını hissedebiliyordum.

Bağırışları duyduğumda bir avuç dörde dört toplamıştım.

Eğer Chevy'nin üçüncü odadaki genç çocukla ilgilenme şekli kalbimi kırmadıysa, yeğenini kucağına alıp etrafında döndürme şekli kalbimi kırabilirdi.

"Evy Amca!" diye bağırdı küçük kız. Catalina.

Kardeşi Cutter'ın kızı. Onu daha önce de görmüştüm elbette.

Cutter, Keely ve Copper hastaneye her zaman gelirlerdi ama Copper ziyarete en son gelen kardeşi ve bunca zamandır nerede olduğunu hâlâ çok merak ediyordum.

Bir gün belki Chevy'ye soracak cesareti bulabilirdim.

O zamana kadar, zihnim muhtemelen gerçekten çok uzak olan ayrıntılı hayaller kurdu.

"İşte benim kızım." Chevy'nin eğilip küçük çocuğu kucağına almasını ve havaya fırlatmasını izledim.

Koridorun yarısına kadar gelmiş olan anne bir ciyıklama sesi çıkardı.

"Chevy," diye soludu Milena elini kalbinin üzerine koyarken. "Yapma bunu."

Chevy genç kızı kendine yaklaştırıp ensesine ahududu üflerken, "Sorun yok Mil," diye takıldı.

"Swee woo yapacağız." Küçük kız iki elini de Chevy'nin yüzüne atıp sıktı.

"Bunu görebiliyorum," diye karşılık verdi Chevy. "Beni kaçırmadığın için şanslısın. Ameliyattan yeni çıktım."

Onunla bir yetişkin gibi konuşmasına bayılmışımdı.

Küçük kıza hayranlıkla bakarken gözlerindeki ifadeyi daha da çok seviyordum.

Milena, "Bugün onun iki yıllık kontrolünü yaptırarak ve gelip seni görmemizi istedi," dedi. "Bugün çalışıp çalışmadığınızı bile bilmiyordum."

"Yarından cumaya kadar izinliyim," dedi. "Sonra da tüm hafta sonu çalışacağım."

Benim programım.

Omurgamdan aşağı hoş bir ürperti geçti.

Bu hafta sonu çalışmamam gerektiği halde, sorumlu hemşire Dru, bir teknisyen işten ayrıldığı için programımı yeniden düzenleyip düzenleyemeyeceğini sormuştu. Kabul etmiştim ve şimdi bunu yaptığım için çok mutluydum.

Yaşayan en seksi erkeğe bakmak için daha fazla zaman kulağa oldukça hoş geliyordu.

Gazlı bezleri dörde dört toplayıp arabama doldurduktan sonra geri dönüp malzeme dolabının kapısını kapattım.

Dru beni durdurup "Bay ve Bayan Spurlock'a kafeteryayı gösterebilir misiniz?" dediğinde hemşire odasına giden yolu yarılamıştım.

Satır aralarını okuyabiliyordum.

Bir molaya ihtiyaçları vardı ve ben de onlara iyi şeyler gösterecektim.

"Elbette," dedim. "Zaten öğle yemeği molası vermek üzereydim." Bu bir yalandı.

Daha bir saatim vardı ama Dru gülümseyerek başparmağıyla beni işaret etti ve yerime bakacağını söyledi.

Her vardiyada iki hasta bakım teknisyenimiz olması gerekiyordu, ancak birinin hamile olduğunu öğrendikten sonra işten ayrılması nedeniyle bir eksiğimiz vardı.

Bu da benim aşırı çalıştığım ve yorgun olduğum anlamına geliyordu ve dürüst olmak gerekirse, belki de iyi şeyler de kullanabilirdim.

"Bu taraftan, millet," dedim.

"Teşekkürler," dedi iri adam. "Burada uzun süredir mi çalışıyorsun?"

Koridorda ilerlerken başımı salladım, koridordaki üç Clayborne'un yanından geçerken.

"Yaklaşık iki yıldır," diye cevap verdim. "Burada mı

yaşıyorsunuz?" "Hayır, biz Kilgore, Teksas'ta yaşıyoruz," dedi.

"Yaklaşık..."

"Nerede olduğunu biliyorum." Gülümsedim. "Orada yaşayan iyi bir arkadaşım var. Lisedeyken, boşanmış ebeveynlerinden biriyle buraya taşındığında tanışmıştık. Gerçi büyük şehri pek sevmeydi ve evine geri döndü. Ama görüşmeye devam ettik."

"Dünya küçük," diye cevap verdi kadın, sesi yorgun geliyordu.

"Ameliyatın iyi geçtiğini duydum," dedim. "Eminim yarın eve dönüyorsunuzdur."

"Doktor da öyle söyledi," diye cevap verdi kadın. "Ashe," diye uyardı adam.

"Lanet olsun Ford, o adam tam bir pislik," diye cevap verdi anne Ashe.

"Öyle," diye sessizce onayladım merdivenlere yönelirken. "Ama mükemmel bir cerrah, bu yüzden onu burada tutuyorlar. En kibar ya da en anlayışlı olmayabilir, hatta ağzını bile kontrol edemeyebilir ama eyaletteki en iyi cerrahlardan biri. Dallas Memorial onu buraya getirmek için savaşmak zorunda kaldı."

"Bu onun istediğini söyleyebileceği anlamına gelmez," diye mırıldandı Ashe. "Merak etme, onu aileme bıraktık." Ford kıkırdadı.

Adamın ailesi Dr. Marsh'ı tereddüt ettirebiliyorsa onlarla tanışmak isterdim. Marsh'ı tereddüt ettirebilirse.

O pislği tereddüt ettirebilecek bir başka kişi de Chevy'ydi. İkisinin birbirine girmesine bayıldım.

Chevy her zaman üstün gelirdi.

"Burası kafeterya," dedim. "Çoğu insan sizi restoranlara gönderir ama burası gizli bir mücevher."

Ve öyleydi de.

Ülkedeki en iyi çikolatalı pasta buradaydı. Saat gibi her sekiz vardiyada bir alırdım.

Bir parça beş dolarlık pastaya param yetse daha fazla alırdım.

Nedense kafeteryada sekiz kez yemek yediğinizde size bedava bir parça çikolatalı kek veriyorlardı ve bugün benim günümdü!

Heyecanlı bir ciyaklama sesiyle arkamı döndüğümde Chevy ve ailesinin bizi takip ettiğini fark ettim.

Heyecanlı çığlık yanımdaki çiftin omuzlarının üzerinden bakmasına neden oldu.

"Çocuklarla neden bu kadar iyi anlaştığını görebiliyorum." Annenin sesi mutlu geliyordu. "Çok tatlı bir çocuğu var."

"Bu onun yeğeni," dedim. "Ailesi buraya her zaman ziyarete gelir."

Çift sıraya girdi ve yemeklerini aldı.

Ben de siparişimi vermeden önce onların geçmesini bekledim.

Genelde en ucuzu neyse onu alırdım, bazen de öğle yemeğine gelen hanımların bir önceki günden kalanları olurdu ve yalnızsam benimle paylaşırlardı.

Bugün de şanslı günümdü çünkü en sevdiğim yemekçi Manuella buradaydı.

"Oh, sana bir sürprizim var." Gülümsedi ve aceleyle tezgâhın arkasına geçti.

Isınma bölümüne gidip hamburgere benzeyen bir şey çıkarmasını izledim.

"Biri bunu sipariş etti, hardal istedi, sonra da hardalından şikâyet etti. Ben de paralarını iade ederken bunu sizin için sakladım." Gülümsedi. "Voilà!"

Manuella çok tatlı olduğu için hardaldan nefret ettiğimi itiraf etmedim.

Sadece peçeteyle siliyor ve hamburgeri, çok fazla paket aldığım için kendimi kötü hissetmeden alabildiğim kadar ketçapla dolduruyordum.

"Teşekkürler, Manuella!" Sırıttım. "Bugün ben de bir bardak çorba içeceğim."

Çorbamı ve hamburgerimi aldıktan sonra kasaya yöneldi.

Bedava pastayı aldığımı görünce arka tarafa gitti ve taze bir parça getirdi.

"Al bakalım." Işıl ışıl parlıyordu. "Daha yeni

buzladım." Daha da iyiydi.

Yerime oturduğumda ağzım sulanmıştı ve tam yerime yerleşirken başımı kaldırdığımda Chevy'nin yeğeniyle birlikte ayakta durduğunu ve yüzünde sorgulayan bir ifadeyle yemekçi kadına baktığını gördüm.

Az önce ne konuştuğumuzu duymuş muydu?

Umarım duymamıştır.

Chevy yemekçi kadına alçak sesle konuştu ve kadın gülümsedi.

Elleriyle hareketli bir şekilde konuştu ve sonra kucağındaki Catalina'yı işaret etmeye başladı.

Yemeğime baktım ve inledim. Bir

hamburger.

Hamburger yemeyeli aylar olmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bundan daha uzun zaman olmuştu, çünkü yemek tüketimimi belirli zamanlara ve yerlere kadar takip edebiliyordum.

Yemek yemeyi çok severdim ama fakirlikten ölüyordum.

Eğer ramen değilse, o hafta bakkalda indirimde ne varsa onu yedim.

Elbette, hiçbir zaman çok iyi bir şeyi benim karşılayabileceğim kadar indirime koymazlardı ve koysalar bile bir anda biterdi.

En son hamburger yediğim günü özellikle hatırlayabiliyordum çünkü herkese yemek sağlayan Chevy olmuştu.

Dru'nun doğum günüydü ve o gün vardiyada olan herkese öğle yemeği sağlamak için elinden geleni yapmıştı.

Öğle yemeğinde salata yemek niyetindeydim ve yemekhaneden salata almayı beklerken caddenin aşağısındaki popüler bir hamburgerciden hamburger ve patates kızartması siparişi geldi.

O kadar çok yemek vardı ki iki sipariş patates kızartması bile yedim.

Hayatımın en mutlu günlerinden biriydi.

En mutlu günlerimden biri olarak adlandırmam oldukça üzücüydü çünkü bana bir hamburger ve iki sipariş patates kızartması bedava verilmişti.

Hamburgerden büyük bir ısırık aldım ve bugünün de oldukça güzel bir gün olduğunu fark ettim.

Doğum günümün berbat geçmesini bekliyordum çünkü hem çalışmak zorundaydım hem de Silver şehir dışındaydı.

Genellikle ramenlerimizi birlikte yer ve bakkalda indirimde olan hamur işlerinden yiyerek kutlama yapardık. Bilirsiniz işte. Çok fazla eskidiklerinde raflardan çekip atmak zorunda oldukları türden.

En iyinin de iyisi değillerdi ama yine de özel bir şeyler yediğimizi söyleyebileceğimiz kadar iyiydiler.

Ama bugün Silver ailesiyle birlikte bir haftalığına şehir dışına, Broken Bow, Oklahoma'ya gidecekti.

Kulağa oldukça hoş geliyordu ve Silver için mutluydum, ancak bu beni kutlayacak kimsem olmadan yapayalnız bıraktı.

Yine de, bir hamburger ve kek bana kazanç gibi geldi.

Hamburgeri mideye indirmeye başlarken gülümsedim.

Yemeğimden başımı kaldırıp bir kez bile bakmadım, etrafımda olup bitenleri izleyemeyecek kadar yemekle ve keyifle meşguldüm.

Pastanın son lokmasını henüz bitirmiştım ki önüme bir parça daha kondu.

Gözlerimi kırıştırtıp başımı kaldırdığımda Chevy'yi bir elinde yeğeni, diğerinde pastayı bana doğru iten parmaklarıyla buldum.

Sorgulayan bakışımı görünce, "Çikolatalı pasta sevmem," dedi. "Ve korkunç annesine göre bunun henüz çikolatalı pasta yemesine izin verilmiyor."

"Bunu duydum!" diye seslendi söz konusu 'korkunç' anne masadaki yerinden.

Chevy sırtıttı ve sanki onun ne duyduğunu umursamıyormuş gibi omuz silkti.

"Onu Milena'nın önünde besleyemem, bu yüzden benimle olduğu her zaman tatlı yemiyormuş gibi davranacağız. Yani bugün pastamı sen alacaksın." Sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçalttı.

İçimden bir sevinç aktı. Bir dilim

pasta daha!

Evet!

Pastaya uzanırken "Gelmiş geçmiş en iyi doğum günü,"

dedim. Kaşları kalktı. "Bugün senin doğum günün mü?"

"Evet" dediğimde yüzümün alev alev yandığını

biliyordum. "Neden kimse bilmiyordu?" diye sordu

kaşlarını çatarak.

Omuz silktim. "Kimse ne zaman olduğunu sormadı, o zaman neden bu bilgiyi vereyim ki?"

Bu cevap da hoşuna gitmemişti.

"Hmm," dedi.

"Pekâlâ, sevgili çocuğum." Milena önümdeki çatık kaşlı adama doğru yürüdü. "Onu vermeye hazır mısınız?"

"Onu arabaya kadar götüreceğim," dedi adam. "Biraz daha zamanım var."

Tezgâha gidip Manuella'dan bir kutu istemeden önce onlar uzaklaşana kadar bekledim.

Bana memnuniyetle bir tane verdi ve işine geri dönmeden önce bana komplocu bir gülümseme attı.

Tanrım, onu çok sevdim!

Günüm, doğum gününde çalışmak zorunda olan biri için beklenebileceği kadar iyi geçti.

Chevy'yi o gün bir daha göremedim, bu da berbattı.

Benim hasta odasına gitmemle onun geri gelmesi arasında geçen sürede acil bir vaka ortaya çıkmış ve ortopedi şefiyle birlikte omurga ameliyatına girmesi gerekmişti.

Günün geri kalanını onu arayarak geçirdim ama bir şey bulamadım.

Ne yazık ki şansım yaver gitmedi, çünkü aptal arabamı yine yokuş aşağı iterek çalıştırmak zorunda kaldım.

Eve geldiğimde klimam da çalışmıyordu.

Kapıcıya mesaj attığımda bana şehir dışında olduğunu ve en erken ertesi sabah gelebileceğini söyledi.

Söylemeye gerek yok, o gece çikolatalı pastamla birlikte yatağa yığıldığımda çok daha kötü bir ruh halindeydim.

Pastamı ısıra ısıra yedim ve pencereyi açıp açmamayı düşündüm.

Sonunda, bunu yapsam iyi olacağına karar verdim.

Kutu vantilatörüm geçen hafta ölmüştü ve muhtemelen alabileceğim tek aptal hava akımı içeride esen esintiydi.

ON İKİ

*Bazen bana yol soran insanlara ne olduğunu merak ediyorum.
-Aella'dan Chevy'ye*

CHEVY

Yüzlerce kez dairesine gitmeyi düşündüm ama sonunda kıcımlı bisikletime yastadım ve ona ait olduğunu bildiğim daireye baktım.

Onun doğum günüydü.

Kimseye söylememişti, çünkü kimse sormamıştı. Hay sikeyim.

Bu neden lanet kalbimi bu kadar acıtırıyordu?

Ve neden kimsenin onun doğum gününü iş yerinde kutlamadığı düşüncesi beni sinirlendiriyordu?

Genelde birinin doğum günü olduğunda doktorlardan biri devreye girer, tüm kata yetecek kadar yemek sipariş ederdi.

Ama bu sefer öyle olmadı.

Neyse ki ben öğle yemeğindeydim ve onun çikolatalı pastasını o kadar çok sevdiğini görmüştüm ki ona benimkini vermek istemişim.

Ve çikolatalı pastaya bayılırdım.

Yine de yüzünü kaplayan gülümsemeyi görmek vazgeçmeme değdi.

Arabasına doğru yürürken Milena bana zor anlar yaşatmıştı ve sözlerini çürütecek tek bir yol bile bulamamıştım.

Ondan

hoşlandım.

Hem de çok.

Ve son birkaç gün onu daha da çok sevmeme neden oldu.

Bugün eve dönerken Aella'ya pasta almak için bir pastaneye uğramıştım ve bir saattir pastayı ona ne zaman vereceğimi düşünüyordum.

Tam da yarın işe giderken pastayı yanımda götürmeye karar vermiştim ki onu gördüm.

Bir elinde çikolatalı keke benzeyen bir çatal vardı, diğer eliyle de pencereyi açıyordu.

Kaşlarımı çattım.

Dışarısı bu kadar sıcakken neden penceresini açsındı ki?

Saat gece on olabilirdi ama hava hâlâ doksan dereceydi.

Kaşlarımı çatarak binanın yan tarafına doğru yürüdüm, pastamı da yanıma alarak kapısına bırakmak niyetindeydim ki klima ünitelerinin yanında durdum.

Hiçbiri açık değildi. Bu

garipti.

Şu anda çalışıyor olmamaları mümkün değildi.

Belki bir tanesi çalışmıyorsa bu normal olabilirdi... ama hepsi birden?

Bir saattir arkamdaki apartmandan gelen klima seslerini duyuyordum.

En azından bir tanesi açık olmalıydı.

Geçerken aşağıya baktım ve sorunu fark ettim. Bakır ünitelerden çalınmıştı.

Lanet olsun.

Telefonumu çıkarıp Hagrid'i aradım. İlk çalışta cevap verdi.

"N'aber?" diye sordu.

"Bir sorunum var," dedim ona tüm detayları anlatırken.

"Dışarıya bir ekip göndereceğim," dedi. "Muhtemelen oraya varmaları on beş dakika sürer."

Telefonu kapattım, sonra da gidip pizza sipariş ettim.

Ne sevdiğini bilmediğim için birkaç tane sipariş ettim, ayrıca bir ton da galeta ve tatlı pizza ekledim.

Elimde pasta, binanın kenarında onların gelmesini bekledim. Pizzacı ve Hagrid'in ekibi aynı anda geldiler.

Hagrid'in ekibini yapacaklarını yapmaları için bırakarak üst kata çıktım ve ona ait olduğunu bildiğim daireyi buldum.

Kapıyı çalarak onun gelmesini bekledim, sonra kapıya gelmesi uzun sürünce çok geç olup olmadığını sorguladım.

Tam çıkmak üzereyken kapı aralandı ve kahverengi bir göz bana bakmak için dışarı çıktı.

O kahverengi göz genişledi ve kapıyı yüzüme kapattı, ancak zincir olmadan tekrar açtı.

"Chevy!" dedi şaşkınlıkla.

Gözlerimi kırptırdım ve karşımdaki güzel kadına baktım.

Giydiklerini yerden görmüştüm ama yakından ve bizzat görmek dizlerimin bağını çözmeye yetmişti.

"Doğum günün için sana bir akşam yemeği ısmarlamak istedim," dedim, ağzımdan çıktığı kadar kızgın görünmediğimi umarak.

Başka bir tişört giymişti ama bu ona eldiven gibi oturmuştu. Önünde "Red Raiders Volleyball" yazıyordu ve Tanrı aşkına, üzerinde sütyen yoktu.

Aella dünyanın en büyük göğüslerine sahip değildi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, oldukça küçüktüler.

Ama bu, sütyen takmadan da kurtulabileceği anlamına geliyordu ve çoğunlukla bunu anlayamazdınız.

Ama tişört beyaz, dar ve neredeyse içini görebileceğiniz kadar yırtık olduğunda?

Bu, onun esmer meme uçlarını kumaşın arasından çok iyi görebildiğim anlamına geliyordu.

Ve bu meme uçları sertti ve ağzımı üzerlerine koymam için adeta yalvarıyordu.

Alt tarafı da en az üstü kadar muhteşemdi.

Bir çift şort giymişti ki gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm en iyi şorttu.

Bol, kısıydı ve yanlarında bel bandına kadar uzanan yırtmaçları vardı.

Bacakları ve poposu için harika şeyler yapıyorlardı ve yan taraftaki yırtmaç, avuç içimi uyluğunun dışından yukarıya ve geniş poposuna doğru gezdirmeye davet ediyordu.

Ayakları çıplaktı ve her bir parmağı itfaiye kırmızısının parlak bir tonuna boyanmıştı.

Ayrıca ayak parmaklarının arasında, onları kendisinin yaptığını
b i l m e m i sağlayan ayak parmağı ayırıcıları vardı.

Hay sikeyim.

Çok tatlıydı.

"Bana yemek ısmarlamak mı istedin?" Elini kalbinin üzerine koyarak
dikkatimi bir kez daha meme uçlarına çekti.

"Evet," diye cevap verdim, sesimdeki törpü normalde olduğundan bir oktav
daha derindi. "Bize söylememiş olman hoşuma gitmedi."

Yüzünü buruşturdu. "Genelde dikkatleri üzerime çeken biri değilimdir."
Tereddüt etti. "Ama, sadece söylüyorum, siz normalde teknisyenlerin hiçbiri için
bir şey yapmazsınız. Sonuncusunun ayrılma sebebi de buydu. Herkes ona bok
gibi davranıyordu ve kimse ne kadar çok iş yaptığını bile kabul etmiyordu."

Kaşlarım kalktı. "Ne?"

Yüzünü buruşturdu. "Ben,
şey..."

Dairesine girdim, elimi karnının alt kısmına götürerek onu kapı aralığından
dışarı çıkmaya zorladım ve böylece içeri girebildim.

"Lütfen," dedim küçük mutfak masasına doğru yürürken. "Söyle bana. Bir
sorun olduğunu bilmezsek bu sorunu çözemeyiz."

İçini çekti ve tezgâha doğru yürüyüp üzerine atladı, bacaklarını göğsüne
doğru çekerken bacaklarını altına katladı.

"Kimse bizi görmüyor," diye itiraf etti usulca. "Sanki hepiniz bizi sadece
ihtiyacınız olduğunda kabul ediyorsunuz ve ihtiyacımız olmadığında arka plana
karışıyoruz. Kimse bizimle konuşmuyor, bizi görmüyor, bizi kabul etmiyor. İtiraf
etmeliyim ki, doğum günüm olduğunu kimseye söyleme zahmetine girmedim
çünkü tam ben başladığımda işten ayrılan kadın pasta alamadığı için işten
ayrıldı."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, sonra yemek odasındaki sandalyesine
oturdum ve "Öyle mi davranıyorum?" diye sordum.

"Hiçbir şekilde davranmıyorsun." Omuz silkti. "Çoğunlukla kendi halinde
birisin."

Bu doğruydı.

"Ve geçen yıl Dru'ya hamburger aldığımda, sanırım doğum günü olduğunu
sadece kulaktan kulağa duymuştun. Başka kimse bir şey yapmamış ya da
planlamamıştı, sen de bir sonraki vardiyada yiyecek aldın."

"Aynen öyle oldu." Yüzümü buruşturdum. "Doğum günü olduğunu ve bir
önceki vardiyada birinin doğum gününü kaçırdığını duydum. Ben de hamburger
ve

Son dakikada benim için yapacağını bildiğim baldızımın kız kardeşinden bir pasta aldım."

"Bu oldu gerçekten tatlı,"o dedi. "Değil o sen aranıyor ya da başka bir şey."

Yüzümü buruşturdum.

Kıs kıs güldü. "Tatlı olarak bilinmekten hoşlanmıyor musun?"

"Tatlı olmadığım halde insanların tatlı olmamı beklemesinden hoşlanmıyorum," diye itiraf ettim. "Her neyse, teknisyenlere karşı hiç böyle davranmadın. Ama

Dürüst olmak gerekirse, bence bu sadece senin kişiliğin. Kimseye karşı pek misafirperver davranmıyorsun." Omuz silkti.

İçimi çektim. "Özür dilerim."

"Üzülme," diye güvence verdi. "Misafirperver olmak zorunda değilsin. Bir insan olarak olmak istediğin kişi olmak senin hakkın. En azından çifte standart uygulamıyorsun. Herkesi görmezden gelen ve ihmal eden biri tarafından görmezden gelinmeyi ve ihmal edilmeyi, bir başkası için, benden daha iyi bir dereceye sahip biri için benden daha fazlasını yapmaya istekli olduklarını yüzüme vurmalarına tercih ederim."

Bu şekilde ifade ettiğinde kulağa oldukça kötü geliyordu.

"Bu konuda katla konuşmayı teklif ederdim ama bu benim sosyalleşmek için çaba sarf etmem anlamına gelirdi ve buna karşı ölümcül bir alerjim var," diye itiraf ettim.

Kıs kıs güldü. "Az önce biraz kek yedim." "Sana verdiğim pastayı mı?" diye sordum.

"Evet," diye açıkladı. "O çikolatalı kekin dünyada en çok sevdiğim kek olduğunu biliyor muydun? Kafeterya pastasının en sevdiğim pasta olduğunu söylemenin kulağa çok tuhaf geldiğini biliyorum ama o pastada bir şeyler var."

"Katılıyorum." Duraksadım ve bunu anlamamasını umarak yüzümü buruşturdum. "Ne?" diye sordu, anladığını belli ederek. "Sanırım sen oradaki pastayı beğenmedin mi?"

"Şey," diye itiraf ettim. "Öyle sayılır. Hem de çok. Ama sen benden çok daha fazla keyif alacakmışsın gibi görünüyordun."

Gülümsedi. "Bütün bir pizzayı tek başıma yiyebilirim."

Ayağa kalktım ve üç kutunun kapaklarını kaldırdım. "Ne seveceğin hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden pepperoni, peynir ve supreme aldım."

"Hepsini seviyorum," diye itiraf etti yanıma gelirken. "Sana sadece başkalarının verdiği yiyecekler verildiğinde her türlü şeyi sevmeyi öğrenmek zorundasın."

kalbinin iyiliğinden dolayı. Hardal hariç. O şeye dayanamıyorum. Bugün hamburgerimin üzerindeydi ve sildim."

"Neden geri gönderip hardalsız istemedin?" O bir dilim peynir alırken ben bir dilim supreme uzanarak sordum.

"Şey." Sanki bana nedenini söylemek istemiyormuş gibi tereddütlü görünüyordu ama sonra yine de söylemeye karar verdi. "Para sıkışık. Okulumun son dönemine girmek üzereyim. Tanrı'ya şükürler olsun ki bursla ödendi. Ama yine de çok fazla klinik saati yapmam ve genellikle yarı zamanlı olan tam zamanlı bir programa girmeye çalışmam gerekiyor. Her neyse, uzun lafın kısası, insanların bana verdiği yemeklerden şikayet edecek kadar param yok. Manuella bugün o hamburgeri bana kazandırdı çünkü biri hardal istedi ve aldıktan sonra hardalı istemedi."

"Manuella sana yemek mi kurtarıyor?" diye sordum.

"Bazen." Omuz silkti. "Manuella bana öylece bedavaya bir şeyler veremez. Ama bir şikayet varsa ve vardiyası varsa, genellikle benim için saklar."

"Anladım," dedim Aella'nın eşyalarının parasını o öğrenmeden nasıl ödeyeceğimi düşünürken. "Umarım bu sana karnını doyurman için birkaç gün verir."

İki parça yedim ve doyduğumu söyledim.

Bu, ben bir çözüm bulana kadar ona birkaç gün daha öğle yemeği verirdi.

Muhtemelen bir buçuk pizzayı bir kenara koyabilirdim ama eve dönerken yiyecek bir şeyler alabilirdim.

"Parayı hayır kurumuna gönderdin mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Buraya gelmeden önce yaptığım şey buydu. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için. Annenin ne kadar parası olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Bu kadar çok para benim için biraz ezici oldu ve burada tamamen dürüst olalım. Hayatımda hiç bu kadar çok para görmedim. Bunu düşünmek bile biraz şok edici."

"Beş yüz on beş bin," dedim. Gözleri irileşti.

Cebimden bir tomar para çıkarıp masanın üzerine koydum. "Ne..." Paraya baktı. "Hepsini bağışlamadın mı?"

"Bir kısmını sakladım," diye itiraf ettim. "Çünkü bir kısmını arabayı tamir ettirmek için kullanabileceğini düşündüm. Birazını da kız kardeşinle paylaşırsın."

Ağzını açtı ve sonra kapattı. "Çok tatlısın ama..." "Ama sende kalıyor," diye belirttim. "Fazla bir şey değil. Beş bin dolar. İkinize de ihtiyacınız olanın bir kısmını karşılamaya yeter."

"Çok değil mi?" Paraya bakarken güldü. "Flaş haber Chevy, ama bu gelecek yıl boyunca geçinebileceğim türden bir para."

"O zaman yap," diye karşılık verdim.

"Yapamam..." biraz daha tereddüt etti.

Ayağa kalkıp ellerimi masaya dayadım ve cüssemle gözünü korkutmaya çalıştım. "Ya sende kalır ya da ben gidip daha fazlasını alırım ve sen oyun oynamadığımı anlayana kadar bırakmaya devam ederim."

Ağzını kapattı.

Ona sıırttım ve son dilim pizzamı alıp kapıya yöneldim. "Yarın işte görüşürüz, Whirlwind."

Kapıyı ardına kadar açmıştım ve tam arkamdan kapatıyordum ki kafamı tekrar içeri soktum ve "Aella?" dedim.

Başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Evet?" "Klimanızın keyfini çıkarın."

Şok içinde ağzı açık kaldı ve sanki havalandırma deliklerinden gelen soğuk havayı görebilecekmiş gibi etrafına bakınmaya başladı.

Bisikletime doğru giderken cevap vermesini beklemedim.

Yine de Apollo'ya bir mesaj daha gönderdim ve banka hesaplarına bakmasını istedim.

Hesabına biraz para atabilseydim ve nereden geldiğini bilmeseydi çok daha kolay olurdu.

ON ÜÇ

*Dürüst olmak gerekirse, her birinizi seviyorum.
-Aella'nın gizli düşünceleri*

AELLA

Parmaklarımı direksiyona vurdum, yapmak üzere olduğum şey için deli olup olmadığını merak ediyordum.

Burada olmamalıydım, bu parayı bırakmamalıydım ama bütün geceyi bunu düşünerek geçirmiştim ve bunu yapamazdım.

Bu parayı alamazdım.

Yanlış hissediyordum.

Sanki almamam gerekirken almışım gibi.

Bu yüzden saniyeler sonra Chevy'nin motoruna doğru y ü r ü y ü p heybesine dokunuyordum.

Başka hiç kimse benim yapmak üzere olduğum şeyi yapacak kadar çılgın olamazdı. Herkes bir Doğruluk Tellalı'nın bisikletine dokunulmaması gerektiğini bilirdi. Erkeklerin tepkisi hızlı ve saldırgandı.

Bir adamın barda içki içerken bir tanesini itmenin komik olacağını düşündüğünü ve Doğruyu Söyleyen bunu öğrendiğinde adamın hayatını mahvettiğini duymuştum.

Adam bunu hak etmemiş değildi.

Duyduğuma göre, sarhoş karısını dövüyor ve çocuklarına bok gibi davranıyormuş.

Ama yine de...

Heybeleri kontrol ederken, bir tanesinin tam olarak bağlanmamış olduğunu gördüm.
şekilde.

Kilidi açmak zorunda kalmayacağım için şükrederek - annem bizi odalarımıza kilitlemeyi bebek bakıcısı sağlamaktan daha kolay bulduğunda küçük yaşta yapmayı öğrendiğim bir şey - parayı heybeye soktum ve yerine kilitledim.

Motosikletin yan tarafındaki Truth Tellers amblemine baktım, parmaklarımı gözleri X işareti olan ve parmağını gülümseyen bir ağzın önünde tutan kapüşonlu figürün üzerinde gezdirdim.

Bu amblemi çok sevmiştim.

Ne zaman bir kesiğin ya da bisikletin, hatta bir etkinliğin üzerinde görsem bayılırdım. Derime dövme yaptırmak istiyordum, o kadar güzeldi ki.

Chevy'nin motosikletinin yan tarafındaki çoğunlukla koyu siyah ve griydi; gözler, ağız ve burun boyunca neon pembe vurgular vardı.

Bir gıcırtı üzerine kafamı kaldırdığımda evsiz bir adamın bana doğru geldiğini gördüm. Yaklaşırken bana baktı ve "O bisiklete dokunmasan iyi olur,

Hanımefendi. Öğrenirlerse ne yapacaklarını biliyorsun."

Evsizler bile ona dokunmamaları gerektiğini biliyordu. "Biliyorum," diye itiraf ettim. "İyi günler."

Başını bana doğru salladı ve yürümeye devam etti.

İşe gitmek için artık görüş alanımda olmamasını bekledim.

İtiraf etmeliyim ki günüm berbattı çünkü Chevy'yi sadece iki kez görebildim ve o ikisinde de bir ameliyattan diğerine geçtiği için oldukça uzaktaydı.

O gece eve dönerken, diğer geceler gibi olmasını bekliyordum.

Silver hala Broken Bow'daydı ve benim pizza yemek ve bir dilim daha pasta yemek dışında bir planım yoktu.

Daireme girdiğimde, ilk başta yanlış bir şey bulamadım.

Ama buzdolabımı açtığımda, buzdolabımdaki yiyecek miktarı karşısında şok oldum.

Dürüst olmak gerekirse, buzdolabımın bu kadar yiyecek alabileceğini hiç tahmin etmemiştim, ama orada hepsine bakıyordum.

Portakal suyu - ki çok pahalı olduğu için kesinlikle satın almaya gücüm yetmezdi.

Şişelenmiş su, paramı boşa harcamadığım bir incelikti.

Musluk suyu gayet iyiydi.

Peynir-tanrım, çok fazla peynir vardı. Tillamook! Tillamook'a bayılmışım! Bir keresinde bir partide yemiştım ve herhangi bir peynirden çok daha iyiydi.

Hayatımda tattığım en güzel peynirdi. Sandviçlerinizin üzerine koymak için plastik paketten açmanız gereken peynirlerden çok daha iyiydi.

Endüstriyel boyuttaki ranch şışesini gördüğümde nefesim kesildi. İşte o zaman gözyaşı dökmeye başladım.

Bunların hepsi her zaman istediğim ama asla para ödemek istemediğim şeylerdi.

Elimdeki çiftlikler, insanların fazladan çiftlikleri olduğunda ve artık onları istemediklerinde dinlenme odasından geliyordu. Ay sonunda, diğer çeşnilerle birlikte kalan tüm çiftlikleri alırdım.

-ve onları evimdeki buzdolabında bırakırdım, belki bu çeşniyle iyi gidecek bir şeyler alacak param olur diye.

Tabii, bu çok sık olmazdı ama yine de.

Kucağıma bir çizburger ya da salata düşerse diye yanıma almıştım.

Gözyaşlarımı aceleyle sildim ve burnumu çektim.

Chevy. O
adam...

Buraya nasıl girdiğini sorgulamazdım.

Ayrıca neden bana bir buzdolabı dolusu yiyecek almasını sorun etmediğimi ama bana vermeye çalıştığı beş bin doları sorun etmediğimi de sorgulamazdım.

İçindeki yiyecek miktarı beni bunalttığı için kapıyı yavaşça kapattım, döndüm ve masanın üzerinde üstüne bir not iliştilmiş bir kutu görerek donakaldım.

Kutuya doğru yürüdüm, ona ulaşmadan duraksadım ve notu taradım.

Şöyle yazıyordu:

Bunları geri veremem. Seninle aynı beden giymiyorum.

-C

Sırtarak kutuyu açtım ve tam olarak durmayan gözyaşlarım tekrar akmaya başladı.

Bu sefer büyük, hıçkırıklar halinde.

Güzel ağlayan biri değildim.

Annem bana defalarca ne kadar çok ağlarsam o kadar çirkinleştiğimi söylemişti.

Bu sefer de muhtemelen farklı değildi.

Ayakkabıları sanki Külkedisi'ninkiler gibi camdan yapılmışlar gibi elime aldım ve göğsüme sarıldım.

Onlar sadece bir çift On Clouds'du.

Ama şöyle bir şey var.

Onları hep istemiştim. O

nereden biliyordu?

Burnumu çekerek kanepeme doğru yürüdüm ve üzerine yığıldım.

Altımdaki ahşap gıcırdadı ve normalde bu ses beni  rpertirken umurumda bile olmadı.

Kanepenin bir gün kırılacağını biliyordum ve o gün hep bugün olacakmış gibi hissediyordum.

Ama ağlama krizime o kadar dalmıştım ki umursamıyordum.

Kontrol altına almam on dakikadan fazla sürdü.

Kendimi durduramayınca yeni ayakkabıları ayağıma geçirdim ve parmaklarımı oynattım.

M kemmeldi.

Kesinlikle

m kemm l.

Ayağa kalktım ve küçük bir sıçrama yaptım.

Kendimi bir bulutun üzerinde

yürüyormuş gibi hissediyordum. "Vay

canına," diye nefes aldım.

Ayak parmaklarımı tekrar oynatarak

gülümsedim. Sonra bir karara vardım.

Adamı bulacak ve ona bunun benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyecektim.

Ben.

 nce hafif bir takip yapmam gerekti.

Takiplerimden bir şey çıkmadı.

Hatta o kadar çok bir şey çıkmadı ki, başka seçeneğim olmadığı için kulüp binasına geri döndüm.

Ama dışarı çıktığımda arabam gitmişti. Ne.

Ne.
Siktir

.
Annem dışarı çıkmış ve arabamı çalmaya karar vermişti!

Öfke karnımda kaynadı ve muhtemelen yapmam gerektiği gibi polisleri aramak yerine, Chevy'ye teşekkür edemediğim için çok kızgın bir şekilde içeri girdim.

Ve daha da kızgındım çünkü yarın yine annemle uğraşmak zorundaydım.

Aptalca, onun bir araba çalacak kadar alçalacağını düşünmemiştim ve çalmış olma ihtimaline karşı arabaya bulabileceğim hiçbir şey koymamıştım.

Yani, mahvolmuştum.

Bir eylem planı bulmaya çalışırken bütün gece bok gibi uyudum. Bir de işe nasıl gideceğimi bulmaya çalıştım. Otobüsle.

Tek seçeneğim buydu.

Araç paylaşımını karşılayabilecek durumda değildim.

Yeni ayakkabılarım ve hissettirdiklerinden nefret eden başka bir hemşireden kalma yırtık pırtık önlüklerimle aşağıya indim.

Ama annemin arabamı çalması bile bütün gün bulutların üzerinde durma düşüncesinin içimde yarattığı duyguyu azaltmaya yetmeyecekti.

Düşüncelere o kadar dalmıştım ki neredeyse arabamın yanından geçip gidecektim.

Solmuş kırmızı boyayı görünce donakaldım, sonra geri çekildim ve kaşlarımı çattım. "Bu da ne..." Ona doğru yürürken söyledim ve yapmak için dokundum

Tüm bunları uydurmadığımdan emindim.

Bu bir rüya mıydı?

Ayakkabılarıma baktım ve hayır, onlar hâlâ oradaydı.

Belki de dün gece dışarı çıktığımda, uzun bir iş gününün ve uykusuz bir gecenin yorgunluğuyla Chevy'yi ve onun bana pasta ve pizza getirmesini düşünerek hayal görmüştüm.

Belki de...

Arabaya bindim ve çalıştırdım, her zaman olduğu gibi tamamen ölü olmasını bekliyordum.

Ama...

Sadece motorun yumuşak bir gürültüyle çalışmasına değil, başka hiçbir sesin çıkmamasına da kaşlarımı çattım.

Araba her zaman çıkardığı o garip tıkırtı sesini çıkarmıyordu. Arabayı iterek atlatmak zorunda da kalmamıştım.

Bu da ne...

ON DÖRT

*Bir kere saçmalamalarına izin verirken, sen de saçmalamalarına izin verirsin.
-Aella'dan Chevy'ye mesaj*

CHEVY

Lanet bir köpek gibi hastaydım.

Hatta o kadar hastaydım ki, ilk kez işe telefon ettim.

Çok da kızgındım çünkü Aella'nın sadece buzdolabını doldurmakla kalmayıp ayakkabılarını da aldığı ve sonra da aracını çaldığı için ateş püskürerek geleceğini biliyordum.

Gerçi aracının çalındığından haberi olmayabilirdi.

İşten çıktıktan sonra arabayı ondan alabilmiş ve işe gitmeden önce geri getirebilmişim.

Ya da daha doğrusu Copper almıştı.

Tüm işleri onunla yapmaya çalışmışım ama gece boyunca bir noktada kendimi hafif kötü hissetmekten tamamen kötü hissetmeye başlamışım.

Bir doktor olarak lanet olası yazın ortasında grip olabileceğimin tamamen farkındaydım ama bunun olmasını gerçekten beklemiyordum.

Yeğenlerimi suçladım.

Catalina kendini iyi hissetmediği için doktora gitmişti ve ben de hemen ardından onunla öğle yemeği yemiştim.

Grip olduğu sonradan anlaşılmıştı ama o noktada benim için artık çok geçti. Grike çoktan maruz kalmışım.

Ne yazık ki ailede Catalina dışında gribe yakalanan tek kişi bendim.

Sanırım bu da işe yaradı çünkü Catalina'ya ailesinin bakması gerekiyordu ve ikisi de hasta olsaydı bu o kadar kolay olmazdı.

Söylemeye gerek yok, ateşim çıkıyordu, çok üşüyordum ve

Kızg

ımım. Üç korkunç kombinasyon.

Öğleye kadar, hiçbir şey yapmamıştım ama bu yüzden midem bulanıyordu. Altımdaki evin sallanması.

Şimdi neden gölde bir yüzen evde yaşadığımı sorguladığım anlardan biriydi.

Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki, artık sallanmaya daha fazla dayanamayarak saat iki gibi kamyonetime doğru yola çıktım.

Bir şekilde kendimi kulüp binasına götürdüm ve odama gitmeden önce orada duran bir çörek ve birkaç şişe su almayı başardım.

Isıyı yetmiş beşe kadar yükselttim ve giyinik bir şekilde yorganın altına girdim, dakikalar sonra gözlerimi kapattım ve derin bir uykuya daldım.

Daha sonra beni uyandıran şamatalı kahkahalar ve müzik oldu.

Bas sesi kafatasımı dövüyordu ve enerjim olsaydı kalkıp müziği kapatabilirdim.

Orada uzanmış, bir şişe su açmayı ve bayat çöreği atıştırmayı düşünüyordum ki bas aniden durdu ve beni rahatlattı.

Bir nevi.

Başım hala pamukla doluymuş gibi hissediyordum ve biraz daha ilaca ihtiyacım olduğundan oldukça emindim ama bas artık patlayacakmışım gibi hissetmeme neden olmuyordu, yani... kazandım.

Kaşlarımı sertçe çatmama neden olan şey duyabildiğim alay sesleriydi. "...şu lanet kalçalar! Aman Tanrım."

Yavaşça bir ön kolumun üzerine çıktım ve kapımın dışında gerçekleşen konuşmayı dinledim.

Sadece ikinci adam konuştuğunda duyabiliyordum, çünkü sesi diğerinden biraz daha tizdi.

Dinlerken terli gömleğimi çıkardım ve botlarımı tekmeledim.

Bir sonraki adam konuştuğunda sadece çıplak ayaklarım ve eşofman altım vardı. "Tüm o kumral saçlar ve kış. Uzun telleri yumruğumun etrafına sarardım.

onu becerdim..."

Kapıyı açtığımı açıkça hatırlamıyordum.

Kapımın önünde duran iki adamı da tanımıyordum.

"Kimden bahsediyorsun lan sen?" Boğazım düğüm düğüm olmuştu. İki adam da şaşkın bir hayranlıkla bana baktı.

"Şu gelen piliç," dedi adam. "Sen kimsin?"

Yanlarından geçerken sordum.

"Robby ve Jess," diye teklif etti. "Biz sadece parti için buradayız."

Yürümeye devam ederken onları görmezden geldim, dışarı çıktığımda ne bulacağımdan oldukça emindim.

Ana odaya çıktığımda Webber'ın Doc ve diğer birkaç kişiyle konuştuğunu ve birinin etrafında döndüğünü gördüm.

Onu çembere almamışlardı ama onlar etrafını sararken onunla konuşuyorlardı. Kumral saçlarını gördüm ve kim olduğunu hemen anladım.

Zaten odadan çıkmadan önce de şüphelenmemiş değildim.

Grubun yanına gidip Doc ve Webber'ın arasına girdim ve birkaç dakika sonra onu gözümün önüne getirdim.

"Sorun nedir?" Hemen sordum.

Başını kaldırdı ve dehşete kapılmış olduğunu gördüm.

Öne doğru uzandım ve onu vücuduma çektim, başının üstünden kulübümün adamlarına baktım.

"Ne oluyor lan?" diye sordum.

Webber sırtarak, "Seninle konuşmak istedi ama burada olduğunu bilmiyorduk. Evinize nasıl gideceğimizi anlatmaya çalışıyorduk."

Yüzümü buruşturdum. "Sallanmak beni hasta ediyordu. Buraya gelmek zorunda kaldım. Kamyonetimi arkadaki ahıra park ettim çünkü bu gece fırtına çıkacakmış."

Başımın üstündeki teneke çatıdan gelen yağmur sesinden anlaşıldığı kadarıyla fırtına vardı.

"Oh." Webber kaşlarını çatı. "Sonra da 'sahipsiz' olduğu ve onu sakinleştirmeye çalıştığımız için iki pislik onu yakalayarak ödünü kopardı."

Bu beni çok kızdırdı. "Kim?"

"Çoktan hallettim," dedi Webber. "Neyin var senin?"

"Ateş, titreme, vücut ağrıları ve mide bulantısı." Belirtilerimi herhangi bir doktorun yapacağı gibi sıraladım. "Grip."

Bir el göğsümden yukarı doğru süzüldü ve alnıma bastırdı.

Biraz enerjim olsaydı sırtırdım.

"Bugün bir şey içtin mi?" diye sordu, grubu ve etrafımızdakileri görmezden gelerek sadece bana odaklandı.

Hoşuma

gitmişti.

Hem de

çok.

"Fazla değil," diye itiraf ettim.

"Hadi, sana biraz su, biraz yiyecek ve biraz da ilaç getirelim," diye emretti.

"Mutfakta ve istesem bile o kadar uzağa yürüyebileceğimi gerçekten sanmıyorum," diye itiraf ettim.

"Ben giderim." Beni başından savdı. "Seni bir saniye içinde bulurum. Sen yatağına dön."

Onun sorumluluk alan doğasını seviyordum ve özellikle de uzaklaşmasını izlemek hoşuma gidiyordu.

O mutfak tezgahının arkasında kaybolana kadar olduğum yerde kaldım, ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanıyordum.

"Seni cezalandırmadan önce yatağına dönsen iyi olur," diye takıldı Webber.

Onu tersledim ve yatağa gitmek üzereydim ki kapıdaki başka bir kargaşa herkesin neler olduğunu görmek için dönmesine neden oldu, ama o altın rengi saç parıltısını biliyordum.

Reign.

Bu gece onunla uğraşmak için çok az enerjim olduğundan, onu odada bir yerlerde olan ama yakınımızda olmayan kardeşime bıraktım.

Yatak odama döndüm ve uzandım, Aella'nın beni bulabilmesi için kapıyı açık bırakmaya dikkat ettim.

Odamda birinin olduğunu anlamamı sağlayan şeyin ne olduğundan emin değildim ama bir gözümü açtığımda orada Aella'yı değil Reign'i buldum.

"Git buradan," diye mırıldandım.

"Ben... Ben Copper'ı arıyorum," dedi sessizce. "Açıklamak istiyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Eğer ana odada değilse, tahminimce odasıdaydı.

Muhtemelen yalnız da değildi.

"Odasını kontrol et," diye homurdandım. "Sağdan dördüncü kapı."

"Ah, pardon." Aella'nın sesiyle tek gözümü açtım ve onların kapıdan geçip zıt yönlerde gittiklerini gördüm.

"Özür dilerim," diye cevap verdi Reign. "Sadece Copper'ın nerede olduğunu bilip bilmediğini soruyordum."

"Sanırım onu az önce mutfakta gördüm," diye cevap verdi Aella, bir an için sesi garip çıkmıştı.

"Ah, teşekkürler." Reign bizi yalnız bırakarak gitti.

"Kapıyı kapat da başka kimse girmesin," diye mırıldandım.

Sessizce kapandığını duydum ve bana doğru yürüdüğünü görmek için gözlerimi sonuna kadar açmayı zar zor başardım.

Bana doğru yürürken, biri kahve fincanında olmak üzere birkaç içeceği dengeliyordu.

"Fincanda ne var?" diye sordum.

"Sıcak içki," diye cevap verdi. "Yaşlı teknisyen Noreen bunlara yemin ediyor. Birkaç ay önce bir gün denedim ve gerçekten işe yaradığını hissettim."

"Sanırım bir deneyeceğim," diye homurdandım kendimi güçsüzce yukarı iterken.

Sırtıma birkaç yastık koyarak beni elinden geldiğince destekledi ve bana sıcak içeceği vermek için sabitlenmemi bekledi.

Dikkatlice yudumladım.

"O kadar da kötü değil," dedim.

Alkolün biraz ekşi olması dışında, bal ona hoş bir tatlı tat vermişti.

Ve sıcaklık faktörü ağrıyan boğazımı rahatlatmıştı.

Bardağı benden almadan önce bitirmemi bekledi ve "Sırada ilaçlar var" dedi.

Bana uzattığı her şeyi küçük su yudumlarıyla aldım ve işim bittiğinde şişeyi ona geri verdim.

"Bu berbat bir şey," diye homurdandım daha da geriye doğru eğilirken.

"Grip eğlenceli değil," diye o da bana katıldı. "Sana da yeğenin mi bulaştırdı?"

"Evet," diye homurdandım. "Gerçi o şu anda benden çok daha iyi durumda."

"Çocuklar genelde öyle yapar," diye tekrar onayladı. "Aslında buraya sana teşekkür etmeye geliyordum."

Ona bakmak için gözlerimi açtım. "Ne için?" diye sordum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve eğer enerjim olsaydı sırtırdım.

"Kötü ruh halinin taşıyıcısı olmaktan nefret ediyorum ama muhtemelen her şeye grip bulaştırdım," diye itiraf ettim. "Her şeyin üzerine biraz dezenfektan sıkamak isteyebilirsiniz."

Homurdandı. "Eğer bana bulaşacaksa, bunu sıkısam da sıkımasam da bulaşacak."

Haklı olduğu bir nokta vardı.

"Özür dilerim," diye özür diledim. "Gerçekten de uyarı işaretlerini okumalıydım. Ama o paranın hiçbirini kendin için almaman fikri hoşuma gitmedi."

Yatağın kenarına oturdu ve gözlerimi kırpıştırarak açtığımda kapalı olduklarını gördüm.

Bana birkaç tuzlu kraker uzatırken endişeli görünüyordu. "Al bakalım."

Uzattığı dört krakerden ikisini alıp kemirdim, üzerimde ve yatakta yarattığım kırıntı karmaşasının farkındaydım.

Bana doğru uzandı ve elinden geldiğince onları yatağın üzerinden süpürdü.

"Teşekkürler," diye mırıldandım daha önce bana uzattığı suya uzanırken.

Suyu benden aldı ve dudaklarıma götürmeden önce kapağını kapattı.

Küçük bir yudum aldım, sonra gülümsedim. "Fırtına geçene kadar kalmak ister misin?"

Ana odadan gelen müzik ve tüm sesler kesildi.

"Uyuman için biraz gürültülü olduğunu söyleyecektim ama görünüşe göre her şey durdu," diye mırıldandı. "Ben biraz daha kalacağım. Dışarıda gerçekten yağmur yağıyor."

"Kediler ve köpekler gibi." Yanımdaki yatağı okşadım.

Duv

ar. Ayağa kalktı ve ayakkabılarını çıkardı.

Yatağa çıkmaya başladı ama durdu. "Yatağa tırmanmayacağım

Bu önlüklerle." dedi. "İğrençler."

Başımı gömleğimi çıkardığım yere doğru salladım.

Eğilip tişörtümü aldı ve üstünü değiştirmek için banyoya girdi.

Gözlerimi bir kez daha kapattım ve ancak yatak yanımda çöktüğünde tekrar açtım.

Tişörtümün içinde yatağın uzunluğuna doğru süründü ve zavallı bedenim hasta olmama rağmen önümdeki güzelliğe karşılık verdi.

Başımı iki yastığa dayayıp neredeyse dümdüz olana kadar yavaşça aşağı indim, sonra beni destekleyen yastıklardan birini ona verdim.

Küçük bir top gibi kıvrıldı, ben de ona doğru döndüm, vücudum onunkinin etrafında kıvrılıyordu ama ona tam olarak değmiyordu.

"Uykum var," diye mırıldandım.

Çenemi okşadı. "Uyu."

ON BEŞ

*Bir erkeğin bedenine sıkışmış bir prenses olsaydım ben de mutsuz olurum.
-Chevy'den Cutter'a*

CHEVY

Bir sonraki uyanışında, bir köpek kadar hasta olmama rağmen, hayatımda hiç olmadığım kadar rahat olduğumu fark ettim.

Tek gözümü kırpıştırarak açtığımda her yerde çılgın kumral saçlardan oluşan bir cümbüş gördüm.

Fark ettiğim bir diğer şey de aşırı terlediğimdi.

Kendimi onun gitmesine izin vermeye zorladım ve sadece biraz daha iyi hissederek ayağa kalktım.

Telefonumu kontrol ettim ve otuz kadar cevapsız çağrım olduğunu gördüm, ama beni endişelendiren saatti.

"Kahretsin," dedim arkamı döndüğümde. "Bebeğim, uyan. İşe gitmen gerekiyor."

Aella irkildi ve dik oturarak yönünü bulmaya çalıştı. "Saat altı," dedim. "İşe gitmek için bir saatin var."

Yataktan fırladı, giderken saçlarını yüzünden savurdu.

Bu şimdiye kadarki en şirin şeydi.

"Özür dilerim," dedim. "Alarm kurmalıydım."

Gülümsedi ve banyoya giderken yanımdan geçti.

Dönüp onun dünkü önlüklerini hızla giymesini izledim, tişörtünü çıkarırken bana geniş poposunu ve biçimli kalçalarını harika bir şekilde gösterdi.

Tanrım, muhteşemdi.

Ve yıpranmıştı.

Giyindi, saçlarını parmaklarıyla taradı ve sonra dönüp beni inceledi.

"Gerçekten işemem lazım."

Sonra kapıyı yüzüme kapattı.

Yorgun olmama rağmen gülümsedim ve içeri girmeden önce onun bitirmesini bekledim.

Dışarı çıktığımda onu daha fazla ilaç hazırlarken ve telefonla konuşurken buldum.

"Evet, grip olmuş" dedi. "Muhtemelen önümüzdeki dört beş gün boyunca gelemeyecek. Teşekkürler, Dru."

Ben dışarı çıkınca başını kaldırdı ve "Senin için aradım" dedi.

"Teşekkürler," diye yüzümü buruşturdum. "Bunu bir saat önce yapmalıydım."

"Elinden geleni yaparsın," dedi. "Ama ben hallettim."

Ayakkabılarını giymek için yatağa oturdu ve "Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Hayır. Sanırım beni oldukça iyi stoklamışsın."

Komodinın üzerindeki yiyecek bolluğunu fark etmiştim.

"Eğer burada kalmaktan sıkılırsan, her zaman bana gelebilirsin. Önümüzdeki üç gün izinliyim ve sana bakabilirim." Bunu söyledikten sonra yüzü alev alev yandı.

O kadar tatlıydı ki neredeyse onunla dalga geçecektim ama bunu yaparsam çok utanıp utanmayacağından emin değildim, o yüzden öylece bıraktım.

"Olabilir," dedim. "Burası hiç durmuyor." Ayağa kalktı ve bir dizi anahtar çıkardı.

Anahtarlardan birini halkadan çıkardı ve "Bu sefer gelersen zorla girmek zorunda değilsin" dedi.

Zayıfça sırttım ve "Şu anda istesem bile o kilidi açamam" dedim.

Uzaklaştı ve "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." dedi. Sonra gitti ve beni yapayalnız bıraktı.

Yatağa oturdum ve önümde duran yaban mersinli çöreği yedim, bunu yaparken birkaç kez ara verdim.

Ancak bitirdikten sonra telefonlara cevap vermeye başladım.

Son arayan o olduğu için ilk telefon Cutter'a geldi. Cevap verdiğimde "Dostum, bir sorunumuz var," dedi. "Ne tür bir durum?" diye sordum.

"Hasta mısın?" diye sordu açıklama yapmak yerine.

"Köpek gibi," diye itiraf ettim. "Zar zor ayakta durabiliyorum."

"Ah." Durakladı. "Seninle sonra konuşuruz o zaman. Çok önemli değil."

Omuz silktim ve "Sonra." dedim.

Bir sonraki arama Copper'ı aradı, o da cevap vermedi.

Son olarak Keely aradı, o da cevap verdi ama hemen ardından kusacakmış gibi bir ses çıkardı.

"Uhhh," diye merak ettim. "İyi misin?"

"Muhtemelen senden daha iyi," diye onayladı. "Sesin neden böyle geliyor?"

"Grip," diye açıkladım. "Cevap verdiğinde neden kustun?" "Ben hassas bir kaltağım." Homurdandı.

Ben de sııttım. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Eğlenceli değil." Nefes verdi. "Copper'a neler olduğunu biliyor musun diye sormak için aramıştım ama bildiğinden şüpheliyim."

"Bilmiyorum." Duraksadım, düşüncelerim dönüp duruyordu. "Reign dün gece buradaydı, belki de onunla bir ilgisi vardır."

"Olabilir," diye iç geçirdi, sesi tamamen bitkin geliyordu. "Belki onu ararım."

"Ona birkaç gün ver," dedim. "Yine de çocuklara soracağım. En azından bir şeyler bilmeyecek kadar meraklılar."

"Kulüp binasında mısın?" diye sordu. "Bu sabah Cutter'la konuştuğumda kamyonetinin gittiğini ve bisikletinin yağmur ve doludan zarar gördüğünü söyledi."

İçimi çektim. "Evet, dün gece buraya geldim çünkü yüzen evin sallanması midemi bulandırıyordu."

Kıs kıs güldü. "Sana o yüzen evle gitmemeni söylemiştim."

"Çok kolay." Esnedim. "Yine de bir arkadaşımın evine gidiyorum. Kulüp binası çok gürültülü ve kahve değirmenini her açtıklarında başım ağrımaya başlıyor."

"Dima'ya bisikleti senin için çekmesini söylerim," dedi. "Kusmam bittikten sonra yani."

"İçine kusmadan önce tuvaleti temizledin mi?" diye sordum.

Uzun bir duraksama oldu ve sonra "Hayır" dedi.

"İki gün önce oraya sıçtığımı biliyorsun," diye takıldım. "Muhtemelen yüzünü kışımındaki kalıntıya dayamışsındır."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra, "Bir gün seni öldüreceğim. Uykunda. Doğal görünmesini sağlayacağım ki kimse sorgulamasın."

Nasıl olduğunu. Tarihe göre bu ölmenin en korkakça yollarından biri değil mi? Uykunda mı? Ne kadar 'viral' olduğunuzu gösterir."

İçimi bir bulantı dalgası kaplamasaydı gülerdim. "Gitmeliyim," dedim. "Şimdi kusma sırası bende."

Ve şunu söyleyelim, arkadaşlar.

Erkekler kustuğunda, bu sessiz olmaz.

Banyoda geçirdiğim on dakika içinde odama dört kulüp abisi girip çıktı ve Doc nihayet ortaya çıktığında Aella'nın ev teklifini kabul etmeye karar verdim.

Kapının açıldığını duyduğumda iki saattir Aella'nın evindeydim.

Huysuz gözlerimi kırpıştırarak açtım ve dinledim. Hareket.

Karıştırma

Sesler.

"Kızımın kapısını açtığın için çok teşekkür ederim," dediğini duydum. "Buna mecbur olmadığınızı biliyorum ama gerçekten minnettarım. Doğum günü için ona akşam yemeği sürprizi yapmak istiyorum."

"Pastayı görüyorum," diye cevap verdi bir adam. "Çok tatlısın. Benim annem bana asla doğum günü yemeği sürprizi yapmazdı."

"Çocuklarımı çok seviyorum," diye yalan söyledi Trini. Lanet olası kaltak.

"Seni yalnız bırakayım. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin," diye karşılık verdi adam.

"Oh, yapacağım," diye cevap verdi Trini, sesi o kadar hastalıklı bir tatlılıktaydı ki dişlerim bile

Acıyor.

Gerçi bu, şu anda vücudumu kasıp kavuran gripten de kaynaklanıyor olabilir. Her iki durumda da, yataktan kalkmadan önce kapının kapandığını duyana kadar bekledim.

Yatağın köşesinden dönüp oturma odasına yönelmeden önce Glock'umu kaptım.

"Aptal orospu," diye hırladı Trini kapı kapanır kapanmaz. "O kadar kolaysın ki inanılır gibi değil."

Birkaç gün önce Aella için aldığım pastaya doğru yürüdü ve parmağını pastanın kremasına sokmak için uzandı, ama iğrenç parmak kızımın pastasına dokunamadan onu durdurdum.

"Dur," dedim dikkatlice, kollarımdaki uyuşukluk elimdeki silahı tutmamı son derece zorlaştırıyordu.

Trini arkasını döndü, kek kapağı kekin üzerine düştü ve şok içinde bakakaldı.

"Burada kimsenin olmasını beklemiyor muydun?" Kıkırdadım. "Senin kötülüğün."

"I..." Silahla birlikte mutfak masasına oturmasını işaret ettiğimde sözlerini yarıda kesti.

Ağır ağır oturdu, gözleri fal taşı gibi açıldı ve şok içinde bana baktı. Neredeyse tekerlerinin döndüğünü görebiliyordum.

Kaçmaya çalışacaktı ama bu sefer ona izin vermeyecektim.

Arkasından yaklaştım ve silahımı başına dayadım.

"Seni vurmalyım," dedim, sesim istediğim kadar duygusuz çıkıyordu. "Seni kızlarının hayatından çıkarmalyım ki onları zaten mahvettiğinden daha fazla mahvetmeyesin."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra, "Ben bir bok yapmadım."

Duvardaki mutfak lavabosunun yanında asılı duran önlüğün ipini yakalarken "Yaptın," diye karşı çıktım. "Ama burada oturup seninle tartışmayacağım."

Bileklerini hızlıca arkasından sandalyeye bağladım, sıkı olmasına dikkat ettim, böylece dışarı çıkmasının bir yolu yoktu.

Sonra silahı belime soktum ve telefonumun Aella'nın yatağının yanında şarjda olduğu yatak odasına geri döndüm.

Aradığım kişi iki kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Selam Chevy. Kendini iyi hissetmediğini duydum. Ne oldu?" Cakes sordu.

"Cakes," dedim. "Gelip bakmak isteyebileceğin bir şeyim var. Benim konumumu kullan."

Uzun bir duraklama oldu ve sonra tıslayarak nefes aldı. "Aella'nın yeri."

Aella'yı tanımaya başladığım son bir hafta boyunca Cakes'le uzun uzun konuştuk ve o da benim kadar Aella'nın

onun kızıydı. Karısının ondan sakladığı bir kız.

Gerçi bahse girecek olsam, Aella'nın varlığının kendisinden saklanması Trini'nin de en az eski karısı kadar payı vardı.

Orada oturdum ve bekledim, bir şişe suyu yavaşça bitirirken, yavaşça iyi ve gerçekten becerildiğini fark ederken kıvrınmasını izledim.

Kapı çalındı ve ben de kapıya yöneldim, bunu yaparken Trini'yi görüş alanımda tutmaya dikkat ettim.

Cakes kapıdan içeri girdiğinde donup kaldı.

"Sürpriz, ufaklık!" Şaka yaptım.

Lanet olsun, bazen bu video sözlerini aklımdan çıkaramıyordum.

Cakes içeri girdi ama kapıyı kapatmadı. Arkasına baktığımda nedenini anladım.

Jasper, nam-ı diğer "Hush", MC'mizin en yeni üyesiydi.

Birkaç yerden gelmişti ama en son geldiği yer New Orleans, Louisiana'ydı ve orada polis olmanın artık ona göre olmadığına karar vermişti.

Adam yıllar önce geçirdiği bir yangından dolayı yara bere içindeydi ve onunla ilk tanıştığımızda bize baktığı için yüzümüze karşı gelmişti.

İlk başta ona pek güvenmemiştik ama zamanla bize alıştı. Webber ile sadece arkadaş olarak başlamışlardı, Jasper Webber'in otomotiv tamirhanesi Webb's'te çalışmak için başvurduğunda tanışmışlardı.

Uzun zamandır Jasper'a karşı temkinliydik çünkü hiçbir şey söylemiyordu.

Yani, hiçbir şey.

Sus lakabını da bu yüzden almıştı.

Ama zamanla, Jasper Doğruyu Söyleyenler'i tanıdıkça, açılmaya başladı.

Çok fazla değil.

Ama önceki mesleği polis memuru olmasına rağmen ona güvenmeye başladık.

Şimdi, sanki hep oradaymış gibiydi.

Kulüpteki diğer yeni üyelerimizden biri olan Gunner 'Jinx' Penn ile birlikte Gunner'ın Angel Security adlı işinde çalışıyordu. Yine de Webber'in yardıma ihtiyacı olduğunda ona yardım ediyordu.

Yine de onu Cakes'in yanında görünce şaşırdım.

Hush, One Love, Dallas'tan uzak durma
eğilimindeydi.

Nedenini bilmiyordum ama hayır kurumuyla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu.

"Hush," dedim sessizce. "Burada ne yapıyorsun?"

"Cakes ile buluşuyordum." Omuz silkti.

"Nerede olduğunu öğrenince yardıma ihtiyacım olabileceğini düşündüm," dedi Cakes, gözlerini Trini'ye dikerek.

Bakışları onunkileri yakaladığında dudağı kıvrıldı.

Trini'nin yüzü daha da solgunlaştı, tabii bu mümkünse, çünkü Cakes kapıdan içeri girdiği anda hayalet gibi bembeyaz olmuştu.

"Neler oluyor?" Cakes ölümcül bir sesle sordu.

"Ben buradayken yine Aella'nın evine girmeye karar vermiş ve ben de griple savaşmaktan bitap düştüm. Sormak istediğin bazı sorular olduğu için bu onuru sana bırakayım dedim," dedim ve kanepeye oturup arkama yaslanarak sessizce onu bilgilendirdim.

Bulunduğum yerden her şeyi görebiliyordum, ki bu iyi bir şeydi çünkü hasta olsam da olmasam da gösteriyi kaçırmak istemiyordum.

"Trini," dedi Cakes. "Uzun zamandır görüşemedik. Ne kadar oldu? Yirmi beş yıl mı?"

Trini, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, cevap vermedi.

Cakes, Trini'nin karşısındaki sandalyeye otururken, "Sorularım var ve onları cevaplayacaksın," dedi.

Trini sertçe baktı.

"Operasyonunuzdan haberim var," dedi. "Senin bir dolandırıcı olduğunu biliyorum. Hayatları boyunca kızlarınızdan çaldığınızı biliyorum. Onların adına çok sayıda kredi çektiğini, kredilerini mahvettiğini ve hayatlarını sürdürmelerini neredeyse imkânsız hale getiren sayısız başka zulüm yaptığını biliyorum."

Trini, göğsümde griple ilgisi olmayan bir yanma katılaşmasına rağmen hâlâ sessizliğini koruyordu.

"Onların bilgileriyle başka bir şey yaptığını biliyorum, onlara geri dönecek ve onları gerçekten mahvedecek bir şey gibi. Bu yüzden evlerine gidip bir şeyler arıyorsun ama henüz bulamadın. Aradığınız şey nedir?"

Trini sessiz kaldı.

"O zaman kolay sorularla başlayalım," dedi Cakes, Trini ağzını kapalı tutunca. "O benim mi?"

Trini sırtıttı. "Bilmek istemez miydin?"

Cakes kollarını göğsünde kavuşturdu ve arkasına yaslandı.

"Sus, Apollo'yu arayabilir misin?" Cakes kayıtsızca sordu. "Sanırım gidip ona bir soruya cevap vermediğinde ne olacağını göstermem gerekiyor."

Jasper telefonunu çıkardı ve sesi çok neşeli gelen Apollo'yu aradı.

"Lanet olsun, Hush. Beni mi arıyorsun? Dünyanın sonu mu geldi?" Apollo ağladı.

"Aslında benim," dedi Cakes. "Hey, birkaç gün önce benim için girdiğin hesabı biliyor musun?"

"Elbette," diye yanıtladı Apollo.

"Tekrar girmeni istiyorum. Her şeyi boşalt," dedi Cakes. "Bütün milyon dolarları mı?" diye sordu. "Nereye gitmesini istiyorsun?"

"Şimdilik Chevy'nin hesabına koy. Kendi banka hesabını açtığında ona aktarabilir," dedi. "Annesi onun adına kredi çekip durduğuna göre bu para zaten onun."

İçimde bir kez daha öfke çalkalanmaya başladı.

Bunu hâlâ yapıyor muydu?

"Yıllardır hiçbir şeylerine dokunmadım. Kredileri dondurulmuş durumda," diye devam etti Trini. "O aslında benim param."

"Aella dokuz yaşındayken aldığın kredilerin faizi ve geri ödemesi," diye yanıtladı Cakes. "Ya da muhtemelen on beş yaşındayken onun adına aldığın kredinin."

"Işıkları açık tutmak ve faturaları ödemek zorundaydım." Trini gözlerini devirdi, sanki kızının hayatını mahvetmiş olması umurunda değilmiş gibi.

"Peki ya onun adına aldığın çekler? Onu neredeyse hapse gönderecek olanlar?" Cakes merakla sordu.

"Onlar da benim hatam değildi."

Cakes öne doğru eğildi ve cebinden Trini'nin telefonunu çıkardı, sonra da "Hey, Apollo. Trini'nin kodu ne?"

Apollo dikkati dağılmış bir şekilde "3783," diye cevap verdi. "Hepsi tamam."

Cakes Trini'nin telefonunda bir şeyler aramaya başladı, sonra bir şeye dokundu ve "Peki ya banka hesabı şifresi?" dedi.

Apollo sıradaki şifreyi verdi.

"Nasıl oluyor da," diye sordu Cakes, "bu kızın banka hesabına erişimi yok, kız kardeşinin de yok ama senin var?"

Trini rahatsız bir şekilde sandalyesinde kaydı.

"Ahh, o koca sıfır orada güzel görünüyor, değil mi?" Cakes telefonu önündeki masaya bırakırken sordu.

Trini donakaldı.

Cakes, "Şimdi en baştan başla, yoksa hesaplarını tek tek incelemeye başlayacağız, hatta bunun dört katı olan off shore hesaplarını bile," diye emretti.

"O senin," dedi Trini. "Karın Cally benden sana söylemememi istedi. Dürüst olmak gerekirse, bu benim lehime oldu. Eğer onu tanısaydın, onu istediğim gibi kullanamazdım."

Sesindeki alaycı ifade beni koltukta doğrulmaya ve kendimi ona doğru fırlatmaya hazır hale getirdi.

Hush, Trini'yle aramdaki boşluğa girdi, görüşümü engellemedi ama onu alt edemeden beni durduracağını bilmemi sağlayacak kadar araya girdi.

Yine de haklıydı.

Bilgiye ihtiyacımız vardı ve o masada oturan aptal amcık bize bunu verebilecek tek kişiydi.

Hayır, onu henüz öldüremezdim.

Minderlere yaslandım ve beklemeye başladım.

"Peki Cally bana Aella'dan bahsetmemen karşılığında sana ne verdi?" diye sordu. "Aella'nın annemin adı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Hay sikeyim.

Bir tuğla daha yerine oturuyor.

"İstiyorum." Trini sıırttı. "Neden ona bu ismi verdiğimi sanıyorsun?"

Cakes'in kalçalarının gerildiğini gördüm, sanki kendini tutuyordu.

"Ve bana elmas bir yüzük verdi," dedi. "Görünüşe göre anneninmiş. Bana da epey para kazandırdı."

Hay sikeyim.

O elmas yüzük hakkında her şeyi duymuştum.

Cakes'e göre milyonlar değerindeydi.

Ve Cally evliliklerinin ikinci yılında onu 'kaybetmişti'.

Cakes'in kendini toparlamaya çalışırken çenesinin çalıştığını ve başarısız olduğunu gördüm.

Kimse gözünü kırpmadan masanın üzerine eğildi ve Cally'yi sandalyesiyle birlikte masanın üzerine sürükleyerek yüzüne bakmaya başladı.

"Yani sadece kızımı benden çalmakla kalmadın, aynı zamanda mirasımı da mı çaldın?" Alaycı bir şekilde güldü. "Sana ne yapmam gerektiği umurunda değil, Trini Cowan. Ama hayatımın geri kalanını sizinkinin sefil olmasını sağlayarak geçireceğim."

ON ALTI

*İlk görüşte sinirlenmeye kesinlikle inanırım.
-Aella'dan Keklere*

AELLA

Tamam, itiraf etmeliyim ki Chevy Clayborne'dan uzak durmalıyım.

Çünkü şimdi ben de onunla aynı gribe yakalanmıştım.

İşten erken çıktım, gerçekten çok yorulmuştum.

Tek umudum Chevy'nin de orada olmasıydı, böylece birlikte mutsuz olabilirdik.

Otoparka girdiğimde -arabamın çalışmamasından endişe etmediğim için bir kez olsun park yerimi kullanabildim- yerimin etrafına ve yakınına park etmiş çok sayıda araba olduğunu gördüm, ama benimki gerçekten açıktı.

Hemen park yerine yanaştım, arabayı kapattım ve kendimi zorla arabadan dışarı attım.

Dairemin sahanlığına vardığımda, merdivenleri çıkarken harcadığım efor nedeniyle bayılabileceğimi düşündüm.

Dairemin kapısının önünde verdiğim o ara, dairemin içinden gelen sözleri duymamı sağladı.

"Yani sadece kızımı benden çalmakla kalmadın, aynı zamanda mirasımı da mı çaldın?" Birisi küçümseyerek güldü. "Sana ne yapmam gerektiği umurumda değil, Trini Cowan. Ama hayatımın geri kalanını seninkinin sefil olmasını sağlayarak geçireceğim."

Bir, annem neden benim dairemdeydi? İki, neden yanında yabancı bir adam vardı?

Artık dairemde ne bulacağımdan ölesiye korktuğum için telefonumu çıkardım ve şimdiye kadar yaptığım en çılgınca şeyi yaptım.

Polis yerine Chevy'yi aradım. Dördüncü çalışta cevap verdi.

"Hey," dedi, sesi nefes nefese geliyordu.

"Dairemde biri var," diye nefes aldım, hafifçe titriyordum.

Bir an sessizlik oldu, sonra evimin kapısı açıldı ve Chevy orada duruyordu, gömleksiz, saçları dağınık, gözleri şiş ve kızarıktı.

Başka zaman olsa, muhteşem üst vücuduna bakardım - o kadar çok kas vardı ki - ama bu sefer değil.

Korkmuştum ve bayılmak üzereydim çünkü hızımı kaybediyordum. Beni görünce kaşlarını çattı ve bana doğru uzandı.

Elinin vücudumda kıvrılma şekli karnımda kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

"Annen gösterdi," dedi.

Tenimi onun kine dokundurdum ve hemen pişman oldum.

Tenim dokununca acıyordu ve o çok sıcaktı, alev alev yanıyordu.

"Ateşin var," diye mırıldandım ona doğru acınası bir şekilde kayarken.

"Senin de öyle." Durakladı. "Seni ben mi hasta ettim?"

Omuz silktim ve dairemde kimin olduğunu hiç umursamadan odaya daha da yaklaştım.

"Ben senin yatağında ölürken annen geldi," diye açıkladı kapıyı arkamdan kapatırken. "Hiç ibuprofen aldın mı?"

"İşteyken biraz aldım," diye itiraf ettim. "Onu içeri kim aldı?"

"Bir adam," diye cevap verdi odayı görebilmem için hareket ederken. Dairem çok büyük değildi ama küçük de değildi.

Boktan bir yer olabilirdi ama boktan bir yerin daha büyük bir parçasıydı.

Lanet olsun.

Küçük bir mutfak masam vardı ve bazı büyük masalar Sakallı ve kaşları Teksas büyüklüğünde çatık bir adam, annemi gömleğinin yakasından tutup yukarı doğru kaldırmıştı.

Anneme bir de sandalye bağlanmıştı, bu da sahneyi daha da komik hale getiriyordu.

Ama adamın kaşları çatıldı ve ben neredeyse yüksek sesle soluk soluğa kaldım.

İltifatın ne olduğunu anlayabildiğimden beri kahverengi gözlerimle ilgili iltifatlar alıyordum.

Arkadaşlarıma göre oldukça eşsizlerdi.

Annem her zaman gözlerimin sanki bir şişe viskinin içine sıçmışım da süzülmesi için güneşe bırakmışım gibi göründüğünü söylerdi.

Diğer herkes kahverengi gözlerimin ateşle dolu gibi göründüğünü söylerdi.

Ve şu anda bana bakan, eli hâlâ annemin yakasına sıkıca sarılmış olan adam da aynı gözlere sahipti.

Bakarken dünyanın değiştiğini hissettim.

Bu adam...

"Lanet olsun," diye nefes aldım.

Adam annemi bıraktı ve annem masanın kenarından yere yuvarlandı.

Huzurevine giden yaşlı bir kadından aldığım sağlam bir şey olan sandalye kırılmadı.

Yine de kollarının garip bir şekilde kaymasına neden oldu ve bir şeyin kırıldığını duydum.

Umarım bileğidir, çünkü o sandalyeleri gerçekten seviyordum.

Chevy beni yakalamaya çalışırken "Oha," dedi.

Ama dürüst olalım, o da en az benim kadar hastaydı ve ikimiz de düşüyorduk.

Gölgelerin arasında görmediğim bir adam göz açıp kapayıncaya kadar ikimizi de yakaladı.

Nasıl oldu bilmiyorum ama bir anda kendimi oturma odamdaki kanepede buldum, bana o kadar endişeyle bakan adama bakıyordum ki bunu nasıl algılayacağımı bilemiyordum.

Gölgelerde kalan sessiz adam bize bakıyordu ama dışarıdan herhangi bir endişe belirtisi göstermiyordu.

"Teşekkürler." Chevy elini yüzünde gezdirdi. "Düşerdi." "Ne..." Boğazımı temizledim. "Neler oluyor?"

Önce iki adama, sonra Chevy'ye baktım.

Sözlerimi bitirdiğimde başım bir kez daha dönmeye başlamıştı.

Ayrıca titriyor ve üşüyordum.

Gözlerime sahip olan adam bunu gördü ve koltuğumdaki battaniyeyi alıp nazikçe omuzlarıma örttü.

Uçlarını tuttum ve bakakaldım.

"Kolum!" Trini haykırdı.

Sessiz adam uzaklaştı ve sandalyeyi kaldırıp onu sandalyeye oturttuğunu duydum.

Çok kötü oldu.

Olduğu yerde kalmasına aldırmazdım.

"Özellikle bir keresinde, on altı yaşımdayken dışarıda merdivenlerden düşüp sol kolumu kırdığımı hatırlıyorum. İçeri girdiğimde, bir kereliğine orada olan anneme söylemiştim ve o da bana hastaneye kadar yürümemi söylemişti," diye mırıldandım.

O gün, özgür bırakılmanın onunla her ne halt ediyorsam ondan daha kabul edilebilir olacağına karar verdiğim gündü.

"Bunu o mu yaptı?" diye sordu gözlerimi tutan adam.

"Sus," dedi Chevy. "Konuşabilmemiz için onu banyoya kapatabilir misin?"

Hush denileni yaptı ve sonra diğer adam önümdeki sehpa oturma ve dünyamı tamamen değiştirdi.

"Hâlâ DNA sonuçlarını bekliyoruz." Adam boğazını temizledi. "Ama senin benim kızım olduğuna eminim."

Gözlerimi kırptım. "Neden eminsin?"

Sırıttı. "Şu anki bariz durum dışında mı?" Gözlerinin yanındaki boşluğa dokundu. "Zaman çizelgeleri uyuyor. Eski karımın kapıdan çıkarken söylediği şeyler. Annenin söylediği ve yaptığı şeyler."

Gözlerimin beni aldatıp aldatmadığını merak ederek koltuğa daha da yığıldım.

Ben

Belki de grip olmuşum ve halüsinasyon görüyordum. Bu kesinlikle delilikti.

Ama kanıtlar -gözleri- tam ön ü m d e y d i ve beni hücresele düzeyde söylediklerinin doğru olduğunu anladı.

Banyoya sürüklenen sandalye beni onun gözlerinin önünden çekti ve dedim ki, "Başka zaman olsa sana soracak milyonlarca sorum olurdu ama bayılacak gibiyim ve ısınmak için gerçekten duş almak istiyorum... ve adını bile bilmiyorum."

"Paden Nobleman," diye cevap verdi. "Ve hazır olduğunda, istediğin zaman beni görmeye gelebilirsin. Chevy beni nasıl bulacağını biliyor."

Elini uzattı, ben de tuttum.

Ayağa kalkmama yardım etti ve "Duşa girebilir misin?" dedi.

Bir an düşündüm ve sonra "Annem içerideyken olmaz" dedim.
Küçük bir duraksama oldu ve sonra "Ben onu çıkarırım" dedi.
"Önce buraya bir kamyon getirmem lazım," dedi Hush. "Onu bizim bisikletlerden birine bindiremeyiz."
"Arabamı ödünç alabilirsin," dedim. "Anahtarlar bir yerde."
"Kapının yanında yerde," diye mırıldandı Chevy sessizce, sesi benim kadar bitkin geliyordu.
Ben banyoya gittiğimde, annem bir kez daha küçük alanın dışına taşınmıştı.
Birbirimizin yanından geçerken bana ters ters baktı ve ben de tiradının üzerine kapıyı kapattım.
"...sana bunu ödeteceğim..."
Gözlerimi ayırmadan ayaklarımın altındaki fayanslara baktım. Bu hayat tam olarak neydi?

Dört gün.
Kendimi yeniden insan gibi hissetmem dört gün sürdü.
Hapsedilişimizin beşinci gününde -Chevy benimle kalmış ve tüm bu süre boyunca sessizce acı çekmişti- ikimiz de uyandık ve yarı insan gibi hissettik.
Duş aldım ve onun dairemin koridoruna uzandığını görmek için tam zamanında kabinden çıktım.
Kolu içeri girdiğinde, elinde kocaman bir yiyecek torbası vardı.
Beyaz kâğıt torbadan sızan yağı görünce midem guruldadı.
Dönüp orada dikildiğimi gördü ve ağzı bir karış yukarı kalktı. "O benim gömleğim. Nereye gittiğini merak ediyordum."
Bir noktada, birisi gelip kıyafetlerimizi yıkamıştı.
Kimin, ne zaman olduğundan emin değilim ama duştan çıktığım anda seçebileceğim güzel, düzgün bir kıyafet yığınım vardı.

Bu da bana şunu hatırlattı.

Chevy'ye doğru yürürken Silver diye seslendim, her zamanki gibi hoparlörü açtım. Gözleri beni içine çekti ve yüzümün alev aldığını hissettim.

Artık bir köpek kadar hasta olmadığım için adamın çantaları yere bırakırken kaslarının nasıl dalgalandığına dikkat ediyordum.

Ya da o seksi gözlerin her hareketimi nasıl yakaladığına.

"Hey, hanım evladı," dedi Silver. "Yaşıyor musun?"

"Zar zor," diye itiraf ettim, annemin birkaç gün önce bağlandığı sandalyeye oturup telefonumu masanın ortasına koyarken. "Daha yeni duş aldım ve günlerdir ilk kez çok fazla çaba harcamadan hareket edebileceğimi hissediyorum."

"Çamaşırlarını yıkadığımı gördün mü?" diye sordu.

Durakladım. "O sen miydin?"

"Öyleydi," diye kıs kıs güldü. "Hem sen hem de o seksi kıçlı erkeğin çoktan ölmüş tünüz. Ama kanepende oturan bir adam beni içeri aldı. Gözlerini senden almış kardeşim."

Ben Chevy'ye bakarken uzun bir duraksama oldu, o da beni bakarken yakalayınca bana göz kırptı.

Kalp atış hızım bir kez daha fırladı. "Bu konuda..."

Ona bildiğim her şeyi anlattım ve "Annemiz çok tatlı değil mi?" diye bitirdim. "Bu beni neden şaşırtmadı?" diye sordu. "Elmas mı dedin?"

Yüzük?"

"Evet," dedim. "Neden?"

"Çünkü onda olduğunu hatırlıyorum. Bir keresinde onu yatağının altına soktuğunu gördüm ve çaldım. Hâlâ bende."

Kaşlarım kalktı. "Geri alabilir miyim?"

"Evet," dedi. "Her zaman onun için önemli olduğunu düşündüm, bu yüzden sakladım."

Rahatlamış bir şekilde, "Ben de tam oturup yemek yemek üzereydim ama herkesten daha fazla bilgi aldıktan sonra seni t e k r a r ararım" dedim.

"Pekâlâ," diye iç geçirdi. "Onun kötü bir insan olduğunu hep biliyordum ama neden annemizin en kötüsü olduğu hissine kapılıyorum?"

Homurdandım. "Çünkü öyle."

Silver birkaç küfürden sonra telefonu kapattı ve hamburger gibi görünen şeyleri dağıtırken beni Chevy'ye bakarken bıraktı.

Devasa hamburgeri önüme koyarken, "Sana sadece sade ve yanında her şey var çünkü hardaldan nefret etmek dışında neyi sevdiğini bilmiyordum," dedi.

Ağzım sulandı.

Kapı zili tekrar çaldı ve Chevy kalkıp kapıyı kontrol etti.

"Bu Cakes olmalı," dedi. "Cevapları bir an önce almak istersin diye düşündüm."

Eridim.

Bu şimdiye kadarki en tatlı şeydi.

Chevy kapıyı açtı ve Cakes'in yanında getirdiği kocaman pastayı görünce nefesim kesildi.

Chevy şaşkınlığımı görünce, "Adının Cakes olmasının nedeni," dedi. "Çünkü adam çok iyi yemek yapıyor. Ayrıca hayatımda yediğim en güzel pastaları yapıyor."

Cakes odaya girdi ve "Diğer yaptığım çöpe gittiği için bunu getirdim" dedi.

Gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırdı ve o da onları gördü. "Ben..." diye tereddüt etti.

"Bunlar iyi gözyaşları." Onları sildim. "Hamburger ister misin? Benimkilerden biraz paylaşırım."

"Hayır, bebeğim," dedi. "Ye. Ben zaten yedim. Ben konuşurken dinleyebilirsin." Ben de aynen öyle yaptım.

"Annenle ben on sekiz yaşındayken ve babamın fırınında çalışırken tanıştık," diye başladı. "O zamanlar otuzuna yaklaştığından haberim yoktu. On sekiz yaşında gibi görünüyordu ve ben de kapılmışım. Tek eşli hayatı sevmediğini söyleyip çekip gitmeden önce yaklaşık altı ay kadar yattık. Bundan kısa bir süre sonra Cally ile tanıştım ve o kadar büyülenmişim ki bir daha anneni hiç düşünmedim. Ta ki Cally ve benim aramda işler gerçekten kötü gidene kadar."

Babam bana tüm hayatını anlatırken ben de onu dinledim ve sonunda masanın üzerine bir kâğıt parçası bıraktı.

"Sen benimsin," dedi bana DNA testinin sonuçlarını gösterirken. "Sana söylemediği için üzgünüm. Ya da bana."

Başımı salladım. "Babamın İsveçli olduğu ve Avrupa'ya geri döndüğü konusunda yalan mı söyledi? Benim annem..." Doğru kelimeleri aradım.

"Bencil bir kaltak mı?" Chevy teklif etti. Homurdandım. "Aslında evet."

Kendimi beden dışı bir deneyim yaşıyormuş gibi hissediyordum. Yani, bir babam vardı.

Bir *babam!*

Hayatım boyunca bir babam olsun istemiştım ve şimdi burada, bir yetişkinen, aslında bir babam olduğunu öğreniyordum.

Ve oldukça iyiydi. En azından şu ana kadar.

Öyle olmasaydı Chevy onu evime almazdı. Chevy'den bahsetmişken.

Dönüp onu inceledim ve "Biliyor muydun?" diye sordum.

"Şüpheleniyordum," diye itiraf etti.

"Anneni kulüp binamızda çalıştırmamızın tek nedeni bilgi alabilmektir. Webber'dan onu işe almasını ben istedim." İç çekti. "Eski karım Cally, boşanma sürecindeyken Trini'yi araştırmam gerektiğine dair bazı şifreli yorumlar yapmıştı. Apollo onu araştırmaya başladı ve kendisini lisanslı ve gümrüklü bir temizlik şirketi olarak tanıttığını gördü, biz de onu dışarı çıkarmaya karar verdik. Bakalım onun hakkında ne bulabileceğiz. Yine de hayatıma girmeni hiç beklemiyordum."

Biraz titrek de olsa gülümsedim. Bunu sindirmek çok zordu.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi Chevy sandalyesinde arkasına yaslandı ve "Bence ona biraz zaman vermeliyiz" dedi.

Cakes-Paden-babam-hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı. "Dünya kadar vaktimiz var."

Ama var mıydı?

Sanki başıma gelen hiçbir iyi şeyin **a r d ı n d a n** onu gölgede bırakacak kötü bir şey gelmemiş gibi hissediyordum.

Bir babam olabilirdi ama dediğim gibi, iyiliğin ardından hep kötü geliyordu. Her zaman.

"Eğer istersen bu hafta sonu kulüp partisine gelebilirsin," dedi ayağa kalkarken ve masaya vurdu. "Eğer istersen Chevy sana numaramı verebilir."

Sonra gitti, beni ve Chevy'yi yemeğimizi bitirmek için yalnız bıraktı. Chevy, "Düşünceleriniz için bir peni?" dediğinde patates kızartmalarımı elime aldım.

Başımı kaldırdım, bakışlarım Cakes'in yanında getirdiği pastaya takıldı. Cakes.

Paden.

"Ona ne diyeyim?" diye sordum. "Cakes biraz tuhaf."

Chevy kıkırdadı. "Kulüpteki çocuklar bana Kaos der ama Chevy ile birbirinin yerine o kadar çok kullanılıyor ki ikisini de kullanıyorum." Durdu, uzun bir süre beni inceledikten sonra şöyle dedi: "Ona Paden de. Ona Cakes de. Baba deyin. Gerçi bu sonuncusu, senin onu gerçekten tanımanla birlikte ona biraz coşku verecektir diye düşünüyorum."

Ona geri döndüm.

Artık babam hakkında konuşmak istediğimden emin değildim.

Bu bilgiyi işlemem gerektiğini hissediyordum ve işlememin yolu her şeyi içselleştirmek ve zihnimde gözden geçirmek, çözene kadar parça parça ayırmaktı.

Annemin bana yaşattıkları yüzünden neredeyse bunu yapmak zorunda kalmıştım.

Silver dinlemeyecek değildi ama ikimiz de boku yemiştik ve bunu birbirimize anlatmak durumu daha da kötüleştiriyordu.

Bu yüzden konuyu değiştirdim.

Ayağa kalkıp tüm çöplerimizle birlikte çöp kutusuna yöneldiğinde - hamburgerimin ve patates kızartmamın her bir parçasını yemiştik - ben de onunla birlikte ayağa kalktım.

Arkasını döndüğünde, neredeyse yüzümü vücuduna gömecektim.

Kolları beni sıkıca sardı ve bir sonraki sorumu sormadan önce anın mükemmelliğinin tadını çıkararak uzun bir süre öyle kaldım.

"Arabamı tamir ettirdin mi?" Göğsüne doğru sordum.

"Evet," dedi. "Gecenin bir yarısı çaldım. Ayar yaptırmaya götürdüm. Webb's Garage'daki beş tamirci de bu işi halletmek için kışlarını yırttı."

Enerjim olsaydı gülümserdim. "Teşekkürler,"

dedim usulca.

Eli omurgam boyunca ilerledi ve her dokunduğunda tenim acımasına rağmen -bu destansı anı mahvettiğin için teşekkürler grip

-Temasa izin verdim.

"Bunca zaman sonra bir babam olduğunu öğrendiğime inanamıyorum."

Başımı salladım. "Bu çılgınlık."

YEDİ

Telefonumun beni duyabildiğini biliyorum, ancak aldığım zayıflama ilacı reklamlarının sayısı, onların da beni görebildiğini düşündürüyor.
-Keely'den Chevy'ye mesaj

CHEVY

Uyandığımda başım bir çift mükemmel göğüs arasına sıkışmıştı.

Hatta biri ağzıma o kadar yakındı ki tek yapmam gereken çenemi kaldırmaktı ve o mükemmel meme uçlarından birini doğrudan ağzıma alabilirdim.

Olduğum yerde kalmak istesem de, telefonum çalmıştı ve beni ilk uyandıran da bu olmuştu.

Kendimi yavaşça Aella'nın elinden kurtardım -kolları nedense başıma dolanmıştı ve beni kendisine doğru çekiyordu- ve komodinin üzerindeki titreşen telefonu aldım.

Sessizce cevap vermeden önce odadan çıkıp oturma odasına doğru yürüdüm.

"Clayborne," dedim hırçın bir sesle.

"Chevy, ben Tayla," dedi gece vardiyası cerrahi koordinatörü neşeyle. "Toplu bir kaza yaşadık ve yolda bir sürü hastamız var. Herkes görev başına."

İnledim. "Orada olacağım."

"Teşekkürler," dedi. "Hemen birkaç tanesine daha bakmam gerekiyor. Umarım içeri girebilirler."

Yatak odasına döndüm ve son beş buçuk gündür içinde yaşadığım tek şey olan eşofmanlarımı ve tişörtümü alıp üzerime geçirdim.

"Neler oluyor?" Aella mırıldandı.

"Toplu zayıat olayı," diye cevapladım onun esnemesini izlerken, giydiği tişört vücudunun uzunluğunca yükselip kışını ve onu zar zor örten o sevimli küçük siyah külotunu ortaya çıkarıyordu.

"Oh," diye esnedi. "Saat kaç?" "Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim.

Telefonu çaldı ve uzanıp aldı, mükemmel yuvarlak poposunu daha da iyi bir ışık altında gösterdi.

Dallas şehrine, şehrin bu bölgesine böyle harika sokak lambaları koyduğu için teşekkür etmeliydim.

Dün gece yatmaya çalışırken buna lanet etmişim. Ama şimdi kesinlikle farklı bir fikrim vardı.

"Hey, Tayla. Evet, içeri gelebilirim." Durakladı. "Gerçekten mi?"

Aralarında birkaç kez daha gidip geldikten sonra Aella ayağa kalktı ve telefonu yatağın üzerine fırlattı.

"Herkes işinin başında sanırım," dedi. "Görünüşe göre herkes grip olduğu için bulabildikleri herkesin gelmesini istiyorlar."

"Benimle gelebilirsin," diye sııttım.

Tepedeki ışığı yaktı ve dolaba doğru yürüyüp basit bir siyah önlük çıkardı.

Biçimsizlerdi ve onlardan anında nefret ettim.

Belki de ona şu sıralar moda olanlardan alırdım.

Onları sevdim çünkü şu anda giydiği önlüklerden çok daha hoş görünüyorlardı. Belirgindi ve rahattı - en azından duyduğum kadarıyla.

"Dişlerimi fırçalayayım, sonra gidebiliriz," dedi.

Dolabından çaldığım bir diş fırçasıyla hemen peşinden gittim.

Bisikletime bindiğimizde ben de bindim ve onun da beni takip etmesi için elimi uzattım.

Bir bacağı atıp kendini bedenime doğru çektiğinde karnım sıkıştı.

Son birkaç günü, uyanık olduğumuz her saniyeyi birlikte geçirmiştik ve her şeyin daha iyi olabileceğini düşünmemişim.

Yanılmışım.

Kollarını karnıma dolaması ve önünü sırtıma bastırması kesinlikle sonsuza dek hatırlayacağım anlardan biriydi.

Onun bana karşı hissini seviyordum.
Bisikletimin arkasına binecek kadar bana güvenmesi hoşuma gitmişti.
Sahip olduğum yıllar boyunca daha önce hiç başka bir kadını
bindirmediğim bir bisiklet.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Hazırım," diye onayladı, çenesini omzuma dayadı, böylece etrafı
görebiliyordu.

Motoru hafif bir kükremeyeyle çalıştırdım ve yanına park ettiğim Cadillac'ın
alarmını çalıştırdım.

Kulağıma kıkırdadı ve sonra ben otoparktan çıkarken ciyakladı.

Yolculuk normalde en fazla on dakika sürerdi.

Ancak bu sefer trafik yoğunluğu nedeniyle neredeyse iki katına çıktı.

Sonunda, arka arkaya dizilmiş tüm arabaları geçerek banketten gitmeye
başladım.

İhtiyacımız olan çıkışa yaklaştığımızda trafik anlam kazanmaya başladı.

Her yerde kırmızı ve mavi yanıp sönen ışıklar vardı ve bu ışıkların
ortasında trafiğin tüm şeritlerini tıkayan tonlarca parçalanmış araba vardı.

Bir polis elini kaldırdı ve isteksizce de olsa durdum. "Senden..."

Onun yerine ben konuştum. "Hastanede çalışıyoruz. Bunun için çağırıldık."

Arabaları işaret ettim ve polis başıyla onayladı. "En solda kalın. Çok fazla
gaz var. Tutuşmasını istemeyiz."

Ben de başımla onayladım, sonra motosikleti otların ve molozların
arasından geçirerek diğer tarafa geçtim.

Orayı da geçtikten sonra hastaneye doğru dümdüz bir yol aldık.

Her zamanki yerime gitmek yerine, girişe doğru sürdüm ve bisiklet rafının
yanına park ettim.

İkimiz de indik ve hızlı adımlarla içeri girdik.

Tek kelime etmeden ikimiz de merdivenlerden indik ve ayrılmak üzereyken
elini tuttum ve "Sonra görüşür müyüz?" dedim.

Gülümsemesi yumuşaktı. "Evet, sonra görüşürüz."

Dru'nun yanına gidip nereye gitmesi gerektiğini sorarak uzaklaşmasını
izledim.

Ben ise önce nereye gideceğimi görmek için tahtaya yöneldim.

Tayla elinde bir kalemle bir şeyler yazarak orada duruyordu. "Şüpheli üzerinde çalışıyorsun."

Ona döndüm. "Şüpheli mi?"

"O yığılmaya neden olan adam üçüncü ameliyathanede. Genç bir adam, yirmi bir yaşında. Yeni Maserati'sini test etmenin ve ne kadar hızlı gidebileceğini görmenin en iyi şey olacağını düşünmüş. Yetmiş beşin karşı tarafında kontrolü kaybetti, sonra bariyerlerin üzerinden uçtu ve diğer taraftaki tüm arabalara çarptı. Çocuğun dalağında yırtık var ve hepsi bu." İç çekti.

Moronlar üzerinde çalışmaktan nefret ederdim.

Bazen biraz fazla uyku ilacı ekleme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalırdım ve hoop, geri dönmezdi.

"Ben temizleneyim," diye homurdandım.

Ancak bunu yapamadan telefonum o gece ikinci kez çaldı.

Yine de cevap verdim ve telefonu kulağıma götürerek ameliyata girmeye hazırlandım.

"Webber, çok uzun konuşamam..."

"Hastanede misin?" diye sordu, sesi... berbat geliyordu.

"Evet," diye yavaşça cevap verdim.

"Bir yığılmaya neden olan bir çocuk geldi mi?" Soğuk vücudumda gezinmeye başladı.

"Evet," diye cevap verdim sessizce.

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimden emin değilim ama," diye duraksadı.

"Laney ve Tavi'yi öldürdü."

Midem bulandı ve asit yemek borumdan yukarı doğru tırmanmaya başladı.

"Emin misin?"

Homurdandım. Zihnim

bomboştu.

"Çok," dedi. "Laney hastaneye gitti. Bebeği doğurtmayı başardılar ama... çok kötü durumdaydı. Kafası neredeyse gözleme gibi ezilmişti. Araba tam onun arabasının üzerine düşmüş ve parçalamış. Tavi arka koltukta ezilmişti."

Laney, Audric'in-Detroit'in yaşlı kadınıydı.

Apollo'nun oğlu Tavi'yi, onu iki yıldan uzun bir süre Apollo'dan saklayan boktan büyükannesinden geri aldıklarından beri bakımına yardım ediyordu.

"Onu daha yeni geri aldık," diye mırıldandım.

"Biliyorum." Webber'ın sesi rahatsız olmuş gibiydi. "İşte bu yüzden bu adamın gitmesini istiyorum."

Ne istediğini biliyordum.

O orospu çocuğunun hayatta olmasıyla uğraşmak zorunda kalmamızı istemiyordu.

Tüm kulübümüzün en sevilen iki insanına yaptıklarından sonra olmaz.

Öfke duygularımı yakıp kavurdu.

Kalbim kırılmıştı, öfke görüşümün köşelerini bulandırmaya başlamıştı ve kalp atış hızım sağlıklı bir duruma gelmişti.

"Ben hallederim."

Webber dakikalar sonra telefonu kapattı ve beni hiçbir şeye bakamaz halde bıraktı.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum ama koluma hafifçe dokunarak aşık olduğum kadına bakmamı sağlayan şey hamlemi yapmamı sağladı.

Hiç düşünmeden onu kendime çektim, ağzımı onunkine yapıştırdım, Aella'ya ait her şeyin tadına baktım, sonra geri çekildim ve ellerimi yıkamaya başladığım odada kayboldum.

Ameliyathaneye girdiğimde kalp atışlarım hâlâ yüksekti.

İçimde zonklayan öfke yüzünden parmaklarım hafifçe sertleşmişti, cerrahın yanında ameliyata girdim.

"Bu çocuk otuz iki kişiyi öldürdü," dedi cerrah, sesinde hiç duygu yoktu.

Cevap vermedim, çünkü o insanlardan ikisi en çok sevdiğim insanlardı.

"Onlardan herhangi birinin kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum. "Hayır, sen?" diye sordu.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Hazır mısınız?"

Ameliyathaneye birlikte girdik. Adrenalin vücudunuza garip şeyler yapar.

Vücudunuz savaş modundayken, onu üretirsiniz. Sizi daha hızlı, daha keskin, daha güçlü yapar. Daha yoğun odaklanmanıza yardımcı olur ve daha uzun süre performans gösterebilirsiniz.

Ancak adrenalinin etkisi geçtiğinde, bir şekilde serbest bırakılması gereken bu bastırılmış enerjiyle baş başa kalırsınız.

Aella için tek talihsizlik, ben o ameliyattan çıktığımda daha da karanlık olan malzeme dolabının yanındaki o karanlık koridorda olmasıydı, az önce aldığım canı umursamadan.

SEKİZ

*Ben tam bir 'TF kim dokundu ah boşver buldum' insanıyım.
-Aella'dan Chevy'ye*

AELLA

Ona ailesinin - Truth Tellers MC - bekleme odasında olduğunu öğrendiğimi söylemeye gitmiştim.

Kazadan etkilenen insanların bazılarının burada olduğunu bilmek isteyebileceğini düşünmüştüm.

Elimi, koridor boyunca düşüncelere dalmış bir şekilde baktığı koluna koydum.

Ne öğrendiğimi söylemek için ağzımı açmıştım ki, dönüp beni orada dururken gördü.

Dudaklarımdan tek bir kelime bile çıkmasına izin vermeden beni vücuduna çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Nefesim kesildi, vücudunun sıcaklığını benimkine bastırılmış halde bulunca şaşırdım.

Açılıştaki dili ağzımın içine daldı ve ben yıldızları gördüm. Chevy Clayborne'u öpmeyi o kadar çok hayal etmişim ki komik bile değildi. Ancak kafamda kurduğum hiçbir fantezi gerçek hayattaki katılımı.

Her şeydi.

Onun tadı. Kokusu. Sahiplenici tutuşu. Her saniyesini sevdim.

Ve hepsi bu kadardı. Bir saniyeydi.

Öpücüğün içine daha fazla giremeden çekildi, sonra da fırçalama alanına gitmek için ayrıldı.

Göğsüm kabarak baktım ve vücudumu tekrar nasıl çalıştıracağımı bulmaya çalıştım.

"Aella, canım!" diye seslenildiğini duydum. "Yardımın gerçekten işime yarayabilir!" Yürümeme yardımcı olacak kas hafızam olduğu için şükrederek oradan ayrıldım.

Çünkü eğer bağımlı beynime kalsaydı, hiçbir yere gidemezdim.

Dru beni tüm kalbimin çarpmasına neden olan bir odaya götürdü.

Doğruyu Söyleyenlerle doluydu ve girişime gülümseme yoktu.

Tüm dikkatler yataktaki çocuğun üzerindeydi.

Yatağın yanındaki sandalyede oturan tek bir adam vardı ve küçük çocuğun elini iri ellerinin arasına sıkıştırmıştı.

Başını çocuğun ellerinin üzerine eğmişti ve geniş omuzları titriyordu.

Sessizce ağlayarak doktorun konuşmasını dinledi.

"...organlarını bağışlayın, tıp uzmanlarından oluşan bir ekip önümüzdeki on iki saat içinde burada olacak ve oğlunuzun organlarını tüm alıcılara götürecekler..."

Dru beni kenara çekti ve fısıldayarak, "Onu temizlemek istiyorum. O sert, tatlım. Temizlenmesini istiyorum. Babanın önümüzdeki on iki saat boyunca buna bakmasına gerek yok."

Ben de kabul ettim.

"Halledeceğim," diye söz verdim.

Beni durdurdu ve "Saçından bir tutam. Ayrıca bebek katına koşup bir mürekkep pedi ve biraz kart stoğu almayı planlıyorum. Onu hatırlayabileceği her şeyi aldığından emin olmanı istiyorum, tamam mı?"

Kalbim resmen eridi. Dru.

Tanrım, o kadar iyi bir kalbi vardı ki.

"Evet," diye nefes aldım. "Onu temizleyeceğim. Sonra da bunu onun için yaptırırım."

Dru bana hüzünle gülümsedi ve "Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Birine yardım edebilirim."

Omzunu okşadım ve "İyi olacağım" dedim.

Doktor ve küçük çocuğun babası konuşmalarını bitirene kadar kenarda bekledim.

Duyduğuma göre küçük çocuğun omurgasında birden fazla kırık vardı, kafası ezilmişti ve gerçekten de yaşamla bağdaşan hiçbir şeyi kalmamıştı.

"Apollo," dedi Webber, yumuşak sesiyle beni şaşırtarak. "Sept, bana bak."

Apollo.

Tanrım.

Bu o muydu?

Sonunda başını kaldırdı ve yüzündeki perişan ifade gözyaşlarımı tutamamama neden oldu.

"Bunu yapamam."

"Ben..." Webber başladı.

"Ben gidiyor için ver sen bazı zaman," ve doktor dedi odadan kaybolmadan önce.

"Webber..."

Sus.

Geçen hafta evime gelen adam. "Ona biraz zaman tanıyabilir miyiz?" diye sordu.

Adamlar dışarı çıktı ve işte o zaman babamı orada gördüm. Bir köşeye çekilmişti.

Beni gördüğüne şaşırmamıştı ve giderken başımı okşadı. Yataktaki adamın yanına gitmek için herkes gidene kadar bekledim.

"Hey, onu yıkayabilir miyim?" diye sordum. "Onu güzelce temizleyebiliriz."

Apollo oğluna baktı.

Onun ne gördüğünü bilmiyorum ama benim ne gördüğümü söyleyebilirim. Yıkım.

Bu çocuk artık bir çocuk gibi görünmüyordu. Bir daha asla bir araya getirilemeyecek kırık bir oyuncak bebeğe benziyordu.

"Evet," diye homurdandı Apollo. "Sanırım bu hoşuma giderdi."

Koridordaki bir grup adamın arasından geçerek odadan çıktım.

İki odanın dışında duruyorlardı ve ikincisinin açık kapısına geldiğimde Dr. Marsh'ın Truth Tellers MC kıyafeti giymiş başka bir adamla aynı konuşmayı yaptığını duydum.

Bu adam, bembeyaz hastane yatağında cansız bir şekilde yatan çilek sarısı saçlı bir kadının yatağının yanında duruyordu.

Kadın da en az çocuk kadar çökmüş görünüyordu. Birlikte mi olmuşlardı?

Küçük çocuğa banyo yaptırmak için ihtiyacım olan şeyleri toplarken, işim bittiğinde diğer adama da aynı hizmeti sunmayı aklıma not ettim.

İhtiyacım olan her şeyi topladığımda Dru beni buldu ve bir avuç dolusu eşyayla geldi.

Dru yumuşak bir sesle, "Ölü doğumda kullandıkları kiti aldım," dedi. "Bunu bitirdiğinde, yan odada bir kadın var..."

"Bir sonraki planım zaten oraya gitmekti," dedim usulca. Dru elimi okşadı. "Teşekkürler dostum."

Cesaretimi toplayarak omurgamı dikleştirdim ve küçük çocuğun odasına geri döndüm.

Apollo hâlâ orada tek başınaydı ve küçük çocuğun elini tutmuş ona bakıyordu. Suyu ısıttım, sonra küçük küveti doldurdum ve biraz sabun ekledim.

Yuvarlanan masayı yanıma alarak bezleri batırdım ve çocuğu temizlemeye başladım.

"Adı ne?" Sessizce sordum.

"Tavi." Sertçe yutkundu. "Octavian."

"Bu ismi seviyorum," dedim usulca. "Bana ondan bahseder misin?"

Ben de dinledim ve temizledim, Apollo'nun oğlunun ne kadar harika olduğundan bahsetmesine izin verdim.

oldu

İçinde ne kadar hayat vardı.

Nasıl da acı çekmişti ve sonunda onunla evde olduğunu düşünmüştü. Birlikte kaybettikleri zamanı telafi etmek için sonsuza dek nasıl zaman harcayacaklarını. "Bu da ne?" Apollo sordu.

Bir kart ve biraz mürekkep uzattım.

"Hemşirelerimizden biri, Dru, bu hatırayı beğenebileceğinizi düşündü."

dedi. "Doğan bebeklerin el ve ayak izleri çıkar." "Evet," diye

mırıldandı Apollo. "Sanırım bu hoşuma giderdi."

Ayaklarını ve ellerini damgalamama yardım etti.

Hâlâ çok küçüktü.

Yaşanacak o kadar çok hayat kalmıştı ki, neden olduğu yıkım hakkında hiçbir fikri olmayan aptal bir çocuk tarafından kısa kesilmişti.

"Sen olsan ne yapardın?" diye sordu.

Gözlerim Apollo'ya kaydı.

Hâlâ ağlıyordu.

Sulu mavi gözleri o kadar yıkılmış görünüyordu ki bakışlarını karşılamak zordu.

Ama yine de kendimi tutmaya zorladım.

"Oldukça önyargılıyım," dedim usulca.

"Neden?"

Suyu lavaboya döktüm ve bezleri odanın köşesindeki biyolojik tehlike torbasına koyduktan sonra dönüp acılı babaya baktım.

"Her ay organ nakli hastalarının bu hastaneye giriş çıkışlarını izliyorum," dedim usulca.

Sertçe yutkundum.

"Buraya hayatın her kesiminden, büyük umutlarla geliyorlar. Çoğu yürüyerek çıkıyor. Bazılarının yok. Ama organ nakli için geldiklerinde gözlerindeki umut..." Başımı salladım. "Burada altı ay çalıştıktan sonra organ bağışı için kayıt yaptırdım. Gerçekten de hayatımın daha büyük ve önemli şeyler ifade etmesini istediğimi düşünüyorum. Çok fazla insanı kurtarabilirsin. O kadar çok insanı kurtarabilir ki. Bahse girerim, ona sorsanız o da aynı şeyi söylerdi."

Arkamda bir boğaz temizleme sesi duyuldu ve yan odadaki adamın bana baktığını görmek için döndüm.

Kalbim göğsümde duracak gibi oldu.

Ama gözleri bende değil, Apollo'daydı. "Sen yaparsan ben de yaparım."

Kesigindeki isimde "Detroit" yazıyordu.

Apollo boğazının arkasından bir ses çıkardı. "Siktir."

Onları yalnız bırakmak için odadan çıktım ve Detroit için malzeme toplamaya yöneldim.

Siyah deri yelekli grup çoğalmıştı ama hiçbirini beni durdurmadı.

Hepsi sessizdi, odaların dışında nöbet tutuyorlardı.

Başımı eğip görevime odaklandım.

İhtiyacım olan her şeyi topladıktan sonra Detroit'in odasına döndüm.

Yatağın yanında durmuş, kadının çilek sarısı saçlarını parmaklarının arasından geçirirken yatağa bakıyordu.

"Affedersiniz," dedim usulca.

Başını kaldırdı.

"Acaba onu sizin için temizlememi ister misiniz?" diye sordum.

"Ben, uh." Boğazını temizledi. "Sakıncası yoksa kendim yapmak istiyorum."

Başımı salladım ve eşyaları uzattım. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen aramaktan çekinmeyin."

Beni onaylamadan oradan ayrıldım.

Yine sessiz bir şekilde bir grup adamın arasından geçtim ve ameliyat odalarının arka tarafına gelene kadar durmadım.

Gözlem alanı, görmek istediğim iki ameliyat odasına bakıyordu.

Bakışlarım anında Chevy'nin hastanın başının yanında oturduğu yere takıldı.

Konuşulanları duyabilmek için monitörü açtım ve cerrahın kapanış hakkında konuştuğunu duydum.

Orada o kadar uzun süre durmuş olmalıyım ki kapatma işlemi bitmişti çünkü Chevy az sonra hastayı uyandırmak için yapacağı şeyi yapıyordu.

Ancak, bunu yapacak ilacı itmeye başladığında tereddüt ettiğini gördüm.

Durdu, uzun bir süre ellerine baktı, sonra şırınganın pistonunu şiddetle itti.

İlk başta hiçbir şey olmadı.

Herkes sanki her şey normalmiş gibi odada hareket etmeye başladı.

Chevy bile ayağa kalktı ve sanki o garip anı yaşamamış gibi etrafta dolaşmaya başladı.

Kendimi Chevy'yi izlemeye o kadar kaptırmıştım ki ilk başta monitörlerin çıldırdığını fark etmedim.

Biri hariç odadaki herkes şaşkınlıkla tepki verdi ve tekrar hastaya doğru ilerlemeye başladı.

Chevy kapının yanında durmuş, kayıtsızca izliyordu. İşte o zaman anladım.

Chevy az önce bir adam öldürmüştü.

ON DOKUZ

*Bak, kendim üzerinde çalışmadan önce, birilerinin beni deli gibi sevip
sevmediğini bilmem gerek.
-Chevy'nin gizli düşünceleri*

CHEVY

Ameliyat odasından çıktığımda çok kötü bir ruh halindeydim.

Bir yandan, yaptığım şeyde haklı olduğumu hissediyordum.

Kadın ya da erkek hiç kimse, tek başına birden fazla aileyi yok ettikten sonra yaşamayı hak etmiyordu. Hele ki yaptığı şeyi bilerek yapmış ve aptallığı sona erdiğinde kendisi için hiçbir sonuç olmayacağını düşünmüşse.

Öte yandan, yaptığım şeyin geri tepebileceğini de biliyordum.

Birisi bu konuyu daha fazla araştırmayı seçerse, muhtemelen onlara çok fazla anestezi verdiğimi görebileceklerdi.

Ama bu noktada umurunda değildi.

İki kulüp kardeşimin hayatı geri dönülmez bir şekilde değişmişti.

Umurunda bile değildi.

I...

Bakışlarım orada duran ve beni bekleyen kadına takıldı.

Ben.

Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve kim olduğunu bilmiyordum.

Daha çok şaşırdım.

Ben mi yoksa saldıran kadın mı?

Ameliyat odasından tamamen çıktığım anda hareket etti.

Bir saniye önce kurşuni kollarım vardı, sonra bir kucak dolusu kadın. Güzel kokulu bir kadın.

"Aella..." Homurdandım.

Ne sorduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama sanki aklımı okumuş gibiydi çünkü ağzını ağızıma yaklaştırdı ve "Öp beni" diye fısıldadı.

Onu öptüm.

Aklı başında hiçbir erkek Aella Cowan'ı reddedemezdi. Hele de o duygulu kahverengi gözleriyle size bakarken.

Öpücük hoş değildi.

İkimiz de öfkeliydik, ben ondan daha öfkeliydim ve tüm hüsrânımızı o öpücükten çıkarıyorduk.

O çekildiğinde aletim yeterince sertleşmişti ve ikimiz de nefes nefese **k a l m ı ş t ı k .**

"İşe dönmem gerekiyor," diye fısıldadı. "On dakikadan fazla oldu gideli."

"Sadece beş dakikaya ihtiyacım var," dedim durduğumuz yerin hemen sağındaki erzak dolabına girerken.

Onu tekerlekli bir arabanın üzerine bıraktığımda nefesi kesildi, poposu plastik bir şeye çarptı.

Paspas başlıkları.

Neyse ki yeni paspas başlıkları.

Kıpırdandı, nefesi kesik kesikti ve "Bunu yapıyor muyuz?" dedi.

Pantolonunun kemerine uzandım ve "Kaldır" dedim.

Öyle yaptı ve pantolonunu ayak bileklerine kadar çektim, ona aldığım yeni ayakkabılar pantolonunun tamamen düşmesini engelleyen tek şeydi.

"Biz nasıl..." Önlüğümü aşağı çektim ve sikim dışarı fırladı, kalın, uzun ve zonkluyordu.

İlk kez iyice baktığında sesi kesildi. "Vay canına," diye nefes aldı.

Başka zaman olsa eğlenirdim.

Şimdi ise tam bir mağara adamı olmaktan kıl payı kurtulmuştum.

Kalçalarına uzanarak onu ayağına kadar çektim, ancak onu geri döndürüp üst kısmını arabanın üzerine doğru ittim.

Çok kısaydı.

Bacaklarımı açtım ve sikimin başını onun girişine dayadım. "Chevy, lütfen," diye yalvardı.

İçine daldım, amının tatlı kayganlığı birkaç dakika içinde sikimi içine aldı.
Direnç yoktu.

Sadece kabzasına kadar yumuşak bir itiş.

Ani istila karşısında inledi, amı sikimin üzerine sertçe yapıştı.

"Siktir, çok ıslaksın," diye homurdandım, sikimi içine sokarken gözlerim kapanıyordu.

"Bu benim en büyük fantezim," diye kısık sesle fısıldadı. "Sen ve ben bir malzeme dolabında. Sanırım beden dışı bir deneyim yaşıyorum."

Sırıttım ve geri çekildim, geri çekilirken gözlerim sikime takıldı.

Onun ıslaklığıyla kayganlaşmıştı.

Lanet olsun, bu çok ateşliydi.

"Sen benim için yaratılmışsın bebeğim," diye mırıldandım tekrar içeri iterken, onu boşaltacak kadar uzun süre dayanabilmemi sağlayacak yavaş, derin bir ritim buldum.

Bu yumuşak tempo, bir sonraki nefeste amcığı etrafımda kasılmaya başladığında işe yaramaz olduğunu kanıtladı.

"Şimdiden mi, benim küçük Kasırgam?" Alay ettim.

"Kasırga mı?" diye fısıldadı amcığı sertçe kenetlenirken. "Oh, Tanrım."

Kanalı sikimi sertçe sıkıştırdı ve görünüşe göre alabileceğim tek şey buydu.

Ona iki kez sertçe pompaladım ve içindeki yükümü kaybettim.

Tohumlarımın sıcak darbeleri öyle bir güçle fişkırdı ki nefesimi kesti.

Onu öylesine doldurmuştum ki, serbest bırakılmamın son tortuları, ben ona sürtünmeye devam ederken iki bedenimizin arasına bulaşmak için amından itildi.

Onu arabadan kaldırıp göğsüme doğru çekerken küçük artçı şoklar içinden geçmeye devam etti.

"İşe gitmediğimiz zaman," dedim usulca saçlarına, "bunu tekrarlayacağız, böylece acele etmeyeceğim."

Koridordan gelen sesler ikimizi de kendimizi toparlamak için acele ettirdi ve malzeme dolabının kenarına doğru yürüdüm ve eğildim, ellerim rafa gitti.

Az önce ne yaptığımızı düşünürken kapı açıldı. Az önce ne yaptığımı.

Olanları nasıl açıklayacaktım.

Nasıl...

"Ah, özür dilerim." Dru'nun sesi arkamdan geldi. "İyi misin?" Neyse ki temizlik ürünlerinin kokusu seks kokusunu maskeliyordu. Ne yazık ki, Aella gergin olduğunda geveze biri oluyordu.

Dru'ya kekeleyerek yaptığı açıklama karşısında sırtımda zorunda kaldım.

"Oh, evet. Ben iyiyim... o muhtemelen... uhh... evet, bir dakikaya ihtiyacı olacak. Şu anda biraz kafası karışık." Aella boğazını temizledi.

Ne kadar da şirindi.

Yine de gülümsememi saklayarak olduğum yerde kaldım.

"Oh," dedi Dru, sesi sempatik geliyordu. "Çocuğun vefatını duyduğuma üzüldüm."

'Çocuk' dediğinde sesi tehlikeli bir ton almıştı, bu da bana onun da tıpkı benim gibi çocuğun nalları dikmesinden rahatsız olmadığını düşündürdü.

Doğrudum ve döndüğümde iki kadının da bana endişeyle baktığını gördüm.

Tek kelime etmeden aralarından geçerek oradan ayrıldım.

Aralarından geçerken Aella'nın poposunu okşadığımdan emin oldum, bu da onun şaşkınlıkla sarsılmasına neden oldu.

Yine de gülümsemedim. Bu olmazdı.

Bir adamı öldürmüş olan bir doktorun gülümsememesi gerekirdi.

YİRMİ

*Ne yazık ki, çoğu zaman dalga geçmeden öğreniyorum.
-Chevy'nin gizli düşünceleri*

CHEVY

İşten çıktığımızda koridorun sonunda onu bekliyordum.

Benden çok daha uzun süredir ona ihtiyaç vardı, ancak bu sabah onu yanımda getiren ben olduğum için işinin bitmesini bekledim.

Başı öne eğikti ve telefonuyla hararetli bir şekilde mesajlaşıyordu.

Asansörün yanında durdu ve hâlâ yukarı bakıp orada olduğumu görmemişti.

Bu da tabii ki beni rahatsız etti.

Mekânsal farkındalıktan tamamen yoksun olması en hafif tabirle endişe vericiydi.

Asansörün kapıları açıldı ve o hâlâ hararetle yazmaya devam ederek içeri girdi.

Asansörde ona katıldım ve "Beni görmezden mi geliyorsun, yoksa bu kadar mı farkında değilsin?" demeden önce kapıların kapanmasını bekledim.

Korkularımı doğrulayarak irkildi.

Neredeyse beni görmezden gelmesini dileyecektim.

Kadınlar asla çok dikkatli olamazdı ve etrafına dikkat etmediği için incindiği düşüncesi beni içten içe öfkелendirdi.

"Kahretsün, beni korkuttun." Telefonunu tutan elini kalbinin üzerine koydu.
"Özür dilerim."

"Benden özür dileme," dedim, asansörün arka köşesine sıkıştırılana kadar ona sokuldum. "Ben olsam kendin için daha çok endişelenirdim. Çok dikkatli olamazsın, Aella."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü kendine zarar verirsen gerçekten çok üzülürüm," diye cevap verdim, burnumu yanağından aşağı doğru kaydırarak.

Titredi, parmakları önlüğümün ceplerine yapıştı.

Ding.

Kapıların açılma sesiyle geri çekildim ve elini elime alıp onu kendime çektim.

"Kime öyle öfkeyle mesaj atıyordun?" Onu asansörden çıkarırken merak ettim.

Daha biz inmeden üç kişi itişip kakışmaya başlayınca, "Biliyorsun, sen itişip kakışmaya başlamadan önce yolcuların asansörden inmesine izin vermek adettendir" diye bağırdım.

Sinirli adam ve endişeli görünen kadın ve çocuk kaşlarını çatı. "Belki de bu kadar uzun sürmemeli," diye homurdandı adam.

Onu görmezden gelip yürümeye devam ettim ama kapılar kapanmadan önce asansörün içine uzanmadan önce inene kadar bekledim.

"Belki biraz terbiye öğrenirsin, böylece bir dahaki sefere b ö y l e bir şey olduğunda çocuğun sen öylesin diye pislik yapmanın normal olduğunu düşünmez."

Kapıların onun irkilmiş yüzüne kapanmasına izin verdim.

"Başın belaya girecek," dedi Aella elimi hafifçe çekiştirerek.

Kapılara daha sert baktım, sonra içimi çektim ve beni hastane lobisinden çıkarmasına izin verdim.

"Kız kardeşim," dedi Aella, beni şaşırtarak.

"Senin Abla?" I sordu, Kafam karıştı ve merak ediyorum Eğer Ben olsam bir şeyi gözden kaçırdı.

"Mesaj attığım kişi oydu," diye açıkladı. "Çıkarken küçük bir kriz yaşadım ve kız kardeşime bugün olanları anlatmaya başladım."

"Ne tür bir kriz?" Kime kızdığımı bilmesem de onun adına aniden sinirlenerek tersledim.

Dürüst olmak gerekirse, dünyaya oldukça kızgındım.

Çok zor bir gündü ve muhtemelen yakın zamanda da daha iyiye gitmeyecekti.

En azından planlanacak cenazeler varken.

"Bir adamla dört gün boyunca aynı hastalığı paylaştığım ve bu sürenin her saniyesinde aynı yatakta uyuduğumuz ve sonra ameliyata girmeden önce öpüştüğümüz türden. Ameliyattan çıkar çıkmaz beni bir malzeme dolabında becermesi de bunu takip ediyor," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Sonra onu aramam gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyorum, sonra bunu yapmak için numarasının aslında bende olmadığını fark ediyorum. Sonra onu bulabileceğim tek gerçek yerin kırk beş dakika uzaklıktaki bir kulüp binası olduğunu ve orada olacağının hiçbir garantisi olmadığını fark ettim."

Sırttım ve güvenliğin bisikletimi taşıdığı otoparkın ortasında yüz yüze gelecek şekilde döndük.

Bir arabanın bize doğru gelmesine rağmen, "Seni bırakır bırakmaz numaramı vereceğim," dedim.

"Arabalar var," diye işaret etti.

"Gerçekten umurumda değil," diye itiraf ettim. "İki şey var."

Başımızın üzerinde sertçe parlayan büyük sokak lambasında gözleri kocaman ve pırıl pırıl parlayarak bekledi.

"Birincisi, hastayken beni evine aldığın an benim oldun." At kuyruğundan kurtulmuş bir tutam saçını çekiştirdim. Zor bir gün geçirmişti ve bu belli oluyordu. "Ve ikincisi, yeni olabiliriz ama burada iki yıldır hissettiğim bir bağ var. Sadece ilgilendiğine dair bir işaret göstermeni bekledim. Şimdi o işareti gördüğüme göre, gitmene asla izin vermeyeceğim."

Titredi.

Arkamızdaki araba sabırsızca korna çaldı.

"Gerçekten hareket etmeliyiz," diye işaret etti.

"Benimle misin, Aella?" Kalçasını sıkarak sordum.

"Seninle mi?" Dudaklarını yaladı.

Onu kucağıma aldım ve arkamızdaki araba bize çok yaklaşılmaya başladığında otoparkın ortasından çıkardım.

Arabayı kullanan kadın camını indirdi ve yanımızdan geçerken bize göt herifler dedi.

Aella onu sağ omzumun üzerinden ters çevirdi, bu da gülümsememe neden oldu.

"Benimle," dedim otoparkın en karanlık yerinde dururken, ki burası çalışırken dışarı çıkmak ve ameliyatlardan sonra birkaç dakika temiz hava almak için en sevdiğim yerlerden biriydi. "Yani, aynı sayfada. Artık benim olduğunu anlıyor musun?"

"Ben, ben..." diye kekeledi.

Hayır, anlamamıştı.

Ama otoparktan ayrılmadan önce anladığından emin olacaktım.

"Neredeyiz?" diye sordu ben gölgelerin içine doğru yürümeye devam ederken.

"Hastane buradaki tüm arazinin sahibi," diye açıkladım bizi betonun hemen yanında, sadece benim için yaptırdığım bir bankın yanında durdururken. "Gelecekteki gelişim fırsatları."

"Vay canına," dedi. "Bu bir bank mı?"

Üzerine oturdum, sonra onu kucağıma çektim, sırtı göğsüme dönüktü.

"Tabii ki öyle," dedim belindeki, biçimsiz önlüğünü tutan ipi çözmeye başlarken.

Bu göze batan şeyler hakkında söyleyebileceğim tek şey, elimi pantolonundan aşağı kaydırmak için bana bolca erişim sağladıklarıydı.

Parmaklarım külotunun küçük bandının altından kaydı, sonra iki parmağım seksinin dış dudaklarında ve biri yarığın arasında, klitorisinin üzerinden sulu merkezine doğru kayana kadar kaymaya devam etti.

"Benim için çok ıslak," diye alay ettim, bana ne kadar iyi tepki verdiğini görünce ayın üzerinde lanet ettim.

"Bütün gün seni sızdırdım," diye fısıldadı. Bu

benim aletimi acı verici bir şekilde sertleştirdi.

"Muhtemelen doğum kontrolünü tartışmalıyız," diye düşündüm onu parmağımla doldururken.

"Sonra," diye nefes aldı. "Bunu daha sonra tartışırız."

Belki konuşuruz.

Belki de konuşmazdık.

Belki de ateşle oynamayı seviyordum.

"Oh," diye soluk soluğa haykırdı, bacaklarını iki yanındaki kalçalarımın izin verdiği kadar açmıştı.

Onu hafifçe öne doğru kaydardım ve boştaki elimi kullanarak sikimi pantolonumdan çıkardım, parmaklarımı amından çekip onu ayağa kalkmaya zorlamadan önce iki kez okşadım.

Pantolonunu kalçasının ortasına kadar indirdiğimde şaşkınlıkla nefesini tuttu ve sonra onu tekrar kucağıma çekip sikimin üzerine oturmaya zorladığımda tamamen farklı bir nedenden dolayı ağladı.

"Beni çok doyuruyorsun, Chevy." Kalçalarını çevirdi.

"Tanrım." "Tanrı değil bebeğim," diye alay ettim. "Sadece normal bir adam."

Bu onu güldürdü, başı omzuma düştü ve bana o narin boğazına engelsiz erişim sağladı.

"Kendini normal sanman," ağızım boğazında gezinmeye başladığında derin bir nefes aldı. "Bu çok saçma."

Elimin karnından aşağıya doğru inmesine, tümseğinin üzerinden kıvrılmasına ve kalçalarının arasına kaymasına izin verdim.

Parmaklarım onu sikimle doldurduğum yerde ayrıldı, kalçalarını döndürmeye devam ederken avucumun topuğu klitorisine hafifçe bastırdı.

"Ben ve normal genellikle bir araya gelmez," diye kabul ettim. "Haklısın."

Onu kucağımda öne doğru oturmaya zorladığımda ve kalçalarının her birine uzandığımda derin bir nefes aldı.

"Sür beni," diye cesaretlendirdim.

Kendini yukarı kaldırdı ve tekrar oturdu, boğazından bir tıslama çıktı.

"Böyle çok derinsin," diye fısıldadı.

"Kahretsin, keşke seni şu anda görebilseydim," diye homurdandım. "Evime döndüğümüzde, bütün gece ışıklar açıkken sevişeceğiz, böylece sana ne yaptığımı tam olarak görebileceğim."

"Evet, lütfen," diye fısıldadı ritmini yükseltmeye başlarken. "Yaklaştın mı güzel bebeğim?" Kıcını biraz daha sıkarak sordum.

Hızını artırması sadece taşaklarımın tepki olarak kalkmasına neden oldu, boşaldığı anda içine boşalmaya hazırlanıyordu.

"Evet," diye tısladı. "Çok yakın."

Onu daha sert ve daha hızlı aşağı çektim, her şeyi ele geçirdim.

Sessiz davranıyordu ama bu, etrafımızdaki gece havasını dolduran bariz seks seslerini engellemiyordu.

"Oh, boşalacağım," diye fısıldadı. "Çok yaklaştım, Chevy."

"Benim için gel, güzel bebeğim," diye ısrar ettim. "Aletimi sıkıştığını hissetmeme izin ver."

Başını geriye attı ve atkuyruğunun ucu, etrafımda nabız atmaya başladığında çıplak karnımı gıdıkladı.

Seksinin sıcak sıkıştırmaları, kendimi durduramayarak onunla birlikte takip etmeme neden oldu.

Denemek istediğimden değil.

Onu boşalttıktan sonra kendimi tutmanın ne anlamı vardı ki?

Onun boşalması fikri bile içimde zincirleme bir reaksiyon başlattı. "Siktir, siktir, siktir," diye bağırdı, ben onu her ikisinden de sikmeye devam ederken.

orgazmlarımızın.

Sonunda onu tamamen kucağıma yerleştirdim, iki kolumu da etrafına doladım ve kendime çektim.

Yüzümü sırtına gömdüm ve nasıl nefes alacağımı yeniden öğrenmeye çalıştım.

Uzun dakikalar sonra bir aracın ışıkları kısa bir süreliğine üzerimizde parladı.

Çıplak kalçalarını gördüğümde sııttım ama yine de devam ettim ve üzerimden kalkmasına yardım ettim.

Islak sikimi pantolonumun içine soktum, çabucak kendi kıyafetlerini ayarlamasına yardım ettim, sonra elini benimkiyle yakaladım ve "Hadi. Benim evime gidiyoruz."

"Senin evin nerede?" diye sordu.

Elimi ön cebine attım ve telefonunu çıkardım. "Kodun ne?" diye sordum.

Sorgusuz sualsiz verdi ve kısa süre sonra telefonuna iletişim bilgilerimi yazıyordum. MC'nin aklıma gelen her üyesininkiyle birlikte -ki şaşırtıcı bir şekilde epeyce vardı-.

İşim bittiğinde telefonu cebine geri koydum ve "Gölde bir yüzen evde yaşıyorum" dedim.

"Ne?" diye soluk soluğa kaldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Nerede yaşadığımı ve evi nasıl aldığımı anlattım.

"Babam öldü ve üzerine bir McMansion inşa etmek için satın aldığı birden fazla parsel arazi bıraktı. O öldü ve araziler bana ve kardeşlerime verildi."

"Kız kardeşine değil mi?" Sesi o kadar kırgın geliyordu ki homurdanmak zorunda kaldım.

"O istemedi," diye itiraf ettim. "Gölden ve o yerin temsil ettiği her şeyden nefret ediyor."

Duraksadım, ona babamdan ve kız kardeşime nasıl davrandığından ne kadar bahsedeceğimi düşünüyordum. Ama sonra Copper hakkında da açıklama yapmam gerekecekti.

"Yüzünde garip bir ifade var," dedi gözlerini kısarak bana bakarken.

Bisikletime bindik ve kaskımın olmadığını düşündüğümde kaşlarımı çatarak bisiklete bindim.

Başımda bir kask olmasının verdiği boğucu histen nefret ediyordum.

Ama benim kaskımın olmaması düşüncesi, *onun kaskının* olmaması düşüncesi kadar kötü gelmiyordu bana.

Ben iyi bir

sürücüydim.

Dikkatimi

verirdim.

Ancak, Aella'nın motorumun arkasındayken yaralanabileceği düşüncesi, daha önce hiç hissetmediğim bir paniğin içimde tünel açmasına neden oldu.

"Sana berbat ailem hakkında ne kadarını anlatacağıma karar vermeye çalışıyordum," diye itiraf ettim.

Gözleri meraklı bakıyordu ama zorlamadı.

Sonunda ona tüm gerçeğin kısa bir versiyonunu anlattım.

"Babam kız kardeşimi taciz etti ve Copper onu bunu yaparken yakaladı. Copper anlaşılır bir şekilde kendini kaybetti ve babamı çıplak elleriyle öldüresiye dövdü. Babam Dallas-Fort Worth bölgesinde önemli bir kişi olduğu için, yanında ceplerini dolduran çok parası olan pek çok insan vardı. Copper ağır bir cezaya çarptırıldı ve ancak yakın zamanda dışarı çıktı," diye hızlıca açıkladım.

Aella uzun bir süre beni inceledikten sonra, "Umarım kız kardeşin şu anda iyidir ve kardeşinin hapse girmesinden dolayı kendini suçlamıyordur," dedi. "Ben çok daha kötülerini yaptım" demeden önce uzun bir süre ayaklarına baktı.

Merakla tam detaylandırmasını isteyecektim ki bir çığlık duydum. "Nerelerdeydin?"

İkimiz de başımızı kaldırdığımızda Aella'ya hiç benzemeyen bir kadının ona doğru koşarak "Abla!" diye bağırdığını gördük.

Aella genişçe sıırttı ve ikizine doğru koşmaya başladı. Gerçi nasıl ikiz olduklarını asla bilemeyecektim.

Apollo'nun Aella hakkında yaptığı geçmiş araştırması çok titizdi.

Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordum ama bu, sormadan anlayamayacağım bir muammaydı.

İki kadın karşılaştı ve birbirlerinin etrafında dönüp durmalarını ve birbirlerinin üzerine konuşmalarını eğlenerek izledim.

Sonunda nefesleri tükendiğinde Silver adındaki kadın bana döndü ve "Ezelden beri aşık olduğun adam bu mu?" dedi.

Hınzırca sıırttım ama Aella kız kardeşini benim kadar eğlenceli bulmadı ve koluna bir tokat attı.

Silver elini onun koluna koyarken güldü. Aella kız kardeşine sertçe baktı.

"Akşam yemeği yemek ister misiniz?" Silver sordu. Aella bana döndü. "Yemek ister misin?"

Yemeği asla geri evirmezdim.

Ayrıca, Aella'nın gitmesine izin vermeyi düşünmediğim için kız kardeşi hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istiyordum.

"Her zaman."

YİRMİ BİR

Bazen sadece kanepenin üzerine eğilip "bu tavır da neyin nesi?" diye sorulması gerekir.

-Mutlu bir ilişkinin sırları

AELLA

Kız kardeşim beni meşhur otobüsün altına atmıştı.

Bu ne lan?

Silver da onun ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Bu saatte hâlâ açık olan ve yemek yemek istediğim tek yere vardığımızda hâlâ bu konuyu düşünüyordum.

Whataburger.

Sabahın ikisinde inmek en iyi günlerde bile boktan bir şeydi ama indiğinizde aç olmak ve yarı düzgün bir yemek yeri bulmak zorunda kalmak? Tek bir seçenek vardı.

Silver en az benimki kadar boktan olan arabasından bize doğru yürüdü ve Chevy ikimiz için de kapıyı tutup bizi içeri yönlendirdiğinde gülümsedi.

Pürüzsüz eli sırtımın küçük kısmına dokundu ve uyluklarımın arasında daha önceki karşılaşmamızdan olmayan yeni bir ıslaklığın toplanmaya başladığını hissettim.

Dağınık şeylerden bahsetmişken...

"Hey, bana iki numaralı yemeği getirir misin?" Ben sordum. "Büyük boy patates kızartması. Orta boy içecek, çünkü o bardaklar çok büyük ve küçük ellerimle tutmam çok zor."

Chevy'nin gözleri eğlenceyle parladı ve birden aklıma bir fikir geldi. "Silver, gitmek ister misin?"

Silver'ın Cheshire Kedisi sırtışı yüzünü doldurdu ve bana katılmayacağını biliyordum.

Yani, onu Chevy ile yalnız bırakmak zorunda kalacaktım ve kesinlikle beni utandıracaktı.

Ama bir orospu gibi sızdırıyordum ve hemen gidip temizletmezsem kığım ıslaklıkla lekelenecekti.

Chevy bana göz kırptı ve "Git bebeğim." dedi.

Bebeğim.

Tanrım.

Daha önce bana defalarca 'güzel bebek' demişti ve ağzından çıkan sözcükler beni şu anki kadar mest etmişti.

İçimde dolaşan heyecandan dolayı zevkle ciyaklamamaya çalışıyordum -çünkü, Tanrım, bana "bebeğim" dediğini duymak heyecan vericiydi- aceleyle tuvalete gittim.

Elimden geldiğince temizlendikten sonra aceleyle ellerimi yıkadım ve restoranın ana bölümüne geri döndüm.

Chevy'yi bir tarafta, Silver'ı da karşı tarafta bir kabinde otururken buldum.

Onlara doğru yürürken nereye oturmam gerektiğini merak ederek kabin alanını inceledim.

Kız kardeşimle ikimiz de daha küçük boylu olduğumuz için bir ton daha fazla yer olurdu.

Ama ayaklarım beni Chevy'ye götürdü, o da hemen kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti.

Silver her şeyi içine çekerek sırtışının genişlemesine neden oldu. Silver'ın özelliği de buydu zaten.

Her zaman gülümserdi.

Görmezden gelinmesi imkânsız güneşli bir kişiliği vardı.

"Yeni sevgilin de bana gününü anlatıyordu." Ciddileşince gülümsemesini kaybetti. "Bütün gün bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. O kazayı trafiğin diğer tarafından gördüm. Korkunçtu."

Chevy sertleşti ve ben de elimi kalçasının üzerinde gezdirdim. Çok sert, çok kaslı kalçasını.

"Chevy bugün o kazada ailesinden birkaç kişiyi kaybetti," diye mırıldandım sessizce.

"Sen banyodayken günün nasıl geçtiğini sorduğumda bana söyledi," diye açıkladı. "Bu şimdiye kadarki en korkunç şey."

Sipariş numaramız söylendi ve ikimiz de tepki vermeden Chevy kabinin diğer tarafına kayd ve yemek için tezgâha doğru yürüdü.

Silver boğazını temizledi ve "Ne oluyor Aella? Onunla çoktan seks yapmışsın bile. Ve bunu bana olduğu anda söylemedin mi? Aylardır bunun olması için dua ediyordum!"

Chevy geri döndüğü için cevap vermedim ama çenesini kapatması için masanın altına tekme attım ve kocaman gözlerle baktım.

Kız kardeşimi severdim ama bazen ağzını kontrol etmesini sağlamak imkansızdı.

Filtresi her zaman bozukt ve bu annemin suçuydu.

Onu annemin sözlü ve fiziksel darbelerinden birden fazla kez korumak zorunda kalmıştım.

Neyse ki, benim için o kadar iyi olmasa da onun için harika olan bir babası vardı.

Silver ona olanları anlattığında anneme birçok kez kendini kaybetmişti ve annem kendini kontrol etmek zorundaydı.

"İştahımızı kaçırmak istemem ama merak ediyorum."

Hamburgerimin paketini açtım ve hemen kocaman bir ısırık aldım.

Silver ve ben söylemesek de bu bizim için bir lezzetti.

Silver ve ben annemizin sorunları yüzünden iş bulmakta zorlanıyorduk.

Sık sık iş yerimize gelip para dileniyor ya da bizi kötü göstermeye çalışıyordu.

Neyse ki beni henüz hastanede bulmamıştı.

Ama her zaman Silver'a daha fazla odaklanırdı çünkü babası sayesinde her zaman benden daha iyi durumdaydı.

Söylemeye gerek yok, o da en az benim kadar mücadele ediyordu. "Ne hakkında?" Konuşabildiğimde sordum.

"Peki, yumurta donörümüz nerede?" Silver bakışları benden Chevy'ye ve tekrar bana dönerek sordu.

"Bilmiyorum ve sormadım da." Chevy omuz silkti. "Tek bildiğim Cakes'in onunla ilgilendiği ve ben de onu bu işle baş başa bırakacağım."

Grip yüzünden ortalıkta görünmediğimde Silver'a mesajla bilgi vermiştim. Aslında sesli mesajda sevinçten havalara uçmuştu.

Silver sanki bu ona çok mantıklı geliyormuş gibi başını salladı.

"Sağlam." Silver hamburgerinden bir ısırık aldı. "Acaba senin bilgisayar gurusu bizim için kredimizi de düzeltebilir mi?"

Ben zaten başımı sallıyordum. "O bilgisayar gurusu daha bugün oğlunu kaybetti. Ondan bunu bizim için yapmasını istememin imkânı yok. Özellikle de yakın bir zamanda."

Chevy, "Şimdi mükemmel bir zaman olabilir ve bunu daha önce düşünmeliydim," diye itiraf etti. "Bu onun içini kemiren kederden uzaklaşmasını sağlayacaktır."

Ve sanki onun hakkında konuştuğumuzu duymuş gibi Apollo kapıdan içeri girdi.

Chevy'yi hemen fark etti ve çenesini ona doğru sallayarak ayağa kalktı. "Hemen döneceğim."

CHEVY

Daha önce ayrıldığımda, Apollo beni otoparka kadar takip etmişti.

Tavi'yi organlarını almak için tekrar ameliyata aldılar ve birlikte birkaç ambulans ve helikopterin Tavi'nin parçalarını taşıyarak kalkışını izledik.

Biraz yer istemişti ve ben de ona yer vermişim, kalkışını takip etmemiştim.

Ama buradaysa çok uzağa gitmemiş olmalıydı. "Bize katılmak ister misin?" diye sordum.

Apollo önce masaya, sonra bana baktı ve omuz silkti. "Git otur. Ben senin için sipariş vereceğim."

Apollo oturdu ve ben de ona yemeğini söyledim, bunu yaparken tüm sosları ve peynirleri tutmayı unutmadım.

Apollo doğrudan bizimle aynı masaya oturmadı ama bizim bulunduğumuz masanın hemen yanındaki masaya oturmayı tercih etti.

Sipariş verdiğim adam, üzerinde sipariş numaramızın yazılı olduğu turuncu üçgeni bana uzatırken "B u y u r u n ," dedi.

Üçgeni Apollo'nun önüne koydum ve yerimi buldum.

Yemeğimi yerken göz ucuyla Apollo'yu izledim, Aella ve Silver'ın konuşmalarını d i n l e d i m .

Kapı üçüncü kez açıldı ve sorumlu hemşire Dru'nun bitkin bir halde içeri girişini izledim.

Tezgâha doğru yürüdü ve vücudunu sürükleyerek sipariş verdi. Çenemi kaldırıp ona baktım ve "Bizimle otursana" dedim.

Gülümsedi, Apollo'nun karşısındaki koltuğa oturdu ama başka bir şey söylemedi.

Berbat bir gün geçiren sadece Aella ve ben değildik. Dru'nun ne kadar yorgun olduğu yüzünden okunuyordu.

İkisi için de aynı anda yemek servisi yapıldı ve Silver son patates kızartmasını da ağızına attıktan sonra, "Ben hallederim," dedi.

Dru yemeği almak için hareket ederken Silver'a minnettar bir gülümseme verdi. Apollo ona hiçbir şey söylemedi, bakışları uzakta ve boştu.

Silver bir anda elinde yemekle geri döndü ve yemeği aralarındaki masaya koydu.

İkisi de yemeklerini açtılar ve Apollo'nun yemeği ile Dru'nunki arasındaki bariz farkı görünce içimden güldüm.

Dru'nun hamburgerinde o kadar çok sos vardı ki yanlardan akıyordu ve üç dilim peynir vardı. Kesinlikle sıfır sebze. Ayrıca küçük bir soğan halkası ve iki kurabiye almıştı.

Bu arada Apollo, Whataburger'in sunduğu tüm sebzeleri ve yanında da bir salata almıştı.

Tuhaf.

Benim yeme tarzım Apollo'nunkinden çok Dru'nun tercihlerine daha yakındı.

Adamla tanışmadan önce Whataburger'da salata olduğunu bile fark etmemiştim.

Oraya geldiğimizden beri kapı üçüncü kez açıldı ve Cakes içeri girdi, bakışları hemen bizim masamıza takıldı.

Bize doğru yürüdü ve göz ucuyla Aella'nın doğrulduğunu gördüm.

Sırıttım ve o Silver'ın yanındaki koltuğa otururken elimi uzattım. Gözlerini kızına çevirmeden önce sıkıca sıktı.

"Cakes," diye selamladım. "Yukarıda ne yapıyorsun?"

"Şunu kontrol etmek için hastaneye geldim," diyerek başını Apollo'ya doğru salladı. "Ama onu bulamadım."

Cakes ve Apollo aynı arazide yaşıyorlardı, aynı dubleksi paylaşıyorlardı. "Cakes." Aella boğazını temizledi. "Bu benim kız kardeşim Silver."

Silver, Cakes'ten Aella'ya döndü ve ağzı bir O harfi oluşturdu. "Benzerliği kesinlikle görüyorum." Neredeyse koltuğunda zıplıyordu heyecan içinde. "Vay anasını!"

Apollo merakla salatasından başını kaldırdı.

Dru yemeye devam etti, kafası bulutlarda kaybolmuştu.

"Tanıştığımıza memnun oldum Silver." Sırıttı ve ona elini uzattı. Silver elini tuttu, hızlı ve coşkulu bir şekilde sıktı.

Cakes'in gülümsemesi genişledi.

Evet, Silver'ı sadece kısa bir süredir tanıyordum ama ondan hoşlanmamak mümkün değildi.

Apollo yemeğine geri döndü ve ben de arkama yaslanıp sol tarafımın konuşmasını ve sağ tarafımın tam bir sessizlik içinde yemesini izledim.

Herkes yemeğini bitirdiğinde, hep birlikte aynı anda ayrılmaya karar verildi.

Cakes beni kenara çekti ve "Onu eve kadar takip edeceğim. Bu gece onunla kalacağım."

Başımı salladım, yanında biri olacağı ve bugünden sonra yalnız kalmayacağı için minnettardım. "Detroit'te kim var?"

Cakes uzaktan hâlâ görülebilen hastaneye baktı. "Bebek çok erken doğduğu için bir süre YYBÜ'de kalması gerekti. Önümüzdeki hafta içinde eve dönmesini bekliyorlar ama Webber'in söylediğine göre Detroit bugün ayrılmayacak." Cakes boğazını temizledi. "Ayrıca ona artık Detroit demememizi istedi."

Hay sikeyim.

"Kahretsin, bunu düşünmemiştim bile," dedim.

Detroit'in-Audric'in-karısı ona bu lakabı takmıştı ve yapışıp kalmıştı.

Apollo bisikletine binip yola çıktığında Cakes, "Evet," diye homurdandı. "Görüşürüz. Hoşça kalın kızlar."

Silver ve Aella ona el sallayarak veda ederken Apollo bisikletine koştu ve kapalı.

Dru da park ettiği yerden el sallayarak çıkmaya başladı.

Böylece elimde uyanık iki kadın kalmıştı.

"Sizinle tanıştığıma memnun olmadığımdan değil, ama saat sabahın ikisi, Silver, ne yapıyorsun?" diye sordum. "Kız kardeşin için mi endişeleniyorsun?"

"Hem öyle, hem de gece vardiyasında çalışıyorum," dedi. "Saat üçte işe gidiyorum ve öğleden sonra üçte çıkıyorum."

"Nerede çalışıyorsun?" Hayatımda duyduğum en boktan vardiya olmalı diye düşünerek sordum.

"Hastanede, hepiniz gibi," dedi. "Ama ben bilgi işlemde çalışıyorum."

"Ahhh," dedim. "Ama bunun için sana normal saatler veremezler mi?"

"Verebilirler ama o boktan saatlerde çalışmak bana saatte fazladan dört dolar kazandırıyor," diye belirtti. "Lafı açılmışken, gitmem gerek yoksa geç kalacağım. Seni seviyorum, Aella. Yarın duş aldığında beni ara."

Aella el sallayarak onu uğurladı ve Silver hızla yola koyulurken Aella'yı belinden yakalayıp kendime çektim.

"Kız kardeşin tam bir karakter," dedim onun gidişini izlerken. "Oraya ulaştığından emin olmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Oraya varacak," dedi Aella. "Ulaşamayacak kadar hızlı."

"Gerçekten çok hızlı," diye katıldım. "Koşuyor mu?"

"Lisedeyken koşuyordu ama eyalet yarışlarına katılmaya hak kazanırken koçuyla bir sorun yaşadı ve bıraktı." Durakladı. "Gerçi bana ne olduğunu hiç anlatmadı."

"Bu sadece daha çok bilmek istememe neden oluyor," diye itiraf ettim.

"Hadi, eve gidelim."

YİRMİ İKİ

Ben sadece sizin hamile kaldığınız gibi zengin olmak istiyorum. Plansız ve hızlı.

-Aella'nın gizli düşünceleri

AELLA

Cenazeleri sevmezdim.

Özellikle de çocuk cenazelerinden.

Yine de, bir çocuğun cenazesinin daha kötü olup olmadığını bilmek için gerçekten herhangi bir cenazeye gitmemiştim.

Yine de daha kötü olamayacağını biliyordum. O küçücük tabutu görmek kalbimi sızlattı.

Tabutlar bu kadar küçük olmamalıydı ve bir çocuk ebeveynlerinden önce ölmemeliydi.

"Bazılarınızın bugünkü müzik seçimini sorgulayacağını biliyorum," dedi Apollo odanın kenarında durup elini ensesine koyarak uzaklara bakarken. "Ama Tavi'nin en sevdiği şarkılardan bazılarını çalabileceğimi düşündüm. O daha küçükken avazımız çıktığı kadar bağırarak söylediğimiz şarkılar bunlar."

Burnunu çekiyordu.

Odada o kadar çok burnunu çekme sesi vardı ki benim burnumu çektiğim bile fark edilmedi.

En azından yanımdaki adam dışındaki herkes tarafından.

Cutter ve Chevy'nin arasına sıkışmış bir şekilde oturuyordum. Cutter'ın karısı Milena, Cutter'ın diğer tarafındaydı ve çoktan gözleri dolmuştu.

Cutter'ın diğer kardeşi Copper arkamızdaki sıradaydı ve Reign de onunla birlikteydi, ikisi de sessizce arkamızda oturuyordu.

Gerçi arkama baktığımda Reign sessizce ağlıyordu, gözyaşları kontrol edilmemişti. Bu kadar sessiz olmasındaki bir şey beni dehşete düşürmüştü.

Bir insan nasıl bu kadar sessizce ağlayabilirdi?

K ı p ı r d a m a d a n , gözlerini kırpmadan, hepimiz gibi önündeki küçük tabuta bakıyordu.

Ürkütücüydü.

Gürültülü bir burun üfleme sesi hepimizin sese doğru dönmesini sağladı.

Tavi'nin babası.

Açıkça yıkılmıştı ve kimin gördüğü umurunda değildi. Cakes -babam-onun yanında oturmuş, sırtını sıvazlıyordu. İçime bir sıcaklık yayıldı.

Babamı gördükçe onun gerçekten iyi bir adam olduğunu daha iyi anlıyordum.

Onsuz büyümek için bu kadar zaman harcamış olmam çok kötüydü.

İçimden bir ses onun benim yetişme çağında harika bir baba olacağını söylüyordu.

Odadaki kederli babaya döndüm ve onun yerine oturup odanın önündeki vaize başıyla selam verdiğini gördüm.

Truth Tellers MC kıyafeti giyen bir başka adam daha.

Truth Tellers büyük bir kulüptü.

Gerçi bu adamla birçok kez tanıştırılmıştım. Yol adı Hagrid'di.

Bana yarı zamanlı klima tamircisi ve yarı zamanlı vaiz olarak tanıtılmıştı.

O zamanlar bunun garip bir kombinasyon olduğunu düşünmüştüm ama küçük bir çocuğun törenini yönettiğini gördüğümde gerçekten bir yeteneği olduğunu anladım.

Hikayeler anlatırken, Tavi hakkında konuşurken ve nihayetinde evde tek bir kuru göz kalmamasını sağlarken odadaki herkes mest olmuştu.

Moana'nın şarkısı çaldığında gözyaşlarımın arasından gülmek zorunda kaldım. Mükemmel bir şarkıydı.

Bu yüzden oldu ve şarkı itibaren *Aslan Kral*, ve ve eylem şarkılar itibaren

Transformers.

Tören sona erdiğinde hepimiz bir odadan diğerine geçtik ve orada Audric 'Detroit' Ingram'ın eşi Laney Ingram'ın cenazesini izledik.

Audric, Tavi'nin cenazesinden karısının cenazesine yürümüşü, küçük kızı kucağındaydı, tamamen uyuyordu ve onun küçük dünyasının nasıl daha da karardığından habersizdi.

Audric odanın ön tarafına oturdu ve kızını omzuna doğru kaydırды, önüne bakarken küçük poposunu okşadı.

Hagrid odaya girdi ve sahneye doğru yürüdü, gözleri odanın içinde gezinirken her şeyi kavradı.

"Laney'le ilk tanıştığımında, bu adamla yolun kenarındaydık." Hagrid çenesini Audric'e doğru salladı. "Eriyip bir yapışkan su birikintisine dönüştüm. Daha önce hiç ilk görüşte aşk görmemiştim ama Detroit-Audric- burada... oldukça utanç vericiydi..."

Audric boğazının arkasından öyle bir ses çıkardı ki gözyaşlarım akmaya devam ederken gözlerimi kapattım.

O gün Chevy'yle birlikte o lokantaya girdiğimizde pek de iyi bir ruh halinde olmadığımı söylemek hafif kalır.

Babam -her ne kadar ona yüksek sesle böyle hitap edemesem de- Cutter, karısı Milena, Keely ve kocası Dima ile birlikte bizimle gelmişti.

Copper daveti reddetmiş ve Reign'le birlikte gitmiş, bu da iki erkek ve kız kardeşi kızdırmıştı.

Kardeşlerinin onlara katılmamış olmasından memnun değillerdi. Kardeşlerinin 'o kadınla' birlikte olmasından da memnun değillerdi.

"...bizimle konuşmadan öylece gittiğine inanamıyorum. Her şey çok karışık." Keely başını salladı.

Chevy nefesinin altından bir şeyler homurdandı ve Cutter kahkahalarla güldü.

Orada oturmuş, masanın genelini izliyordum ve kendimi biraz rahatsız hissediyordum. Son iki gün tam bir kasırga gibiydi.

Hem Tavi hem de Laney öldüğü andan itibaren, hepsi için çok kişisel bir anın içine atılmışım ve kendimi bir sahtekâr gibi hissediyordum.

Sanki tüm o kalp acısına tanıklık etmek için orada olmamalıymışım gibi. Ben bir yabancıydım, Chevy'nin yeni yeni görmeye başladığı biriydim. Audric'in kalbi bir daha asla bütün olmayacakmış gibi ağlamasına tanık olmamalıydım.

Yeni öldürülmüş bir kadının bebeğini kucağıma almak için de orada olmamalıydım.

Yine de oradaydım ve oradaydım.

Ve tüm bunlar hakkında nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Ama tüm bunlar olurken Chevy geri çekilmeme asla izin vermedi ve Cakes ne zaman ihtiyacım olduğunu hissetse yanımda oldu.

Bu gerçeküstü bir şeydi.

"Aileniz konusunda uzman değilim," dedim usulca. "Ama işlerin ne zaman sarpa sardığını bilirim ve Copper için sarpa sardığını hissediyorum."

Bütün gözler bana çevrildi.

"Ne demek istiyorsun?" diyen Chevy oldu.

"Çaresiz gibi görünüyor," dedim. "Ona bir şeyler oluyor ve bunu sizden saklamaya çalışıyor."

Keely'nin gözleri kısıldı. "Sana bunu söyleten ne?"

"Cenaze töreni sırasında hepinizin arkasında oturdu. Laney için yapılan cenaze töreninde de gitti, sonra geri geldi, Audric'le konuştu ve gitti." Omuz silktim. "Tüm o zamanlarda sizden olabildiğince uzak durdu. Fark ettim çünkü onu daha önce sizlerle birlikte gördüğüm her seferinde, her birinize karşı çok açık ve etkileyici davranıyordu. Benden kaynaklandığını düşünebilirdim ama çünkü cenaze töreninde yanınızda değildim ve o yine de hepinizden uzak durdu."

Cutter koltuğuna geri oturdu ve "Huh." dedi.

"Webber." Chevy çenesine vurdu, göğsünde birleştirdiği kollarından biri yüzüne ulaşmak için kalkmıştı. "Neler olup bittiğini anlayacaktır. Hasta olduğum o gece bir kargaşa duydum ve Reign'den bahsedildiğini duydum. Ama ertesi sabah Webber bana bu işin peşini bırakmamı söyledi. Ben de oluruna bıraktım."

"Yarın kulüp partisinde seninle birlikte onunla konuşacağım." Durakladı. "Olanlara rağmen toplum için bu partiyi düzenlemeye devam etmenin duyarsızlık olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cakes sandalyesinde arkasına yaslandı ve "Laney bunu yapmamızı isterdi. Bu onun bebeği idi."

Chevy bana Laney ve onun toplumla ilgili her şeye olan sevgisi hakkında her şeyi anlattı. Dallas'taki One Love'da pastacı olarak çalıştı. Toplumu o kadar çok seviyordu ki

O kadar ki, toplumdaki çocuklara, gazilere ve yaşlılara yardım etmek için yılda pek çok kulüp buluşması düzenliyordu.

Bu özel kulüp partisi o kadar büyüktü ki, yüzlerce motosiklet kulübü bölge genelinde bir poker koşusuna katılacak ve toplumdan o kadar çok para toplayacaklardı ki, topluma yardım için on binlerce dolar bağışlayabileceklerini umuyorlardı.

Laney bu etkinliği bir yıldan fazla bir süredir planlıyordu.

İptal ettiklerini duysa hiç mutlu olmazdı.

Gerçi...

"Onun için bir anma etkinliği yapmaya ne dersiniz? Etkinliği ona ithaf edebilir ve muhtemelen onun onuruna yıllık bir etkinlik haline getirebilirsiniz," diye önerdim.

"Bu iyi bir fikir," dedi Keely. "I..."

Masadaki herkes lokantanın ön kapısına doğru bakınca sözünü kesti.

"Vay canına," dedim. "Kim o?" "Kongre

Üyesi Jimenez," diye yanıtladı Dima.

Bu...

"Babasının aldığı Maserati'yle gezintiye çıkan çocuğun babası bu mu?" Soğukkanlılıkla sordum.

Chevy, lokantanın sahibiymiş gibi içeri giren adama bakarken, "Elbette öyle," dedi.

Kongre üyesinin korumaları onun önünde ve arkasında yerlerini aldılar.

Arkasından gelen ve ceketlerinde FBI yazan adamlar beni kongre üyesinden daha çok meraklandırdı.

Neler oluyordu?

"Bu tarafa doğru geliyorlar," diye mırıldandım gelişlerini izlerken.

İlk konuşan kongre üyesi oldu, "Chevy Clayborne hanginiz?" diye sorarken gözleri küçük grubumuzun üzerindeydi.

"Ben," dedi Chevy kayıtsızca.

Elini o kadar sert sıktım ki tırnaklarım avucunun içine batmaya başladı.

Bize en yakın FBI ajanı, "Bizimle gelmenizi istiyoruz, birkaç sorumuz var," diye emretti.

"Avukat olmadan olmaz," dedi Dima dikkatle.

"Anlaştık," diye mırıldandı Cutter.

"Bu da ne demek oluyor?" Keely herkese şüpheyile bakarak sordu.

Kongre üyesi Arriel Jimenez alaycı bir tavırla, "Bu sizi hiç ilgilendirmez hanımefendi," diye karşılık verdi.

"Aynı fikirde değilim," dedi Keely. "O benim kardeşim ve ona soracak sorularınız varsa, bilmeye hakkım var."

"Castanon A.Ş.'deki küçük işini ne kadar seviyorsun?" diye sordu kongre üyesi.

Gözlerimi devirdim.

"Aslında biraz nefret ediyorum," dedi. "Orada çalışıyorum çünkü kardeşimin yardıma ihtiyacı var. Artık orada çalışamazsam burnumdan kıl aldırمام. Dürüst olmak gerekirse, eğer orası patlarsa, geceleri biraz daha rahat uyuyabilirim."

Dima sakinleşmesini sağlamak için elini kızın koluna bastırdı.

Geldiğinden beri tek kelime etmeyen FBI ajanı, "Avukat mı istiyorsun, bul bir tane. Sonra bizimle Center'daki FBI saha ofisinde buluşabilirsin."

"Özel Ajan Crew" yazan tişörtüne baktım. Çok seksi bir adamdı.

Benim erkeğim kadar seksi değildi ama yine de... nefisti.

Chevy, "Bugün oraya gelemeyeceğim, çünkü öğleden sonra çalışmam gerekiyor," diye açıkladı.

Kongre Üyesi Jimenez, "Şu anda hiç çalışmıyorsun çünkü soruşturmanın devamı için tüm görevlerinden uzaklaştırıldın," diye hırladı. "Bilirsiniz, çünkü ekibinizden biri ya da siz oğlumu öldürmeye karar verdiniz."

Chevy'nin kaşları kalktı. "Bu doğru mu?"

"Doğru," diye tersledi.

"Şu an itibariyle böyle bir telefon almadım. Ama bir değişiklik olursa hemen ilgileneceğim," diye kabul etti.

Özel Ajan Crew kongre üyesine bir şeyler mırıldandı ve hepsi adımlarında öfkeyle oradan ayrıldı.

"Lanet olası harika." Chevy iç çekti.

"O ameliyat odasında yanlış bir şey olduğuna dair kesinlikle hiçbir kanıt yok," dedim. "Ameliyatın son yarısının tamamını izledim."

"İzledin mi?" Chevy şaşırarak sordu.

Sırıttım. "Elbette izledim."

"Bu arada, avukatımız yanınızda olmadan onlarla hiç konuşmayın," dedi Dima. "Kardeşimin adamlarına biraz araştırma yaptıracağım."

buna." Karısını kabinden çıkardı ve "Görüşürüz" dedi. Böylece Cutter, Milena, Cakes, ben ve Chevy orada kaldık. "Ben de yokum," dedi Cakes. "Uğraşmam gereken deli bir kadın var." Sırıttım. "Nasıl gidiyor?"

"İlginç bir şekilde gidiyor. Her türlü şeyi öğreniyorum." Gözlerini kıstı. "Sanırım onu teslim edeceğim."

Kaşlarım kalktı. "Bunu gerçekten yapacağını mı düşünüyorsun?"

Cakes sırttı ve sesini sadece masadakilerin duyabileceği şekilde alçalttı.

"Yaşamak istiyorsa, yaşayacaktır."

Bununla birlikte, o gitmişti ve ben de... kuşkulu duygular içinde kalmıştım.

"Bunun beni nasıl hissettirdiğinden emin değilim," diye itiraf ettim. "O kadın hakkında polis memurlarının beni dinlemesi için yıllarımı harcadım. Buradaki hapishane sisteminin artık onun için yeterince iyi olduğunu sanmıyorum."

Her şey gün ışığına çıktıktan sonra olmaz.

Dünyada bu tür insanlar için yeterince iyi bir yer yoktu.

onu.

Onun içeri girip hapishanede rahat bir hayat sürmesi düşüncesi Sadece daha sonra şartlı tahliye şansına sahip olmak için... kulağa berbat geliyordu.

"Gittiği yerde mutlu olmayacaktır," diye mırıldandı Chevy. "Sürece güven."

Gözlerimi devirdim. "İşe koyulmaya ne dersin? Buna izin vermek için ikimize nasıl daha geç bir sabah vardiyası ayarladın bilmiyorum ama bu benim oyalanmak için son günüm olacak. Okul birkaç gün içinde başlayacak ve ben de beni işe almaları için canımı dişime takacağım. Bu yüzden öpülmeye ihtiyacı olan herkesin kıcını öpeceğim."

Milena kıs kıs güldü. "Kıç öpmek işine gelmiyorsa, her zaman kahve dükkanına gelebilirsin ve sana iyi para öderim."

"Kahveyi ne kadar sevsem de, onu servis eden kişi olmak istemiyorum," dedim ayağa kalkarken.

Cutter Chevy'nin sırtını sıvazladı ve "Apollo'yu arayacağım" dedi.

Apollo onların bilgisayar gurusuydu ve Kongre Üyesi Jimenez'in bu uzaklaştırma ve soruşturmada istediğini alamadığından emin olmak isteyen biri varsa o da oydu.

"Teşekkürler," dedi Chevy bisikletine doğru yürürken. "Günümün nasıl geçtiğinden seni haberdar ederim."

Hastaneye giden yol kısaydı.

Merdivenler daha da kısaydı.

Ve beni merdiven boşluğunun kapısının önünde öptüğünde, umutsuzca birkaç dakikaya daha ihtiyacım olduğunu hissettim.

Ancak, istediğimi alamadım.

Daha da kötüsü, yollarımızı ayırmayı planladığımız doktor odasına vardığımızda, orada bizi bekleyen bir sürü resmi görünümlü hastaneci vardı.

"Dr. Clayborne," dedi iri yarı adamlardan biri. "Lütfen bu ekibin geri kalanıyla birlikte buraya gelin ve Arriel Jimenez Junior'ın ameliyatta öldüğü gün neler olduğunu öğrenmemize yardımcı olun."

Onunla birlikte odaya girdim ve beni kat için tutan kadın elini kaldırdı. "Hayır..."

"Sanırım yardımcı olabilirim. Birkaç donör hastanın temizlenmesine yardım ettikten kısa bir süre sonra mola vermiştim. Cerrahi galeriye çıktım ve ameliyatın son on beş dakikasını izledim."

"Ahh." Kadın başını salladı. "İçeri gelin."

Chevy'nin yanındaki büyük masaya oturdum.

O gün odada bulunan diğer tüm hemşireler, doktorlar ve diğer personel de oradaydı.

"Pekâlâ, neler oluyor?" diye sordu kızgın cerrah. "Bu ders kitabı niteliğinde ve rutin bir işlemdi. Bizim tarafımızdan yanlış bir şey yapılmadı. Tüm video kayıtları kontrol edildi ve doğrulandı. Peki neden buradayız?"

"Çünkü avukatlarımız tarafından bir soruşturma yürütmemiz söylendi," diye homurdandı hastane müdürü, gerçi gerçek adını bilmiyordum, sadece hastanenin tüm duvarlarında asılı olduğu için yüzünü biliyordum.

"Bu doğru." Avukat öne doğru eğildi. "Bu normalde önemli bile olmazdı. Müdür ve bu odadaki diğer profesyonellerle aynı fikirdeyim, yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Siz her şeyi doğru yaptınız. Ancak bu, oğlunun haksız yere öldüğü düşüncesiyle kellelerin uçmasını isteyen çok yüksek profilli bir müvekkil. Hastaneye karşı haksız ölüm davası açacağını bize çoktan bildirdi ve bu odadaki birinin kötü adam olması gerekiyor."

Hay sikeyim.

Chevy'ye bakmayı çok istiyordum ama olduğum yerde kaldım, bakışlarım avukatın üzerindeydi.

"B u da ben olacağım," dedi hastane müdürü. "Bu odadaki herkesi gözden geçirilmek üzere derhal geçici izne çıkarıyorum."

Yüzümü buruşturdum, toplantıya korna çalan ben olduğum için bunun beni de kapsayıp kapsamadığını merak ediyordum.

"Olumsuz," dedi Chevy. "Bu bir şaka. İzne falan çıkmayacağım. Eğer beni izne çıkarırsanız, hizmetlerimden gerçekten yararlanılabilecek başka bir hastaneye giderim."

Bu sözler midemi bulandırdı.

Cerrah Dr. Tibbs, "Aynen," diye yakındı. "Hizmetlerime ihtiyaç duyan dolu bir hasta programım var. İzne ayrılmayacağım. Eğer bu hastanede ameliyat yapmama izin vermiyorsanız, onları Fort Worth'a taşıyım."

Hastane müdürü başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Bu işe yaramaz. Hepinize ihtiyacımız var."

"O zaman kimseyi izne çıkarmayacaksınız." Chevy ayağa kalktı. "Bugün üç ameliyatım var ve bunlardan biri birazdan başlayacak. Lütfen müsaade edin."

Bunun üzerine, zamanın başlangıcından beri burada olan sinirli ve telaşlı görünümlü ameliyathane hemşiresi de dahil olmak üzere herkes ayağa kalktı.

Hemşire kapıda dururken, "İzne çıkmak isteyen varsa ben çıkarım," dedi ve herkesin kalkışına ara vermesine neden oldu. "Ben zaten emekli olmaya hazırım. Bana iyi bir emeklilik paketi verin ve isterseniz beni kurumaya bırakın. Nasıl olsa yakında ülkeyi terk edeceğim. Belçika'da bensiz büyüyen torunlarım var."

"Bu işe yarayabilir..." Avukat düşünme şapkasını taktı.

Ondan sonra hepimiz ayrıldık, Chevy doktorun odasından fazla uzaklaşmaya zahmet etmedi.

Beni yanına çekti ve "Sonra görüşürüz. Eve bırakmamı istersen, gelip seni alacak birini bulurum. Ama üçüncü ameliyatta çok uzun süre kalacağımdan oldukça eminim. Bu bir beyin ameliyatı ve keşif amaçlı. Muhtemelen eve çok geç döneceğim."

Burnumu kıvırdım. "Sanırım evime gidip biraz çamaşır yıkayabilirim."

Göz kırptı, burnuma bir öpücük kondurdu ve giyinmek için salona girdi.

O günkü görevlerimi almak için hemşire odasına gittim.

Çok büyük bir şey olmamasına rağmen, sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi hissediyordum.

YİRMİ ÜÇ

*Yapabileceğine inanıyordu ama dışarısı 96 derece ve cehennem gibi nemliydi. O
yüzden yapmadı.*

-Aella'nın gizli düşünceleri

AELLA

Nasıl olduğundan emin değildim ama iki gün sonra izin günümde yatağında çok çıplak, çok yapışkan bir adamla uyandım.

Okul yılımın bugün başladığı gerçeğinden nefret ediyordum, hayır, nefret ediyordum.

Bugün başlayan derslerim, yarın başlayan klinik çalışmalarım ve hafta sonu boyunca çalışmam gerekiyordu.

Chevy'den uzakta geçireceğim onca zamanı düşünmek bile kalbimi kırıyordu.

Henüz onunla bu kadar içli dışlı olmam gerektiğini bilmiyordum.

Yani, tabii ki, çalışmadığımız neredeyse her anı birlikte geçirmiştik ve hatta çalıştığımız zamanların bazılarını da. Çok iyi seks yaptık.

Ve çok iyi derken, bir daha asla başka bir erkekle seks yapmayacağım demek istiyorum, iyi.

İş o noktaya gelirse ve Chevy Clayborne'la yaşadığım şey yürümezse - lütfen, Tanrım, yürütsün- diğer takım için mücadele etmek zorunda kalacaktım. Bundan sonra normal erkeklere geri dönebileceğimi sanmıyordum.

Yatağında uyuyan seksi canavardan yavaşça ve olabildiğince sessiz bir şekilde ayrılıp okula gitmek için hazırlandım.

Son dönemim.

Çok heyecanlıydım.

İşimi bitirmek ve büyük kız işimde çalışmak için sabırsızlanıyordum.
Tam ayaklarımı Chevy'nin bana aldığı ayakkabıların içine sokuyordum ki kız kardeşimden bir mesaj aldım.
İçimden küfredip sessize aldım ve yatağa, dağ gibi adama baktım.
Kıpırdamamıştı, bu da izini sürüyordu.
Dün gece o kadar geç gelmişti ki ve önceki gece acil ameliyatlar ve nöbetçi olduğu için o kadar az uyumuştum ki, dünya için ölü olması şaşırtıcı değildi.
Hemen çantamı kaptım ve telefonuma baktım.

GÜMÜŞ:

■ Aman Tanrım. Beni hemen ara!

Anahtarlarımı olabildiğince sessizce kaptım ve dışarıda kayboldum, kilit ve kapı şaka gibi olmasına rağmen kilitlediğimden emin oldum.

Onu aradığımda arabama giden yolu yarılamıştım.

"Aman Tanrım!" Silver çığlık attı. "Ne olduğuna asla inanamayacaksınız!"

"Ne oldu?" Arabamın içine düşerken sordum.

"Öncelikle, Cakes ciddiye. Annemi teslim olmaya zorladı ve annem de şimdiye kadar işlediği her suçu itiraf etti. Buna babalarımıza bebek tuzağı kurmak da dahil!" diye geveledi. "Sonra da kredilerimizle oynadığını itiraf etti. Bizim adımıza kredi çektiğini itiraf etti. O kadar çok şey itiraf etti ki ulusal haberlere çıktı!"

Elimde olmadan başımı salladım, babam Cakes'in onu yapmaya zorladığı şey için yüzümde bir gülümseme oluştu.

"Bunca yıldır bunun olmasını umuyordum," dedim. "Gerçi bu noktada ne yapabileceklerinden pek emin değilim."

"Katılıyorum," dedi. "Ama benim diğer heyecanım da burada ortaya çıkıyor. Baban Apollo'yla konuştu ve bütün gece ileri geri konuştuk. Konuştuğumuz gibi kredimizi düzeltiyor, kredileri siliyor ve neredeyse yeniden bir hayat kurabileceğimiz bir hale getiriyor! Yeni adamının baldızı için çalışan bir gangsterle çalışıyor. Ya da öyle bir şey. Bilmiyorum. Hediye atın ağzına bakmak istemedim, bu yüzden çok fazla soru sormadım. Her neyse, şunu dinle. Apollo bana bugün bir banka hesabı açabileceğimi söyledi!"

Bunun kalbimi neden bu kadar heyecanlandırıldığını size anlatamam.

Ama cidden, bunu yapabilmek bile özgürleştiriciydi.

Tam arabadan inmek üzereyken yan tarafa baktım ve daha önce hiç görmediğim parlak siyah bir SUV'un iki park yerine yasadışı bir şekilde park ettiğini gördüm.

İçindeki kişiye baktığımda, adamın tanıdık olduğunu hissettim, bu yüzden apartman kompleksinden bir adam olduğunu varsaydım ve okula doğru yola çıktım.

Trafiğe karıştığımda "Bu inanılmaz," dedim. "Buna inanamıyorum.

Haberlerde ne diyorlar? İsimlerimizden bahsediyorlar mı?" "Hayır," diye cevap

verdi minnetle. "Sadece onun ne kadar kötü bir insan olduğundan ve kızlarına yaptıklarından bahsediyorlar. Apollo bunu izlediğini ve bizim onun kızları olarak listelenmeyeceğimizden emin olduğunu söyledi."

Tereddüt etti. "Ama kardeşim, bence soyadını değiştirmelisin."

Gözlerimi yola çevirmeden önce uzun bir süre elimi yüzümde gezdirdim.

"Çok isterdim ama bu bir süreç," diye itiraf ettim. "Tüm okul ve iş bilgilerim Cowan olarak kayıtlı. Berbat durumdayım."

İçini çekti. "Muhtemelen haklısın."

Keşke haklı olmasaydım.

O kadının adından kurtulabilseydim, kurtulurdum.

Bu çok uzun zamandır düşündüğüm bir şeydi.

Ne yazık ki, isim değişikliği gibi devasa bir işi ne zaman düşünsem, bir türlü yapamıyordum.

"Ama cidden, bence bugün kendini ödüllendirmeli ve gidip bir banka hesabı açmalısın." Durakladı. "Çek bile alıyorum!"

Güldüm. Sadece hayatlarında bu kadar kazık yemiş iki kız böylesine küçük, modası geçmiş bir ödeme şekli için heyecanlanabilirdi.

"Bu olacak!" Ben karar verdim. "Gerçi bu gece aileyle gerçekten tanışacağım. Buna, hakkında konuştukları ama neredeyse hiç görmedikleri büyükbabaları da dahil. Görünüşe göre gerçekten meşgul bir adam ve onlara ayıracak hiç vakti yok. Ama kötü bir şekilde değil, sosyal bir yaşlı adam gibi."

"Kulağa oldukça heyecan verici geliyor." Silver hülyalı bir şekilde iç çekti. "Ben yatmaya çalışacağım. Sanırım banka hesabı başvuru formumla birlikte uyuyabilirim. Ona biraz bağlandım."

Kıs kıs güldüm ve telefonu kapattım, sonra da okula doğru yola koyuldum.

Gün oldukça kolay geçti ve mezun olan sınıfımızın geri kalanına yetiştiğim için mutluydum.

Ancak danışmanım benimle buluşmak istediği için planladığımdan biraz daha geç kaldım ve Chevy'ye mesaj atarak akşam yemeği için ailesiyle buluşacağımız restoranda onunla buluşacağımı söylemek zorunda kaldım.

Oraya vardığımda beni otoparkta bekliyordu, restoranın kapısının sağındaki sütuna yaslanmıştı.

Otoparkın ortasında bir an durmak zorunda kaldım çünkü o kadar seksi görünüyordu ki nefesimi kesti.

Beni bakarken yakaladığında, ona tuhaf biriymişim gibi el salladım. O da sırttı.

Arkamda bir şey fark ettiğinde yüzündeki sırıtış kayboldu.

Arkamdaki insan kalabalığından tamamen habersiz bir şekilde baktım ve utanç içinde başımı eğdim.

Bulabildiğim ilk yere park ettim, ki burası arka tarafta, farları yanan siyah bir cipin en yakın olduğu yerdi, indim ve tam kapıya doğru yönelmişim ki durduruldu.

Işıkları yanan SUV az önce camını indirmiş ve "Burası kurtarıldı" demişti.

Kaşları kalktı. "Özür dilerim, fark etmedim."

"Çekil," diye tersledi.

"Ya da," dedi yanımdan öfkeli bir ses, "çekilebilirsin. Şurada iki yer var." Park yerinin daha da derinlerini işaret etti. "Dallas'ta yer tutmanın bir faydası yok. Birbirinin hemen yanında yer bulmaya çalışmak için endişelenecek çok fazla insan var."

"Buraya ilk ben geldim," diye hırladı cipteki adam.

"Sen geldin. Tebrikler. Ayrıca, git kendini becer," diye homurdandı Chevy, sonra elimi tuttu. "Hadi ama, babam pek sabırlı bir adam değildir ve eğer çok uzun sürerse, sosyal saatini böleceğiz. O zaman onu sadece kısa bir süre görebileceğim."

"Neden büyükbabanı çok fazla görmüyorsun?" Merakla sordum. Eğer bir büyükannem ya da büyükbabam olsaydı, onu her zaman görürdüm.

Chevy omuz silkti ve cipteki adamla olan yüzleşmesini geride bıraktı. "O gerçekten çok meşgul. Onun ve benim programımız arasında, ikimizin de buluşmak için boş olduğu neredeyse hiç zamanımız yok. Sanırım bu çok uzun zamandır herkesle birlikte yaptığım ilk aile yemeği."

Sinirden karnım zangır zangır titremeye başladı. Tüm ailesiyle tanışacaktım.

Keely ve Cutter'ın yanı sıra eşleriyle de tanışmış olsam da Copper'la ya da hepsinin 'Baba' diye hitap ettiği büyükbabalarıyla tanışmamıştım. Chevy'nin sıcak eli benimkini sardı ve bu sabah ondan ayrıldığımdan beri hissettiğim en iyi duyguyu hissettim.

Çok garipti.

Bir yandan, kendini tamamlanmış hissetmek için kimseye muhtaç olmayan güçlü, bağımsız bir kadın olmak istiyordum.

Ama bir de diğer el vardı, muhtemelen Chevy'nin şu anda tuttuğu el, daha mutlu hissettiriyordu. Daha eksiksiz. Her şeyi daha fazla.

Onunlayken nasıl hissettiğimi

seviyordum. Beni her zaman korumasını

seviyordum.

Kalbimin hızlı atmasını sağlamasını seviyordum.

Bana her gülümsediğinde karnımda uçuşan kelebeklerin sürekli halini seviyordum.

Gülümsemesini sadece bana saklamasını daha da çok seviyordum.

Henüz benden başka birine, hatta kendi ailesine bile gülümsediğini görmemiştim.

Onlarla eğlenirdi. Onları severdi. Ama onlara gülümsemek için çaba sarf etmiyordu.

Peki bu ne anlama geliyordu?

Benim onu sevdiğim kadar o da beni

seviyor muydu? Hayır, hoşlanmak

yeterince güçlü bir kelime değildi. Ondan

sadece hoşlanmıyordum.

Onu

seviyordum.

Ona

tapıyordum.

Sonsuza dek orada olmasını istedim.

Yüksek ve titrek bir ses, "Bu senin kız arkadaşın mı, Chevy?"

dedi. Babalık.

Büyükbabasının Porsche 911'den inişini izlemek için durduğunda Chevy, "Elbette öyle, babalık," dedi.

Bir

Porsche.

Vay canına.

"Ahh," dedi babalık. "Tanıştığımıza memnun oldum. Senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum. Bebek doğuran kalçaların var."

Gözlerimi kırptım.

Yaptım ama genellikle kimse bunu belirtmedi.

Yine de, düzenli olarak etkileşimde bulunduğum tek yaşlılar genellikle uyuşturucunun etkisindeydi ve tam olarak ne düşündüklerini söylemiyorlardı.

Zihin.

"Babalık," diye homurdandı Chevy. "Lütfen, kutsal olan her şey aşkına, biraz terbiyeli davran."

"Siz dört sik kafalıyı yetiştirmek zorunda kaldıktan sonra terbiyem pencereden dışarı çıktı." Pops gözlerini devirdi. "Doğum kalçalarına sahip olmak iyi bir şeydir."

Dudaklarımın köşesi yukarı kıvrıldı ve bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım çünkü bu adam birkaç yıl içinde Chevy olacaktı. İkisi de huysuzdu ama en azından Pops huysuzluğu konusunda açığı.

Chevy onun hakkında konuşmadan önce onu rahatsız eden kişinin gitmesini bekliyordu.

"Neyi bekliyorsun?" Cutter dışarı çıkarken homurdandı. "Açlıktan ölüyorum. Bu moruğun yemek saatine uymak için çok erken yemek zorunda kaldığımızdan öğle yemeğimi atladım."

"Pantolonunu çıkarma," dedi babam. "Yeni kızın doğum kalçalarını tanımaya çalışıyordum."

Cutter gözlerini devirdi ve "Ben meze siparişi veriyorum. Aperatifler geldiğinde de yemeğimi sipariş edeceğim. Turşular masaya geldiğinde içeride değilseniz, şansınız yok demektir."

Bu aile.

"Biliyor musun Marv," dedi babamla birlikte oturan yaşlı kadın. "Gerçekten sadece kendini suçluyorsun. O çocukların ikisinde de seni görebiliyorum."

Chevy kapıyı açtı ve herkes içeri girdi.

Yanından geçerken eliyle popomu okşadı, ben de sırtarak ona baktım.

"Kusura bakma, sadece doğum kalçalarına bakıyordum," diye alay etti.

Gözlerimi devirdim ve önümdeki yaşlı çifti odanın arka tarafında, yangın çıkışına en yakın masaya kadar takip ettim.

Cutter ve karısı ile Keely ve kocası zaten oradaydı.

Copper arkamızdan geldi ve hem beni hem de önümdeki yaşlı insanları şaşırtarak, "Tanrım, babalık. Ne zaman bu kadar yavaşladın?"

"Siktir git," diye homurdandı Pops arkasını dönmeden. "Senin on beş yıldır hapiste olman yüzünden yaşadığım stres yüzünden."

Dudaklarımı ısırdım, Copper'ın buna çok sinirlenmesini bekliyordum ama gülerek beni şaşırttı.

Krizi atlattıktan sonra nihayet masaya vardık ve oturduk. Ve aslında çoktan sipariş edilmiş mezeleri vardı.

Gerçi o gün yeni bir şey öğrenmişim. Açık büfede meze siparişi verilebiliyordu.

Kim bilebilirdi ki?

Oturma düzenine göre, daha önce tanıştığım aile üyeleri uzun masanın bir ucundaydı ve ben de yeni gelenlerle birlikte diğer ucundaydım.

Babam masanın başına geçti ve kız arkadaşını sağındaki koltuğa oturması için bıraktı.

Ben Pops'un yanına oturdum ve Chevy solumdaki koltuğa, Copper ise masanın karşısındaki koltuğa oturdu.

Gözleri hemen bana dikildi ve "Doğum kalçalarına katılıyorum" dedi.

Bunu söyleme şekli, yüzündeki duygusuz ifade, nasıl cevap vereceğimi şaşırmama neden oldu.

Chevy iç çekti. "Hepiniz çok kötüsünüz."

Yaşlı kadın, "Şu anda bu masanın etrafında çok fazla sikiş var," dedi. "Bu normal mi?"

"Sen de kimsin?" diye sordu Copper. "Babamı uzun zamandır tanımıyor olmalısın, yoksa bu kadar çok düzüşme hakkında yorum yapmaktan daha iyisini bilirdin."

"Yaklaşık bir buçuk saat," diye yanıtladı kadın. "Bundan sonra mavi haplarını test etmeye karar verdik, bu yüzden önce beni yemeğe götüreceğini söyledi. Gerçi senin akşam yemeği randevunu unuttu, yoksa muhtemelen mavi hapı yarına saklardı."

Masada tam bir sessizlik oldu.

Sonra zar zor duyabildiğim Keely, "Tanrı'ya şükür aşağıda değilim," dedi.

"Bir erkeğin kalbine giden yolun midesinden geçtiğini duymuştum," diye takıldım. "Belki de ona yemek pişirmeliydin."

"Onu etkilemek için yemek yapma," dedi Patrik'in sevgilisi. "Onu oral seksle etkileyin. Erkekler üç günlük pizza yer, yani ona harika bir öğle yemeği hazırlarsan kendilerini kaybedecek değiller."

Ağzımı açtım ve sonra kapattım. Buna ne diyeceğimi bilemedim.

Copper'ın karşı tarafında oturan ve bize en yakın olan Milena sessizce, "Hımm," dedi. "Bu çok ilginç bir bakış açısı. Bizimle paylaştığın için teşekkür ederim, Merna."

Garson nihayet içki siparişlerimizle birlikte geldi ve "Lütfen büfeye buyurun. Gece boyunca size yeni içecekler getireceğim ve boşları götüreceğim."

Babamın akşam yemeği için herkesi büfeye çağırdığından bahsetmiş miydin?

Görünüşe göre şehirdeki en iyi erken yemek seçenekleri onlarda varmış. Kim bilebilirdi ki?

Herkes aynı anda kalktı ve ben herkesin eşyalarına göz kulak olmak için geride kalmaya gönüllü oldum.

Chevy elini saçlarımda gezdirdi ve masanın geri kalanı gibi ben de kalktım.

Milena mütevazı bir tabak yemekle ilk dönen oldu.

Merna tabağına o kadar çok yemek doldurmuştu ki attığı her dengesiz adımda tabağı sallanıyordu. O kadar yemeği yiyebilmesinin imkânı yoktu.

Bunu kendi yemeğimi toplamam için bir işaret olarak kabul ettim ve tüm seçenekleri gördüğümde buradan tıka basa doymuş olarak ayrılacağımı anladım.

Chevy, her biri oldukça yüksek iki tabak yemekle arkamdan geçti.

"Vay canına," dedim o geçerken.

Chevy bana sırtı baktı ve yürümeye devam etti.

Keely de onu takip etti ve onda da normal miktarda yiyecek olan normal bir tabak vardı.

Dima'nın tabağında ise o kadar çok yemek vardı ki hepsini yerse patlayacakmış gibi görünüyordu.

Elimdeki yetersiz dört parça portakallı tavuk ve az miktarda erişteye baktım.

Daha fazla almalı mıydım?

Daha önce hiç açık büfeye gitmemiştim.

Ne kadar yemek yiyebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Bu yüzden her şeyden küçük küçük tadarak yemeğimle birlikte masaya yöneldim. Merna tüm yiyeceklerimi görünce, "Bu çok acınası," dedi. "Para ödüyorsun

Bunu yemek için on dokuz dolar doksan dokuz sent mi?" Omuz silktim. "Elimdekini beğenirsem daha fazlasını alırım."

Herkes yemeğe daldı.

Herkes her şey hakkında konuşuyordu ama ben en çok Chevy'nin Copper ve Cutter ile yaptığı konuşmayla ilgileniyordum.

"Yarın ne zaman yola çıkıyoruz?" Copper dikkati dağılmış bir sesle sordu.

"İki," diye cevapladı. "Reign'i de getiriyor musun?"

"Hayır." Copper durakladı. "Yine de yakında hepinizle konuşmam gerekiyor."

Cutter iç çekti. "Artık onunla bir ilişkiye girmeyeceğini sanıyordum?"

"Bunu planlamamıştım ama işler değişti," dedi. "Ama şu anda bunun hakkında konuşmuyorum."

Acaba ben ve Merna ailelerinin tam bir üyesi olmadığımız için mi bu konuda konuşmaktan kaçınıyordu?

Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye karar verdim ve tüm yiyeceklerimi test ettim.

Bir saldırı planına karar verdikten sonra tekrar dışarı çıktım ve bu kez dolu bir tabak yemekle geri döndüm.

"Bu doğum kalçaları için iyi oldu," dedi Merna. "En azından şimdi bu muazzam fiyat etiketini ödemeye daha yakınsın."

Gülümsedim ve oturdum, Copper ve Cutter'ın yeni sohbeti anında ilgimi çekmişti.

Ben daha fazla yiyecek toplamak için gittiğimde Chevy bir ara ayrılmış, Clayborne'lu iki adamı bu hafta sonu için planlarının ne olduğunu konuşmak üzere yalnız bırakmıştı.

Ne yazık ki, bugün sadece yarım vardiya çalışıyor olsam da, hayatta kalabilmek için param olduğundan emin olmak adına çalışmak zorundaydım.

Ve yine ne yazık ki Chevy izinliydi ve Laney'nin bütün gün planladığı büyük partide olacaktı.

İşten sonra Truth Tellers'ın yerleşkesine gidecektim ve eve gidip Silver'la buluşmadan önce birkaç saatliğine ona katılacaktım.

Yan masada Cutter'ın gözüne bir şey çarptığında, çok lezzetli bir ekmekle patates püresinden bir ısırık almıştım.

Cutter dirseğini Chevy'ye doğru salladı ve "Bak" dedi.

Chevy baktı ve yavaşça ayağa kalktı.

Ne gördüğünü anlamak için döndüğümde mama sandalyesindeki bir çocuğun morardığını gördüm. Chevy sandalyesini tekmeleyip geriye iterken

"Siktir," dedi.

Çok uzak. "Hanımefendi."

Yeni yürümeye başlayan çocuğunun ekmekleri yağlamasına yardım eden anne başını kaldırdı ve dondu kaldı.

Ne gördüğünü biliyorum.

Çok iri, çok korkutucu, çok ürkütücü görünen bir adam, gözlerindeki yoğunlukla ona bakıyordu. Kenarları sert bir motorcu ve sadece bir bakışıyla sizi ikiye bölebilecekmiş gibi görünüyordu.

Oh, bir de yeleğindeki, kanunları hiç umursamadığını açıkça belli eden yüzde birlik yamay unutmayalım.

Bu yüzden tabii ki anında korktu. "Ne?"

"Çocuğun. Boğuluyor," dedi Chevy sıkılmış bir sesle.

"Aman Tanrım, Daniel. Boğuluyor musun?" diye çılgık atan kadın başını masadaki diğer çocuğuna doğru çevirdi.

Onu oturduğu yerden kaldırdı ama bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu.

Chevy sakince çocuğu kadının kollarından aldı ve ön kolunun üzerinde döndürdü.

Bebegin başını desteklemek için elini, gövdesini desteklemek için de kolunu kullanarak bebeği ters çevirdi ve elinin topuğuyla bebeğin sırtına sert darbeler indirmeye başladı.

Hepimiz gergin bir sessizlik içinde oturduk, büfenin her bir müşterisi şok içinde bakıyordu.

Büyük bir tavuk nugget parçası yere düştü ve ardından bebek ağlamaya başladı.

Chevy hemen çocuğu annesine geri verdi ve bir adım geri çekildi.

Anne ağlıyordu ve Chevy her gün yaptığı gibi masasına ve yemeğine geri döndü.

Anne yerine oturmadan önce uzun bir süre ona baktı. "Kahramanımız."

Keely gözlerini kardeşine dikti.

Chevy onu tersledi. "Siktir git."

"Kaba." Keely gözlerini devirdi ve tekrar kocasının yanına oturdu.

"Umarım bu bizim çocuklarımızın başına asla gelmez. Çok fena çıldırırdım."

Aynen.

Gerçi Chevy gibi bir babaya sahip olsaydım, mucizeler yaratan biri gibi görüldüğünde belki de çocuklarımla ilgili konusunda endişelenmeme gerek kalmazdı.

Bizi bekleyen Asyalı bayan elinde bir avuç kağıtla geldi ve "Bedava yemek. Sizin için."

Chevy gözlerini kırptırdı. "Buna gerek yok."

"Evet, çok gerekli." Kadın başını salladı ve garsonumuzun muhtemelen aynı zamanda tüm restoranın sahibi olduğunu anladım. "Bu bizim için kötü bir iş kabusu olurdu. Sosyal medyada tam anlamıyla orman yangını gibi yayılır ve bir saat içinde TokTik'te en çok beğenilen video olurduk."

TokTik.

Çok sevimliydi.

"Bu..." Chevy denedi ama Asyalı kadın başını salladı. "Sen bir kahramansın."

Chevy tabağındaki yemeğe baktı ve ben de omzunu okşadım.

Kesinlikle rahatsız olmuştu. "Onları alacağız. Çok teşekkür ederiz."

Asyalı kadın gülümseyip el salladı ama sonra tekrar döndü ve taşıyabildiği her tabağı aldı, yemek dolu tabakları o kadar ustalıkla dengeledi ki tek bir parça bile düşmedi.

"Hepiniz çok savurgansınız," diye homurdandı Marv. "Lanet olsun, büyükannen bu kadar israfı görse altına sıçardı."

Cutter, "Açık büfede yemek israf etmek için yaratılmışsınız," dedi. "Eğer yapmazsak hakkımızda kötü düşünürler."

"Her neyse," dedi Marv. "Yatağımla ve bu küçük hanımla bir randevum var. Sonunda ereksiyon oldum. Gelecek hafta görüşürüz. Belki sizi araya sıkıştırabilirim."

Ve hiçbirimiz onun bu en uygunsuz yorumuna tek kelime edemeden, hala bir tavuk şişi atıştıran sevgilisiyle odadan çıkıyordu, ereksiyon halindeki penisi önden gidiyordu.

Keely ellerinin içine doğru inerken "Aman Tanrım," dedi. "Bazen soyadımı silmek istiyorum."

"Artık o ismi taşımıyorsun hayatım," diye alay etti Dima. "Sen bir Semyonov'sun. Çok meşhur. Çok zarif. Çok ağırbaşlı."

"Çok dikkatli mi?" Alay ettim.

Keely ve Milena kıs kıs güldüler.

Erkeklerin hepsi bana deliymişim gibi baktı.

"Şu anda trend olan bir ses," diye kendimi savundum.

Chevy'nin iri avucu kalçama indi ve o anda ne söylediğimi unutup külotumun dikişinden birkaç santim ötedeki çıplak kalçamdaki iri avucuna odaklandım.

"Bize kendinden bahset Aella," diye teşvik etti Copper.

Kardeşlerine çok benzeyen güzel gözlerine baktım ve bana ilk kez tüm dikkatini verirken büyülenmiş gibi baktım.

Beni yanlış anlamayın.

Chevy gezegendeki açık ara en üstün insan erkeğiydi - hala seksi, barbar uzaylıların her an ortaya çıkabileceği umudunu taşıyordum - ama Copper'da o kadar yoğun bir şey vardı ki dikkatimi vermekten kendimi alamadım.

Bu yüzden, bakışları tüm yoğunluğuyla üzerimde olduğu için, tüm hayat hikâyemi ağızımdan kaçırdım.

Bakışları tüm süre boyunca üzerimde sabit kaldı ve sonunda bitirip nefesimi tuttuğumda Copper, ben konuştukça eli kalçamda sıkılaştıran adama baktı ve "Bazı bağlantılarım var. Annenin hayatının geri kalanını hapishanede geçirmesini istediğinden emin misin?"

Chevy homurdandı. "Kalan günlerini orada çürüyerek geçirmesini izlemek isterdim. Ama burada, o oradayken hayatını çekilmez hale getiremeyeceğimizi söyleyen bir kural yok."

Söylemeye gerek yok, akşam yemeğinin başarılı olduğunu hissettim. Chevy'nin ailesi benden nefret etmiyordu.

Ve Chevy'nin hayatına kalıcı olarak girmeye bir adım daha yaklaşmıştım.

Şimdi tek yapmam gereken bensiz yaşayamayacağını anlamasını sağlamaktı. Bu da düşündüğüm kadar zor olmadı. Bunu bana kanıtlamak için yüzümden vurulmam gerekti.

YİRMİ DÖRT

*Klitorisin daha iyi sinirleri vardır.
-Aella'nın gizli düşünceleri*

AELLA

Laney'nin verdiği parti çok başarılıydı.

Partinin tadını çıkarmıştım ve saçmalıklara karşı toleransım hızla azalıyordu.

Her şeyle ilgili sorun, Doğruyu Söyleyenler üyelerinin ne kadar aşırı yaltaklanacağını fark etmemiş olmamdı.

Ve sanırım daha önce hiç gerçek bir kulüp partisine gitmediğim için, dışarıda kendilerinden istenen her şeyi bir anda yapmaya hazır kadınlar olduğunu fark etmemiştim - yeter ki bunu isteyenler Doğruyu Söyleyenler olsun.

Bütün geceyi çok sinirli geçirmiştim.

Ne kadar sinirlenebileceğimi fark etmemiştim ama bu gece bana çok acı bir ders oldu.

Chevy gecenin nasıl geçeceği konusunda bana karşı açık ve dürüsttü.

Git.

Bana bir şeyler çevireceğini söylemişti.

Bu gecenin amacı Dallas ve Fort Worth vatandaşlarını paralarını harcamaları için kandırmaktı.

Bu yüzden bütün gece bunun gerçekleştiğinden emin olmak için meşgul olacaktı.

Ben barda tek başıma otururken, onun kişi kişi dolaşmasını izledim.

Başlarda fena değildi, çünkü Chevy'nin uğraştığı insanlar normal insanlardı. Sonra onun dikkatini çekmek için yarışan güzel kadınlara dönüştüler.

Doğrusu, insanların cüzdanlarına ulaşmak için tatlı tatlı konuşmaya çalışan tüm kulüp olmasaydı, çok daha kötü bir zaman geçiriyor olurdum.

Chevy kulübün geri kalanının yapmadığı hiçbir şeyi yapmıyordu.

Babamın bile.

Babam burada olduğu için tamamen yalnız kalmayacağımı, hatta Chevy'nin kardeşlerinin de burada olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım.

Milena evde kalacak kadar sağduyuluydu, bu yüzden sonunda dayanamayıp arabama gittim ve okul kitaplarımı aldım.

Madem yalnız oturacaktım, bari biraz ödev yapıp ders çalışsaydım.

Bir saatten fazladır söz konusu ödevi yapıyordum ve başımı kaldırdığımda Chevy'nin nihayet bana doğru geldiğini gördüğümde yapacak çok az şeyim kalmıştı.

Tam sarılabileceğimi düşündüğüm anda Chevy, kasık kıllarını göremeyeceğim kadar uzun kırmızı bir elbise giymiş bir kadın tarafından durduruldu.

Kadın Chevy'ye doğru yürüyüp gülümserken öfke karnımın derinliklerinde kaynıyordu.

Elini tam Chevy'nin koluna koymuştu ki, "Hangi kolonyayı sürüyorsun? Çok güzel kokuyor!"

Dişlerimi sıktım ve kendime müdahale etmeme gerek olmadığını söyledim.

Yani teknik olarak ilişkimize henüz gerçek bir isim vermemiştik.

Bana kız arkadaşım demiş olabilirdi ama ben bunu, ailesiyle yemeğe getirdiği bir kız yüzünden büyükbabasının yakasından düşmesinin bir yolu olarak algılamıştım.

Elbette onu seviyordum.

Elbette, o şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksti.

Elbette, artık kendimi onsuz yaşayamaz halde görüyordum.

Elbette, her gece bende kalıyordu ya da biz onun evinde kalıyorduk.

Ancak, bana daha fazlası olduğumuza dair hiçbir işaret vermemişti.

Bu da şu anda kanımda bu kadar yüksek miktarda öfke dolaşmaması gerektiği anlamına geliyordu.

"Çok güzel kokuyor!" diye devam etti kadın, sanki onu dizimin üzerinde ikiye bölmek üzere değilmişim gibi.

"I..."

"Ona lanet kolonyayı bırak deniyor," diye hırladım. "Ona dokunmayı kes." Hareket ettiğimin bile farkında değildim.

Bir saniye önce aletlerin dezenfekte edilmesiyle ilgili bir inceleme yazıyordum, bir saniye sonra ise kadının yanında durmuş parmağımla yüzünü işaret ediyordum.

Chevy'nin gözleri bana bakarken parlıyordu.

Yakışıklı yüzünde hâlâ bir ifade yoktu ama gözleri ihtiyacım olan tüm cesareti veriyordu.

"Şey, ben asla..." Kadın parmağımdan bir adım geri çekildi.

Kadına arkamı döndüm ve Chevy'yi yakaladım.

Onu kendime doğru çekerek, "Bu yaptığın yersizdi," dedim.

Sonunda küçük bir gülümseme aldım.

Sürekli kaşlarını çatan huysuz adamım, aşağı inip ağzını ağzıma dayadığında buzları çözülde. "Eve gitmeye hazır mısın?"

Solgunlaştım. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Evime döndüğümüzde anahtarımı kapıya soktum ama anahtar elimde döndü.

Silver orada durmuş dondurma yiyor ve ikimize bakıyordu.

"Nerelerdeydiniz?"

Gözlerimi kırdım. "Kulüp için düzenlenen bağış gecesindeydim. Neden buradasın?"

Gözlerini devirdi. "Seninle bankaya gitmek için buradayım. Randevumuz vardı."

Chevy'nin arkamdan hayal kırıklığı içinde homurdandığını duydum.

Sırttım, çünkü eve dönerken yol boyunca elimle ona sataşmıştım.

Bütün gece boyunca bana işkence etmişti, bu yüzden otuz dakikalık eve dönüş yolunda benim de ona işkence etmem uygun görünüyordu.

Saatime baktım. "Kapatmak üzereler." "Biliyorum, hadi gidelim," diye ısrar etti.

Chevy'ye baktım, o da başını salladı. "Gidelim."

Sırttım ve göğsünü okşadım ama gözlerim ona sabırlı olursa daha fazlasını vaat ediyordu.

Göz kırptı ve "Madem sen bankaya gidiyorsun, ben de evime gidip bir şeyler giyeceğim" dedi.

Telefonu çaldı ve ben cevap veremedenden açtı.

"On beş dakikaya oradayım" derken yüzünde hızlı bir ifade belirdi.

Ona kaşlarımı kaldırdım ve o da "Daha sonra burada olacağım. Beni bekleme. beni.

" Onun uzaklaşmasını izlerken iç çektim.

"Bizim için daha çok zaman var," diye cıvıladı Silver. "H a d i . Hadi gidelim. Bu çok

Heyecan verici!"

Banka hesabımı açtırmak için Walmart'taki bankaya tam zamanında ulaştık.

Ayrıca o ay banka hesabı açtırmak için gelen 1000^{inci} müşteri olduğum için yepyeni bir Yeti soğutucum da vardı.

Yeti soğutucu ve yeni banka kartım elimde, Silver'ın arabasına doğru ilerledim ve kocaman soğutucuyu arka koltuğuna yerleştirdim. Fotoğraf çekmek için telefonuma uzandığımda yanımda olmadığını fark ettim.

"Telefonumu orada unutmuşum. Hemen döneceğim," dedim binaya doğru koşarken.

Bize yardım eden kadın tam kapıyı kilitliyordu ki, "Ah, hanımefendi. Telefonumu masanızda unutmuşum."

Gülümseyerek arkasını döndü ve "İçeri gelin. Gidelim..." dedi. Sesi kesildi ve başımı kaldırıp onun bakışlarını takip ederek bana doğrultulmuş bir silahla orada duran maskeli bir silahlı adama baktım.

Gözlerimi kırptım.

Sonra yüzümde bir acı patladı ve yere düştüm.

Önümde bir yerden acı dolu bir çığlık geldi ama acıma o kadar odaklanmıştım ki umursamadım.

YİRMİ BEŞ

*Onlar: Sende hiç haysiyet yok. Ben: Diggity diye okunur.
-Aella'dan Chevy'ye mesaj*

CHEVY

"Bunu tekrarlamam gerekecek."

Apollo tekrarladı, bu sefer biraz daha az detay verdi ve sonra bana baktı.

"Çocuğunu öldürdüğümüz için Aella'ya ve o odadaki diğer herkesin sevgilisine suikast mi düzenlediler?" Kendimi üçüncü kez tekrarlayarak sordum.

Apollo muhtemelen bana sinirlenmişti.

"Evet," diye cevap verdi. "Son yarım saattir karanlık interneti araştırıyorum ve ben sözleşmeyi kaldırtmadan önce en az iki kişi sözleşmeyi almış."

Önümdeki masaya boş boş bakarken içimdeki bulantı çalkalandı.

Ben.

Apollo beni en kısa zamanda evine gitmem için çağırdığında mümkün, kendisiyle ilgili bir şeyler olduğunu düşünüyordum.

Bunu hiç beklemiyordum.

"Gitmeliyim," dedim ayağa

kalkarken. Tam ayağa kalktığım

sırada telefonum çaldı. Silver.

Yine mide bulantısı.

"Alo?" Tereddütle cevap verdim.

Burnunu çekiyordu ve sonra perişan bir ses mırıldandı, "Hey, Chevy. Ben Silver. Hastaneye gitmen gerek."

Binlerce olasılık beynimden geçti ve her biri korkunçtu.

Midem bulandı. "Ne oldu?"

Uzun bir duraklama oldu ve sonra Silver "Biri Aella'yı vurdu" dedi.

Hastaneye gidişimiz hızlıydı çünkü ben hızlı gitmiştim.

Yolda birkaç kolluk kuvvetinin yanından geçtim ama hiçbiri bana yetişemedi, her biri denese de başaramadı.

Ayrıca o yaşlı kadını yoldan çıkardığım için kendimi kötü hissetmedim çünkü o çok yavaş gidiyordu.

Hastaneye vardığımda o kadar korkmuştum ki titriyordum.

Beş dakika içinde acil serviste Aella'nın kalacağı kabine ulaştım ve oranın Aella'nın odası olduğunu biliyordum çünkü kabinin etrafında hastanede tanıdığım tüm insanlardan oluşan bir kalabalık vardı.

Tereddütlü ama yine de aceleci adımlarla kızımın bulunduğu alana girdim ve onu gördüğüm anda durdum.

Aella'nın vurulmasıyla ilgili aklımdan geçebilecek pek çok olasılık vardı ama yüzünden vurulmuş olması bunlardan biri değildi.

Doktorlar -Val ve Felix, en iyilerin en iyileri- onun üzerinde çalışıyorlardı. Boğazında bir solunum tüpü vardı ve onlar yorulmak bilmeden onu stabil hale getirmeye çalışırken sedyede düz bir şekilde yatıyordu.

"Ne oldu?" Mırıldandım.

Herkesten çok Dru cevap verdi.

Elimi tuttu ve beni Aella'yı çevreleyen kaosun yolundan daha uzağa çekti.

"Silver bekleme odasında. Gerçekten çıldırmak üzereydi, bu yüzden onu gece sorumlu hemşiresiyle birlikte oraya gönderdik," diye açıkladı Dru. "Gidip onu bulalım."

Ayaklarımı olduğum yerden

kıpırdatamıyordum. "Ben hallederim," dedi

derin bir erkek sesi.

Gözlerimi Aella'dan ayırmadım -onu sağ gözünün altından vurmuşlardı- ama yanımda duranın bir polis memuru olduğunu biliyordum.

Kim olduğunu bilmiyordum ama hemen ardından kendini tanıttı.

"Benim adım Memur Assman," dedi sessizce.

Adını duymuştum.

Bu isimle kim duymazdı ki? "Tamam," diye mırıldandım.

"Polis bankaya akşam altıdan hemen sonra geldi ve kurbanın kız kardeşi bizi arayarak bir silahlı saldırı olduğunu söyledi." "Polis ve sağlık görevlileri olay yerine geldi ve Bayan Donahue bize saldırganın ön ve arka plakası olmayan siyah bir SUV'ye doğru kaçtığını söyledi. Bayan Donahue ayrıca saldırganın tüm özelliklerini kapatan bir maske taktığı için eşkalini de tam olarak veremedi. Yine de erkek ve beyaz olduğunu biliyoruz çünkü güvenlik kameralarında sırtında beyaz bir deri parçası görülebiliyor. Bir BOLO'muz var. Araç için gözcü olun. Araçta tanımlayıcı birkaç özellik vardı, bu sayede kesin bir şey söyleyebildik."

Ona Aella'ya yapılan saldırıdan bahsetmedim.

Diğer önemli kişilere yapılan saldırıdan da bahsetmedim.

Çenemi kapalı tuttum çünkü polisin bu adamı aramasını istememin hiçbir yolu yoktu. Onu bulurlarsa gözaltına alırlardı ve ben de intikamımı alamazdım.

İçim uyuşmuştu.

İçimde bana çıldırmam gerektiğini söyleyen önemli bir sorun vardı.

Sevdiğim kadın -içten içe bildiğim ama henüz kendime itiraf etmediğim bir şey- şu anda o odada yaşam savaşı veriyordu.

Yine de korkmuyordum.

Sanki içgüdüsel olarak onun yaşayacağını biliyordum. Bunu atlatacağımızı biliyordum.

"Teşekkür ederim," dedim sertçe.

Assman başını salladı. "Durumla ilgili yeni bir gelişme olursa size haber veririz. Bize senin onun nişanlısı olduğunu ve davayla ilgili her türlü gelişmeyi ve tıbbi bilgileri alabileceğini söyledi."

İçimde bir şeyler kırıldı ama bu duyguyu aşılmaz bir duvarın arkasına sakladım.

"Teşekkür ederim," diye tekrar cevap verdim.

Assman gitti ve Val ile Felix neredeyse aynı anda geri çekildiler.

Bölgedeki en iyi acil servis doktorlarının ikisi de kadının üzerinde çalışıyordu. Belli ki onu ameliyata alabilecek kadar stabil hale getirmişlerdi.

Çünkü yüzündeki kan yığınının rağmen, bir çıkış yarası görmedim.

Ameliyat gerekli olabilirdi.

Sedyeyle odadan çıktıklarında sertçe geri çekildim.

Felix onu yanımdan geçirirken Val geride durdu, onun benim olduğunu bilmelerine rağmen durmaya zahmet etmediler.

Ön üm den yuvarlanışını izledim, o kadar gevşek ve kırılmıştı ki yüzündeki yaraya bakmamaya çalıştım ama başaramadım.

Yara izi kalacaktı.

Oldukça kötü bir

şekilde.

Yeniden yapılandırma ameliyatına ihtiyacı olacaktı ama o yara izini hep taşıyacaktı.

Val elimi tuttu ve "Benimle yürü. Sana neler olduğunu anlatayım."

Yanımda sessiz bir nöbetçi gibi duran Dru geri çekildi ve Val'in onun yerini almasına izin verdi.

Val kolumdan tutup beni acil servisin salona en yakın tarafına götürdü ve konuşmaya başladı.

"Yüzüne bir kurşun isabet etmiş," diye söze başladı ve içten içe irkilmeme neden oldu. "Vurulduğu açı, kurşunun gözünün hemen altından girip elmacık kemiğini parçalamasına neden olmuş. Neyse ki çenesi kırılmamış. Şanssız bir şekilde, mermi boynuna saplanmış, omurgasının hemen altında."

Sertçe yutkundum.

"Elmacık kemiği dışında, mucizevi bir şekilde hayati önem taşıyan her şeyi ıskalamış. Çok acı çekecek. Bir dakikalığına Frankenstein gibi görünecek ama başaracak. Tamamen iyileşeceğine inanmak için her türlü nedene sahibim," diye açıkladı.

Bir kez başımı salladım.

"Kız kardeşine haber vermek ister misin?" diye sordu. Başımı salladım. "Hayır."

Buradan siktir olup gitmem gerekiyordu. Bir şeyleri kırmam gerekiyordu.

O şey de hayatımın aşkının başına gelenlerden sorumlu olan adam olacaktı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, gel beni bul." Beni orada kalbi kırık ve öfkeli bir şekilde bırakıp gitti. Hem de çok kızgın.

Cebimden telefonumu çıkarıp Aella'nın telefonunu aradım. Cevap vermeyeceğini biliyordum.

Hâlâ bankada bıraktığı bankonun üzerinde duruyordu. Kahretsin, tek yaptığı kız kardeşiyle birlikte bir banka hesabı açmaktı. Aptalca basit bir şey onu çok mutlu etmişti. *Tanrım.*

Telesekreteri cevap verdi ve sesini duydum, 'Şu anda burada değilim, bana mesaj bırakın. Ya da daha iyisi, bana mesaj at. Çünkü telefona hiç cevap vermiyorum.

Bip sesinden sonra dedim ki, "Seni seviyorum. Ve kabul ediyorum. Ne zaman evlenmek istiyorsun?"

Truth Tellers Motosiklet Kulübü'nün erkekleri etrafımda toplandı.

Dallas şehir merkezinin ortasındaki bir otoparktaydık ve Apollo'nun Aella ve diğerlerinin vurulmasıyla ilgili bulduklarını açıklamasını dinliyorduk.

"...Arriel Jimenez zeki ve anlayışlı olduğunu düşünüyor ama değil. IP adresini takip edebildim, bu da bana konumunu verdi çünkü malının hacklenemez olduğunu düşünecek kadar aptaldı. Ama değildi. Şu anda ekibiyle birlikte şuradaki otelde." Apollo başını söz konusu otele doğru salladı. "On beş dakika içinde limuzinle yola çıkacak."

"Yanında kim olacak?" Webber sordu.

Cebim pırıldadı ve telefonumu cebimden çıkarıp Val'den bir mesaj aldığımı gördüm.

VAL:

■ Şimdi de doktor değiştiriyorlar. Bir plastik cerrah geldi.

İsteğiniz üzerine son onarımları yapacağım.

Hızlıca bir cevap yazıp cebime g e r i koydum ve dikkatimi tekrar gruba yönelttim.

"...ve şimdi koruması olduğunu belirlediğimiz başka bir adam. Ateş eden kişi," diye yanıtladı Apollo.

Cakes elini özel dikim siyah Armani takımının yakalarında gezdirirken, "Onu ben alabilirim," dedi.

Olanları anlatmak için onu aradığımda bir iş toplantısındaydı.

İkimiz de burada olmamız gerekirken tek bir sebepten dolayı b u r a d a y d ı k .

İntikamımızı almak için.

Ameliyattan uyandığında kendini güvende hissetmesini istemem.

Biz olur olsun Bu alındı Bakım . Şimdi, önce o olabilir Bu korkuyu tamamen kabulleneceğiz.

Ve bunu öyle bir şekilde yapacaktık ki herkes bir daha Doğrucu Davut'un yaşlı karısına ya da kızına bulaşmak konusunda iki kez düşünecekti.

"Mükemmel," dedi Webber. "İşte limuzin geliyor."

Caddeye çıktım, limuzini durmaya ya da bana çarpmaya zorladım.

Şoför tereddütle bana baktı, ben de başparmağımı sallayarak "Çık dışarı" dedim.

Sertçe yutkundu ama aptal olmadığını kanıtladı.

Araçtan indi ve ellerini havaya kaldırdı. "Bu gece izinlisin."

Otuz dakika sonra Cakes, Truth Tellers MC'nin en yeni satın alımının yeraltı garajına giriyordu.

İşin garibi, Doğruyu Söyleyenler bölgede oldukça varlıklı bir gruptu ve bir değil üç otele sahiptiler. Bunlardan biri de az önce kongre üyesinin götürüldüğü oteldi.

Gerçi otel artık bir otel değil, gazilerin sorun yaşadıklarında ve yakınlarda aile ve arkadaşlara ihtiyaç duyduklarında taşınabilecekleri bir rehabilitasyon eviydi.

Cakes'in bebeği, şimdiki adıyla One Way, Truth Tellers MC'nin bu çok özel proje için kurduğu kâr amacı gütmeyen bir kuruluş tarafından tamamen sahiplenildi ve işletildi.

Kendi başlarına yaşamak ve gelişmek için mücadele eden gaziler için kendi çevrelerinin olduğu bir yere gidebilecekleri bir yer istedik.

ama aynı zamanda en üst düzeyde güvenli bir yerdi ve gözle görülür bir şekilde güvende olduklarından daha fazlası olduğunu görebiliyorlardı.

Burada ayrıca, One Way'de ikamet eden gazilerden herhangi biri sorun yaşarsa ve şeytanlarının üstesinden gelmelerine yardımcı olabilecek biriyle konuşmaya ihtiyaç duyarsa, yirmi dört-yedi saat hizmet veren birkaç yatılı uzman vardı.

Cakes bu fikri geçen yıl yakın bir arkadaşını intihar sonucu kaybettiğinde gündeme getirmişti.

O zamandan bu yana bu fikirle ilerledik ve bir gazi vahası yarattık.

Cakes arabadan indi ve bizim durduğumuz yere doğru ilerledi. "İkisi de içeride çıldırıyor." Cakes gülümsedi.

"Güzel," dedim kapıya doğru yürürken.

İşin komik yanı, silahlarını taşıdıklarını bildiğim çantaların bagajda olmasıydı.

Korumanın en fazla altı mermi taşıyan bir yan silahı vardı.

"İçeride su olup olmadığını biliyor musun?" Camın arkasından baktım. "Hiç yok. Onu almak için arabayı çekmeden önce çıkardım," dedi Cakes. cevap verdi. "Ayrıca çocuk kilitleri de açık. Ve, bilemezsiniz, bu kötü çocuk kurşun geçirmez. Yani dışarı çıkarken ateş edemez."

"Burası oldukça sıcak oluyor," dedim. "Pişerek ölürse yazık olur."

Bu otelin bir süredir mücadele ettiği bir şeydi. Bu yüzden satın alma şansımız olmuştu.

Yeraltı otoparkı yaz ayları boyunca gün ortasında neredeyse alev alıyordu.

Bu da en alttaki üç katı, yıllar önce değiştirilmesi gereken eski hava sistemleriyle neredeyse yaşanmaz bir seviyeye kadar ısıtıyordu.

Ancak, bu aptal binayı kim inşa ettiyse, Teksas'ın ısı endeksini hesaba katmamış ve Montana'da işe yarayan bir şeyin burada da işe yarayacağını düşünmüştü.

Flaş haber, çalışmadı.

Bu da bize birkaç güncelleme gerektiren bir otel için oldukça güzel bir anlaşma sağladı.

"Şu şoförü hastaneye götürün. Onu biraz hırpalayın ve bir çete üyesi olduğunu söylemesini isteyin. Ona yeterince para verin.

Gelecekte çenesini kapalı tutması için yeterince teşvik edici olur," diye önerdim. "Onları burada bırakacağız ve Teksas sıcağına kurban edeceğiz."

"Ben kalıp kazara dışarı çıkmadıklarından emin olacağım." Webber durakladı. "Yeraltı garajının kapıları kapalı mı?"

"On-dört," diye yanıtladı Cakes ve sırtıma bir tokat attı. "Hadi gidip kızımızı görelim."

Grup olarak hastaneye vardık ve herkesin bana geldiğinde kiminle uğraştığını anlayabilmesi için kesiğimi olduğu yerde bırakmak istememe rağmen, kesiği çıkardım ve heybeme koydum.

Hastanenin çete üyesi olmama konusundaki politikası açık ve somuttu.

Cakes kendi bisikletinden indi ve takım elbisesinin ceketini düzeltti.

Gülünç derecede havasız görünüyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu ben başımdaki şapkayı çıkarırken.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve şapkayı başıma yerleştirdim. "Evet."

Val ve Felix biz geldiğimizde dışarıdaydı ve ameliyat sırasında neler olduğunu ve sonraki adımların neler olduğunu konuşurken bizi cerrahi katına kadar takip ettiler.

Odasının önüne geldiğimizde Val beni içeri girmeden hemen önce durdurdu.

Bir hareket gözüme çarptı ve yukarı baktım.

Bir erkek hemşirenin odasına girmesini izledim, hiçbir şey düşünmeden onun

İki doktora döndüm. "Ne oldu?"

"Bir vurgun s ö y l e n t i s i duyduk..." Felix durdu.

Aella'ya bağlı alarmlar şiddetiyle havayı delmeye başladığında kafamı çevirdim.

Erkek hemşire odadan çıkıp koridorda sürünmeye başladı ama içimdeki bir içgüdü beni tepki vermeye itti.

Hemşireler ve doktorlar ona doğru koşarken odasına doluştular ve ben de kendimi hemşire odasının köşesini henüz dönmüş olan erkek hemşireye doğru fırlattım.

Onu yere yatırdım, kollarını arkaya doğru zorladım ve "Ne yaptın sen?" diye hırladım.

Hemşire kıvranmaya başladı.

"Ben hiçbir şey yapmadım! Bırakın beni! Güvenlik!" diye hırladı hemşire.

Avucumun içiyle yüzünü yere bastırdım ve şimdi bu orospu çocuğu her ne yaptıysa onu düzeltmek için yorulmadan çalışan insanlara baktım.

"Ona ne verdiğini söyle bana," dedim kulağına yaklaşırken. "Yoksa seni mahvederim."

"Karım ellerinde. Yapamam. Yapamam. Yapamam," diye cevap verdi.

"Eğer ortaya çıkıp onlara işin bittiğini söylemezsen, eminim onu yine de alacaklardır," diye hırladım. "Ve eğer gitmesine izin verirlerse, ona her ne yaptılarsa, on kat daha kötüsünü yapacağımdan ve yaptığım şeyden uzaklaşmayacağından emin olacağım. O yüzden ya bana söyle ya da ava giderim."

"İnsülin," dedi yere doğru. "Ona ölümcül bir doz verdim."

Geriye çekildim ve yüzünün yan tarafına bir yumruk attım.

Kafasının altındaki sert zeminden başka gidebileceği bir yer olmadığı için ölümcül bir vuruştı.

Yanağındaki ve gözündeki kemiklerin çatırdadığını duydum ama umursamadım. Ayağa kalkarak aceleyle odaya gittim ve seslendim.

"Val, Felix!" Bağırdım. "İnsülin. Ona insülin verdi!"

YİRMİ ALTI

*Eğer bir kavgayı kaybediyorsam, seni ısırırım. Onları yenemiyorsan, ye.
-Aella ve Silver arasında kulak misafiri olunan konuşma*

AELLA

Finnne hissediyordum.

"Bugün olanlardan dolayı hiç üzgün değil misin?" diye sordu kız kardeşim.

Gözlerimi ona doğru kaydırdım. "Hayır. Neden olayım ki?"

"Çünkü neredeyse öldürülüydün. İki kez," diye işaret etti.

"Ama o adamların ikisi de öldü ve ben ölmedim. Bana oldukça kolay bir limon sıkma gibi görünüyor," diye cıvıladım.

Kız kardeşim gözlerinde dehşetle bana baktı.

"Senin adam az önce bir adamın kafasını yere vurdu ve onu öldürdü. Hem de tüm hastanenin gözü önünde" dedi. "Ve sen bunu sorun etmiyorsun öyle mi? Tepkiler konusunda endişelenmiyor musun?"

Gülümsedim.

"Motosiklet çetelerinin ne kadar sevimli olduğundan bahsedebilir miyiz?" Alay ettim. "Yani, ayrılmaz arkadaşlar, aynı kıyafetleri giiyorlar ve birlikte maceralara atılıyorlar. Böyle özel bir ilişkiye sahip oldukları için ne kadar şanslı ördekler."

Uzun, sessiz bir duraklama oldu ve sonra kız kardeşim şöyle dedi: "Bence sen o kadar kör edici bir şekilde aşıksın ki büyük resme bakmıyorsun. Ya da belki morfin beynini karıştırıyordur."

"Hangi büyük resim?" Merak ettim, ağzım kurumuştı.

Ayrıca yüzüm acımaya başlamıştı ama bunun konuşmama engel olmasına izin vermedim.

Bir daha asla konuşamayacağımı düşünüyordum, bu yüzden ağzımı biraz gevşetiordum.

"Yüzde birlik bir motosiklet kulübünde olan, muhtemelen insanları öldüren, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'daki tüm izleme listelerinde yer alacak kadar kötü bir şöhrete sahip bir adamla çıktığın, oh... ve onlardan birinin, ki bu senin baban oluyor, annemizin hayatını hayatının geri kalanında cehenneme çevirmeye söz verdiği küçük gerçeği de unutmayalım." Bu uzun cümleden sonra nefes almak için durakladı. "Bu son kısma çok üzüldüğümünden değil. Hayatının mahvolmasını hak eden biri varsa, bu o olurdu." Tekrar durakladı. "Az önce kredimi tekrar araştırdım ve adıma üç kredi daha çekilmiş olduğunu gördüm."

"Apollo bunun icabına bakacaktır. O bir baş belası ve her şeyi yapabilir," diye gevezelik ettim. "Nişanlımı gördün mü?"

"Tam burada."

Başımı yavaşça çevirdim -çünkü hızlı çevirmenin çok acı vereceğini ben bile biliyordum- ve Chevy'yi kapıda, kapı pervazına yaslanmış halde buldum.

Üzerinde beyaz bir tişört, solmuş bir kot pantolon ve arkaya dönük bir kasket vardı.

Hayatımda hiç bu kadar seksi bir şey görmemiştim. "Kesiğin," dedim. "Kayıp."

Sırıttı. "Bu hastanede onu takma. Bir keresinde takarsam kovulacağımı söylemişlerdi. Herhangi bir çete üyeliği olamaz."

"Ezikler," diye homurdandım. "Yüzüm acıyor."

Gözleri yüzümü inceledi ve "Hâlâ her zamanki kadar güzel" demeden önce her şeyi içine aldı.

Homurdandım. "Değil."

Kapıyı itti ve bana doğru yöneldi, kolları hâlâ göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu.

Yüzümü o kadar uzun süre inceledi ki elimi kaldırıp yüzüme dokundum. Yüzünü.

Elime dokunamadan elimi yakaladı ve şöyle dedi: "Senin bir çok küçük bir yara izi, eğer varsa."

Elini benimkinin içine soktu ve hafifçe sıkarak iri başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi.

Ona nerede olduğunu sorma zahmetine girmedim. Biliyordum.

"Onu sen mi öldürdün?" Ağzımdan kaçırdım.

Daha önce odama gelen adam elimdeki serum hattına bir şey sıkılmıştı ve uyanmadan önce hatırladığım son şey buydu.

Kız kardeşim olanlardan beni haberdar etmişti - ikinci kez hayatıma kastedilmişti. Chevy'nin o kişiyi öldürdüğünü de söylemişti ama kimse benimle bu konuda konuşmuyordu. Sanki aklımı kaçırmamı bekliyorlardı.

Yine de şu ana kadar Chevy yoktu.

"Tabii ki kimseyi öldürmedim" derken gözleri parlıyordu. Bu bir yalandı.

Bunu gözlerinde görebiliyordum. Bir şey yapmıştı.

Bana bunu yapan her kimse onu öldürmemiş olabilirdi ama onu bulmuştu.

"Bana biraz su getirebilir misin?" Silver'a döndüm.

Silver tek kelime etmeden kalkıp gitti ve onun dışarıda babamla buluştuğunu ve yumuşak tonlarda konuştuklarını gördüm.

Yavaş yavaş yaşama sebebi haline gelen adama döndüm ve "Umarım canını yakarsın" dedim.

Gözleri parlayarak cevap verdi: "Ah, bebeğim. Bu benim için bir zevkten başka bir şey değil."

Silver'ın boşalan koltuğuna oturdu ve kulağıma tatlı sözler fısıldadı. kulak.

Son altı saat içinde olan biten her şeyi anlattı.

Ayrıca telefonundan bir kamera görüntüsü çıkardı.

Bir çeşit yeraltı park alanı gibi.

Kamera görüntülerinde sıcaklık 103 dereceyi gösteriyordu. "Vay be, çok sıcak," dedim. "Saat daha sabahın sekizi."

Telefonu cebine sokup sallanan bir limuzinin yayınını keserken, "Çok sıcak olacak," diye dalga geçti.

"Peki ya diğer adam?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Polisle küçük bir konuşmanın çözemeyeceği bir şey değil."

İri bedenine doğru eğildim ve "Bir polis memuru bana telefonumu getirdi.

Kulağa en seksi gelen adamdan garip bir sesli mesaj aldım."

Kıkırdaması derin ve baştan çıkarıcıydı. "Bu doğru mu?"

YİRMİ YEDİ

*4 cipsin bir tortillaya eşit olduğunu fark ettim... ve 87 tane yedim.
-Aella'nın gizli düşünceleri*

AELLA

8 gün sonra

"Al, bebeğim."

Gülümsedim, sonra inledim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, dudaklarım zorlukla kıpırdarken ağrı kesiciyi ağzıma attım.

Birkaç gün önce yüzümdeki kurşun yarasının canımı yaktığını düşünmüştüm ama şu ankiyle kıyaslanamazdı bile.

Her sabah uyandığımda ağrının geçmesini bekliyordum ama geçmediğini fark ettiğimde çok üzülüyordum.

Yine de doktorum normal bir şekilde iyileştigiime dair bana güvence verdi.

Sorun şu ki "iyileştikçe" daha çok hareket etmeye, konuşmaya ve yemek yemeye başladım.

Ve vurulduğum mermi gözümlün altından aşağıya doğru ilerleyerek omurgamın yakınına saplandığı için çok önemli birkaç kasın içinden geçmişti. İyileşen kaslara acı vermeden yemek yiyemiyor, uyuyamıyor, konuşamıyor, nefes alamıyor ve hatta düşünemiyordum.

Chevy'nin bana getirmek için kalktığı ilaçların sebebi buydu.

Chevy bir telefon yakaladı ve arka güverteye çıkmadan önce cevapladı, muhtemelen televizyondaki yüksek sesli spikerin sesini duyamıyordu.

Vurulduğumdan bu yana sekiz gün geçmişti ve Chevy bir saniye bile yanımdan ayrılmamıştı.

Babam yanımdaki kanepedeydi.

Kız kardeşim sağımdaki koltuktaydı.

Chevy dışarıda iş yerinden biriyle telefonda konuşuyor, yarınki ameliyatları tartışıyordu.

Ve benim hayatım... mükemmeldi.

Yarın okula dönecektim. Ağrı

korkunçtu.

Bir şey yemek canımı acıtmasına rağmen yine de bir değil, iki değil, üç sepet cipsle karnımı doyurmuştum.

Ve bu cipslerin hepsini tek başıma yemiştım, çünkü Silver'a göre Cancun Dave'den gelen tortilla cipslerinin baharatını sevmeyen tek tuhaf kişi bendim.

Cancun Dave's benim en yeni takıntımdı.

Hastaneden çıktığım son haftanın her saniyesini Chevy'nin yüzen kayıkhanesinde geçirmiştım.

Kız kardeşim ve babam sık sık geliyorlardı ama çoğunlukla sadece Chevy ve ben vardık.

İyileşmeme yardımcı olmak için bir buçuk hafta izin almıştı ve ben de her saniyesini takdir etmişim.

Ve Chevy iyi bir adam olduğu için, yavaş yavaş kalbime yerleşmeye başlayan köşedeki Meksika yemeği mekanına olan takıntıma karşı çıkmamıştı.

En iyi queso onlarda

vardı. Acı sosları ateş

gibiydi.

Ve ekşi kremalı enchiladaları ilahiydi.

"Apollo bugün bana geri döndü," dedi Silver durup dururken.

Ona baktım ve dikkatle mırıldandım, "Ne hakkında?"

Kız kardeşim ve Apollo, oğlunun öldüğü gün Whataburger'de yemek yediğimizden beri son birkaç hafta içinde bir dostluk kurmuşlardı.

Sanırım Apollo dikkatini dağıttığı için mutluydu ve kız kardeşim de insanları gülümsetmeyi seviyordu.

Birlikte, gerçekten beklenmedik bir çift oluşturdular.

Yine de, onlardan herhangi bir romantik titreşim hissetmedim.

Apollo hâlâ yas tutmuyordu ve muhtemelen bunu hiç düşünmüyordu.

Oğlunu kaybetmişti.

O iyi değildi.

"Kredimizi düzelttirdi," diye cıvıladı. "Artık yarım milyon kredi çektiğimi göstermiyorum."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı.

Hayatımın geri kalanında kötü bir krediyle yaşamayı bekliyordum.

"Annen tam bir baş belası." Cakes bir cipsi salsa sosuna o kadar sert sapladı ki küçük parçalara ayrıldı. "Keşke bilseydim."

Aramızda uzanan ayağımla ona bir darbe indirdim. "Artık buradasın."

"Çok az ve geç," diye homurdandı. "İlk adımlarını kaçırdım. Doğumunu. İlk randevunu. Söyleyebileceğim tek iyi şey, uzun bir süre içeride kalacak olması, ki bunu hak ediyor."

"Kendisi için kefalet ödemeyi reddettiğini gördüm," diye araya girdi Silver. "Bana sorarsanız bu harika bir şey."

Chevy oturma odasına geri döndü, güvertenin kapısını arkasından sessizce kapattı ve bana doğru yürüdü.

Koltuğun kolunda duran uzaktan kumandayı aldı ve televizyona doğrultarak izlemekte olduğumuz maçı değiştirip saat beş haberlerine geçti.

Kanal 6 açtı ve hepimiz sessizce bir haber sunucusunun yeni ölen Kongre Üyesi Arriel Jimenez'le ilgili haberini izledik.

"...geçen hafta limuzininde ölü bulundu. Kapalı otoparkın hararetli sıcaklığı kongre üyesi ve korumasının hayatta kalması için çok fazlaydı. İkisi de ölmüş. Polis limuzin şoförüne ikisini binanın altında bırakmasına neyin sebep olduğunu sorduğunda şoför, sivil hayata geri dönmek için uzun süre kalabileceğiniz en yeni gazi sosyal yardım programı olan One Way'i konuştukları için onları biraz yalnız bırakmasının istendiğini söyledi. Limuzinin sürücüsü kapalı otoparkın dışında sigara molası vermeye gittiğinde, iki çete üyesi tarafından üzerine atlandı. Görgü tanıkları limuzin sürücüsünü kapalı otoparkın kapısında bulmuş ve hafif yaralanmalar nedeniyle hastaneye kaldırılmıştır." Bir nefes aldı ve kameralar farklı bir görüntüye geçti. Limuzinin park edildiği kapalı otopark yayında belirdi ve sunucu konuşmaya devam etti. "Kongre üyesi ve koruması Pazartesi sabahı inşaat ekipleri tarafından bulundu. İki adam, o t o p a r k ı n aşırı sıcaklığı nedeniyle bulunmalarından çok önce ölmüşlerdir. Aynı zamanda bir cinayet işlediklerinden de şüpheleniliyor.

birbirleriyle gizli bir ilişki içindeler. Şimdilik elimizde cevaptan çok soru var ama Kanal 6 araştırmacı muhabirlerinin cevapları bulana kadar durmayacaklarından emin olabilirsiniz."

"İyi ki kurtulduk," diye homurdandı Silver.

Silver benim gibi ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ama bunun bir kaza olmadığını anlayacak kadar biliyordu.

Cakes sırttı ve ona bir cips fırlattı. O da yakaladı ve yedi.

Chevy ikimizin arasındaki yeri aldı ve sonra şöyle dedi: "Cutter bana yüzen evini ve arazisini verdi. Bir ev inşa etmeyi düşünüyorum."

Gözlerimi kırıştırdım ve dönüp ona baktım. "Gerçekten mi?"

Başını salladı.

"Hey, Cakes?" Chevy top oyununa geri dönerken sordu. Cakes ona döndü.

"Ne dedin?"

"Kızınla evlenebilir miyim?" Chevy merak etti.

Kalbim göğsümde durdu ve bunun içimde canlanan ağır kesiciden mi yoksa Chevy'nin az önce babama beni tutup tutamayacağını sorduğu gerçeğinden mi kaynaklandığına karar veremedim.

Cakes göz kırptı. "Bilmiyorum dostum... Onu daha yeni buldum." Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı.

Tanrım, babamı sevmeye başlamıştım.

"Sevmeye gelmek" diye bir şey yoktu. Onu zaten deli gibi seviyordum.

Bu gerçekten yabancı bir duyguydu ve Cakes böyle hissetmemi o kadar kolaylaştırmıştı ki.

Nazik, şefkatli ve gerçekten harika bir adamdı.

Onun ne kadar iyi ve şefkatli olduğunu öğrendiğimde rahatlamıştım. Sadece bana ve Silver'a karşı iyi ve şefkatli olsa bile.

Silver homurdandı. "Sadece evet de. Nasıl olsa istediğini yapacağını biliyorsun."

Bu doğrudu.

Kalbim güm güm atıyordu ve az önce beni derinden sarsan adama bakıyor, sırada ne olduğunu söylemesini bekliyordum.

"Oh, tamam." Cakes inledi. "Ama onu koridorda yürütebileceğim bir düğün yapmalısınız. O baba anlarını yeterince kaçırdım. Bunu da benden alamazsınız."

Chevy bana döndü ve yere baktığımda elinde mavi kadife bir kutu vardı. Dudaklarımı yaladım, kalbim çarpıyordu ve kutuyu açıp içindeki yüzüğü bana gösterirken bakakaldım.

Kocaman bir şeydi.

Bunun için başka bir kelime yoktu. "Bu çok büyük," diye nefes aldım.

"Büyük ve gösterişli olmasını istedim, böylece onu gören herhangi bir erkek benim zirvede olduğumu anlayacaktı. Sonra Cakes bana bu yüzüğü teklif etti ve ben de... mükemmel olduğunu düşündüm." durakladı. "Benimle evlenir misin, Aella Diane?"

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve çılgınca başımı salladım. "Seninle evleneceğim, Chevy Andrew Clayborne. Bugün. Yarın. Gelecek hafta. Gelecek ay. Gelecek yıl. Gelecek bin yıl. Gelecek Salı. Gelecek Çarşamba. Gelecek..."

"Ayıldığında ona tekrar sorsan iyi olur," diyerek Silver kelime kusmuşumu böldü ve az önce bir ağrı kesici hap aldığımı hatırlattı.

Gözlerimi kısarak ona döndüm ve "Ne hakkında konuşuyorduk?" dedim.

"Motosiklet kulüplerinin ne kadar sevimli olduğunu düşünüyorsun," diye açıkladı yüzünde bir sırıtışla.

O sırıtışı biliyordum.

Kışkırtıyordu ama yine de başımı salladım, nerede kaldığımı hatırlıyordum, yine de onunla bu tartışmayı günler önce hastanedeyken yaptığımdan oldukça emindim.

Meğer aldığım ağrı kesici ilaçların zihnime çılgınca şeyler yaptırdığının farkına o zaman varmışım.

"Bir de her zaman çok huysuz ve kötü görünüp, sevdiklerinin yanındayken küçük, yumuşak bir oyuncak ayıya dönüşmeleri var."

Chevy'nin dudakları kulağıma yaklaştı ve fısıldadı, "Bana özel hayatında ayıcığım diyebilirsin ama herkesin içinde ayıcığım dersin kışına şaplak atarım."

Gülümsedim, babamın odada olduğunu bir an için unutarak, "Kıç oyunu. Güzel."

"Ben çıkıyorum." Cakes ayağa

kalktı ve gitti. Kıkırdadım.

Ve kıkırdadım.

Ve kıkırdadım.
Belki de sarhoştum.

YİRMİ SEKİZ

*Ben alkol içmem. Ben licka içerim. Ve onu licka mağazasından alıyorum.
-Aella'dan Chevy'ye mesaj*

CHEVY

6 ay sonra

Kapının açıldığını duydum ama gözlerimi kaldıramayacak kadar yorgundum. Dün gece ve ondan önceki gün cehennem gibiydi.

Kırk sekiz saatten fazla çalışmış, hastalar arasında bir ve iki saatlik şekerlemeler yapmışım ve yapmak istediğim son şey kulüp binasına gidip Noel düğünü için hazırlanmaktı.

Aralık ortasıydı ve dolunay iki gece önceydi, Noel geçit töreniyle birlikte iki kişi sarhoş olmaya ve traktörlerini geçit törenine katılanların üzerine sürmeye karar vermişti.

Ve tüm bunlar olurken Aella yanımda değildi çünkü okuldaki finallerine giriyordu.

Artık resmi olarak mezun olmuş ve cerrahi teknisyeni olmuştu.

Onun için heyecanlıydım.

Ama aynı zamanda çok yorgundum.

Ama kulüp binasında yatağıma girenin kim olduğunu biliyordum.

Ellerini sırtımda gezdirirken ve yanıma otururken iri yüzüğü tenimde gezindi.

Sıcaklığı gözlerimi açıp ona bakmam için yeterliydi. Nasıl giyindiğini gördüğümde dudaklarımın kenarı kalktı.

Tepeden tırnağa Noel.

Şaşırtıcı değildi aslında. Kasım ayının ilk gününden itibaren Aella gittiği her yere Noel saçan bir Noel manyağına dönüşmüştü.

Her gün için Noel çorapları ve çalışmadığı zamanlarda giymek için bir Noel gömleği vardı.

Bugün üzerinde siyah dar bir kot pantolon, üzerinde 'Noel Bağımlısı' yazan beyaz ve kırmızı çizgili bir gömlek ve her şeyden çok bereye benzeyen bir Noel Baba şapkası vardı.

Çok güzeldi.

Hem de çok sevimli.

"Düğün günü birbirimizi görmememiz gerektiğini sanıyordum?" Uyku yüzünden sesim boğuk ve derinden geliyordu.

"Sıkıldım," dedi. "Kuaforüm öğlene kadar gelmeyecek ve dün seni hiç göremedim, bu yüzden yoksunluk yaşıyordum."

Battaniyeyi altından ittim, sonra omuzlarına kadar çektim ve onu göğsüme çektim.

Bana sarıldı, bacakları ve kolları bulunduğumuz pozisyona göre ellerinden geldiğince beni sardı.

Ağzı benimkine değdi ve dudaklarıma karşı iç çekti. "Seni özledim."

"Ben seni daha çok özledim," diye homurdandım, aletim onun yakınlığı karşısında sertleşmişti. Yine de fazla bir şey gerekmedi.

"Bazı haberlerim var," dedi parmaklarını sakalımda gezdirirken.

Bir haftadır tıraş olmamıştım ve biraz asi olmaya başlamıştı. Ama hoşuna gidiyordu, bu yüzden muhtemelen o bana sakalımı kesmemi söyleyene kadar sakalımı kesmeyecektim.

"Ne tür haberler?" diye sordum.

"Annemin altmış yıl hapis cezasına çarptırıldığı türden." Gülümsedi.

"Orada ölecek."

İnledim. "Şükürler olsun."

"Ve" dedi, "hastanede tam zamanlı bir iş teklifi aldım."

Sırıttım. "Güzel. Eğer sana vermezlerse, nereye gidersen git seninle geleceğimi söyledim."

Ellerini sakalımda birleştirdi ve sonra beni ağzına doğru çekti. "Ve son bir şey daha."

"Neymiş o?" Ağzına karşı konuştum.

"İnşaatçıya daha büyük bir mutfak adası istediğimi söyledim. Bunun mutfağın fiyatına otuz bin dolar daha ekleyeceğini söyledi," diye cevap verdi.

İçimi çektim.

Ev para emmeye başlamıştı. Çok da umurumda değildi.

Param vardı.

Ayrıca Castanon Enterprises'dan, dışarıda olduğu bir yıl içinde işlerini tersine çeviren kardeşim aracılığıyla kar payı alıyordum.

Bir otuz bin daha beni öldürmezdi ama çok da iyi sayılmazdı.

"Sanırım bunu başarabiliriz," dedim. "Neden büyüttün?"

Utangaç bir ifadeyle gülümsedi ve itiraf etti: "Bugün hediye paketliyordum ve üzerine her şeyi paketleyebileceğim kadar büyük bir mutfak adası istediğimi ve tatil için bir ton yiyecek alabileceğimi fark ettim."

Başımı salladım, sonra onu sırt üstü yatırdım.

Gözlerim uzun bir süre yüzünü inceledikten sonra öne eğildim ve ağzımı elmacık kemiğinin hemen altındaki küçük, zar zor görünen yara izine bastırdım.

İyileşmişti.

Bu, her gün onu neredeyse kaybettiğimi hatırlamadığım anlamına gelmiyordu. ona.

Hastanedeki önemli kişilere vurulan tüm darbeler

O gün ameliyatta olan personel temizlenmişti. Yine de, iki kişinin hayatına kastedilmişti -Aella birkaç saat içinde bu darbeleri alan adamlar tarafından neredeyse iki kez ölüyordu.

Kongre üyesi Jimenez değiştirilmişti ve onun yerine gelen adam Doğruyu Söyleyenler'e bağlıydı.

Kongre'ye birini sokmaya çalıştığımızdan falan değil, fırsat tam anlamıyla Apollo'nun kucağına düşmüştü ve o da bunu değerlendirdi.

Jimenez'in karısı, kocası ve oğlunun 'trajik' ölümünden sonra ailesinin yanına eyalet dışına taşınmıştı.

Teksas'ın geri kalanı kutlama yaptı çünkü Jimenez pek çok düşman edinmişti ve karısı Teksas Eyaleti'nin hoşnutsuzluğunu hissetmişti.

Söylemeye gerek yok, Aella ve ben şeytanlarımızı yenmiştik ve mutlu ve özgür yaşıyorduk.

"İyi misin, bebeğim?" Başparmağımı yüzünde gezdirerek sordum.

"Gayet iyiyim." Gülümsedi.

Arada bir boynu ağrıyor ve yaşadıklarını hatırlıyordu.

O günlerde ona unutturmaya çalışırdım.

"Güzel," dedim vücudunun uzunluğunu aşağıya doğru kaydırmaya başlarken. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesinde bir sırıtış vardı.

"Bu siyah kotu bacaklarından sıyrıyorum ve kendime küçük bir kahvaltı hazırlıyorum," dedim esnek siyah kotunu yakalayıp çekiştirirken.

"Düğme!" diye bağırdı.

İçimi çektim ve muhtemelen bacaklarından aşağı gayet iyi kayacak olmasına rağmen kotun düğmelerini açmak için zaman ayırdım.

Neyse ki bu kot pantolon normalden daha boldu ve kalçalarından kolayca sıyrıp yere atmama izin verdi.

Kısa süre sonra külotu da onu takip etti ve ben de yatağa uzanıp kalçalarını iyice açarak amına engelsiz bir erişim sağladım.

"Neden," dedim eğlenerek, "amın pırıl pırıl parlıyor?" Kıs kıs güldü. "Yenilebilir parıltı. Ve şenlikli."

"Bugün buraya gelirken ne yaptığını biliyordun," diye homurdandım ve yenilebilir parıltının tadına bakmak için eğildim.

Geri çekildim, dilimde onun amının ve meyvelerinin tadı vardı.

"Hiç fena değil," diye dalga geçtim bir kez daha yalamak için eğilirken.

Ve bir tane

daha. Ve bir

tane daha.

Kısa süre sonra altımda kıvrınmaya başladı, kalçaları başımı sıkıyordu. "Lütfen, Chevy. Beni çok fazla kızdırma," diye bağırdı, parmakları yüzümü onun tümseğine doğru daha sert bastırdım.

Bir parmağımı içine kaydırıp, hafifçe kıvırdım ve çığlık atmasına neden oldum. "Vay canına," diye mırıldandı. "Daha fazla."

Parmağımı dilimle ritmik bir şekilde çalıştırdım, altımda kıpır kıpır bir karmaşa olana kadar klitorisini yaladım ve emdim.

Tam uçurumun kenarına düşme belirtileri göstermeye başladığında durdum.

"Sen... Öldün. Öldün," diye nefes nefese kaldı.

İç çamaşırimi, sikimin serbest kalmasına izin verecek kadar aşağı kaydırıp, sonra içine derinlemesine kaydım.

Kabzasına kadar içine battığımda ıslak ısı beni çevreledi.

"Vay canına," diye nefes aldı. "Hayatımın geri kalanında buna sahip olacağıma inanamıyorum."

Sadece birkaç saat içinde benim olacağını hatırlatmak bile kontrolümü ateşlemeye yetmişti.

Her zamanki gibi onu çıplak olarak aldım, sıcaklığını etrafımda hissetmenin ne kadar harika olduğunu sevdim.

Aylardır belki hamile kalır, belki kalmaz oyunu oynuyorduk.

Bir gün, çekip çıkarma yöntemi işe yaramayacaktı ve bu gerçekleştiğinde, bununla tamamen iyi olacaktık.

Doğum kontrol seçeneklerini tartışmıştık ama her denediğinde kötü tepki veriyordu, bu yüzden kesinlikle gerekli olana kadar, şans bizden yana olmayıncaya ve hamile kalmayıncaya kadar bunu sürdürmeye ve çekilmeye karar vermiştik.

İkimiz de çocuk sahibi olmadan önce biraz daha zamana ihtiyacımız olduğunu düşünürken pek de iyi bir uygulama değildi ama işimize yarıyordu. Şimdilik.

Bu, etrafımda hızlanmaya başladığında ve orgazmı patladığında, taşaklarım çekilene ve boşalma beni sıcak fışkırmalarla terk edene kadar horozumu çekip tatlı amına pompalamak zorunda kaldığım anlamına geliyordu.

Sütümsü sıvı sert horozumdan fırladı ve onu kedi boyadı.

Normalde daha yükseği hedeflerdim ama gömleğini kirletmek istemedim.

Onun içinde çok tatlı görünüyordu.

Nefes nefese orada yattı ve başını salladı.

"Bu..."

"Her şey," diye bitirdim. "Günün geri kalanında ne yapacaksın?"

"Tırnaklarımı boyatacağım. Saçımı yaptıracacağım. Makyajımı yaptıracacağım. Sonra da evlenmek için buraya döneceğim." Dilini bana doğru uzattı.

Tam da bu durum için yatağın yanında tuttuğumuz havlulara uzandım ve onu kollarıma çekmeden önce temizledim.

"Düğün hediyemi aldın mı?" Alay ettim.

"Bu sabah garaj yolunda benim arabam yerine duran gülünç fiyatlı Ford Expedition'ı mı kastediyorsun?" İç çekti. "Çok fazlasın, Chevy Clayborne."

"Ben sadece senin için fazlayım," diye takıldım.

Biri kapıyı çaldı ve Silver'ın sesi yüksek ve net bir şekilde duyuldu, "Gerçekten gitmemiz gerekiyor, Aella. Seks yapmayı bırak ve

Hadi gidelim!"

İçimi çektim ve kıpırdandığında onu bıraktım.

"Seni seviyorum, Chevy."

"Ben de seni seviyorum, Aella." Tekrar pantolonunun içine girmesini izledim.

Sonra iğrenç Noel Crocs'larını giydi ve kapıyı açmadan önce bana el salladı.

"Mihrapta görüşürüz, sevgilim."

"Mihrapta," dedim kapıyı kapatmadan hemen önce.

Bir saat sonra nihayet kulüpteki odamdan çıkabildim.

Beni ilk gören kişi elbette görmek isteyeceğim son kişiydi.

Bak.

Kızının bana geliş şeklini saklamamın hiçbir yolu yoktu.
ve bana muhtemelen hayatımın en iyi seksini yaşattı.

Birkaç saat içinde kalıcı olarak benim olacağını bilmek, seksi her zamankinden daha da iyi yapan bir şeydi.

"Sakalında sim var," dedi Cakes, kısık gözlerle beni süzerek.

Gülümsememi gizlemek için elimi sakalımın üzerinde gezdirdim. "Ben de öyle."

EPİLOG

*Aşk gerçek olduğunda, osurukların önemi yoktur.
-Aella'dan Silver'a mesaj*

AELLA
5 yıl sonra

On yıl önce bana hayatımın nereye gittiğini sorsaydınız, kesinlikle kendimi şu anda bulduğum yerde olmazdı.

Çocuklarım vardı.

Göl kenarında, beş bin metrekairelik canavar gibi bir evim vardı.

Her yıl yepyeni bir arabam
oluyordu. Çok sevdiğim bir işim
vardı.

Hayatım olan bir kocam vardı. Her
şeye sahiptim.

Ve hala, hayatımın aşkı olan adamım, hayatımı güzelleştirmeye devam
etmenin bir yolunu buldu.

Huysuz adamım karşımda duruyordu, yorgun ve bitkin, uyumaya hazırdı.

Yine de en sevdiğim kahve dükkanına uğrayıp bana en sevdiğim kahve ve
simidi getirecek zamanı buldu.

En küçük çocuğumuz Haven'a, babasını parmağında oynatan tatlı kızına bir
kek uzattı.

Saçları dağınıktı ve üzerinde hâlâ dün gecedен kalma pijamaları vardı.

Oğlumuz Riggins, yüzüne kek bulaşmış bir halde, üç yaşındaki halini umursamadan içeri girdi.

O da dün gecedен kalma pijamalarını giymişti, ancak fermuarının yarısı açıktı ve birkaç oyuncakı kolay erişebilmesi için pantolonunun içinde duruyordu.

Boş çubuğunu bana uzattı ve ben de hemen ona benden daha yakın olan çöp kutusuna attım.

"O kadar kötü mü çalışıyorsun?" diye sordum.

"Başka bir organ bağışçısı geldi," diye açıkladı. "Öldü. Ailesi organlarının alınmasını istedi. Sonra da karmaşık bir beyin tümörü için on sekiz saatlik bir ameliyat geçirdi."

Tezgâhın köşesinde duran ve Riggins'ın yüzündeki çikolatayı temizlemek için yeterince ıslak olan bez parçasına uzanırken "İğrenç," dedim.

Tabii ki şikâyet etti ama onu kendine getirecek kadar uzun süre idare etmeyi başardım.

"Riggins," dedi Chevy. "Üstünü değiştirmen gerek. Büyükbaban birazdan burada olacak."

Riggins büyükbabasını *çok severdi*.

Her Salı akşamı babası onu alır, parka ve yemeğe götürürdü.

Riggins da buna bayılırdı.

Babam -bir babam olduğu ve ona böyle hitap edebildiğim için hâlâ gerçeküstü hissediyordum- bunu daha da çok seviyordu.

Perşembe günleri Haven'ı da götürmeyi teklif etmişti ama Haven henüz annesiz uzun süre kalamayacak kadar küçüktü.

Ne yazık ki Haven doğduğunda memeden başka bir şey almayı inatla reddetti.

Ve her şeyi denemiştik.

Sonunda, uzun bir izin alıp Haven bir yaşına gelene ve sütten kesilene kadar onunla kalmaya karar verdim.

İşe yaramıştı ve her gün ailemin yanında olmaktan ne kadar mutlu olduğumu fark edene kadar bunun beni ne kadar tamamladığını fark etmemiştim.

Yine de kocamı çok özliyordum.

Bazen ondan uzun süre ayrı kaldığımda bir uzvum eksikmiş gibi hissediyordum.

Chevy pastadan küçük bir parça daha kopardı ve Haven'a yedirdi, o da mutlulukla mideye indirdi.

Riggins Wrangler kot pantolonunu, üzerinde 'Truth Tellers MC' yazan beyaz tişörtünü ve dedesi Cakes'in hediyesi olan motosiklet botlarını giyerek odaya geri döndü.

Kapının zili çaldı ve Riggins büyükbabasını orada onları beklerken görmeyi umarak koşarak gitti.

Ama gelen büyükbabası değil, Doğruyu Söyleyenler'in başkanıydı.

"Webber." Gülümsedim. "Burada ne işin var?"

"En kötü yarını görmeye geldim," dedi Riggins'ı kucağına alıp hafifçe sıkarken.

Riggins minik kollarını Webber'in boynuna doladı ve kıkırdadı. Tam kapıyı kapatmak üzereydim ki babam bisikletiyle yanıma geldi.

"Büyükbaba!" Riggins çığlık attı.

Webber Riggins'ı yüzünü buruşturarak yere bıraktı ve bunu yaparken kulağını ovuşturdu.

Riggins babasına doğru koşmaya başladı ve Webber onu yola çıkamadan yakaladı.

Bunun bir önemi yoktu. Yolun son kısmının tamamını Clayborne'larla emniyete almıştık.

"Webber, ne oldu?" Chevy kucağında Haven'la mutfaktan çıkarken sordu.

Haven ciyakladı ve Webber ona uzandı. Haven

Webber'ı çok seviyordu.

Zaten Doğruyu Söyleyenler'in hepsini severdi.

"Seninle bir sorun hakkında konuşmaya geldim," dedi. "Ama biraz sevişmek için bir iki dakikamı ayırabilirim."

Chevy başını arka bahçeye doğru salladı, tam da babam içeri girerken.

"Bir ayakkabımız eksik galiba" demeden önce durup yanağıma bir öpücük kondurdu.

Cakes ayakkabıyı ve arabamın anahtarlarını kaptığı gibi dışarı çıktı. Ama yolda en sevdiği torunundan bir öpücük almadan önce değil.

Webber ve Chevy Haven'la birlikte arka bahçeye çıktılar ve ben de bana sunulan fırsatı değerlendirerek uyumak için üst kata çıktım.

Uyurken yıllar boyunca biriktirdiğimiz tüm anılar gözümün önünden geçti. Riggins'ın gölde yüzmeyi öğrenmesi.

Haven'ın

doğumu.

Riggins'ın

doğumu.

Babamın

evliliği.

Benim mezuniyetim.

Sonuncusuna gelene kadar anılar devam etti. Chevy ile evliliğim.

Donmuş bir tarlanın ortasındaydık.

Etrafımızda Atatürk çiçekleri vardı ve Chevy beni straplez beyaz elbisemin içine daldırdığında sakalında tam anlamıyla kırağı birikiyordu.

Ağzı benimkinden birkaç santim uzaktaydı ve ikimiz de gülüyorduk. Bu benim en sevdiğim fotoğrafımdı.

Odamda yürürken Chevy'nin son zamanlarda benim için aldığı her şeye bakarken yüzümde tamamen bir gülümseme vardı.

Yepyeni bir çift tenis ayakkabısı.

Lavabomun yanında yeni bir bileklik duruyordu.

Dalgın bir şekilde lavabosunun yanındaki çekmeceyi açıp tüm ıvır zıvırını çekmeceye tıkıştırırken bir yığın kâğıt gözüme çarptı.

Onları çıkardım ve okumaya başladığımda kaşlarımı çattım.

Kâğıtların üzerinde TAMAMEN ÖDENDİ yazıyordu ve nefesim kesildi.

Adımın yanı sıra üniversitemin adı ve programın ücreti de siyah beyaz olarak yazılıydı.

Kalın mürekkep.

Aşağıya kadar okudum ve gözlerim doldu.

Yedi yıl önce bugün, görünüşe göre Chevy dört sömestr boyunca okula gitmem için para ödemiş.

O zamanlar beni tanımıyordu bile!

Chevy'nin almam için ısrar ettiği özel küvetin kalın rafına oturdum ve gözyaşlarımın düşmesine izin verdim.

Biraz sonra Chevy odaya girdiğinde de aynı şeyi yapıyordum. "Haven'ı uyuması için yatırdım. Tam olarak..." Sözünü yarıda kesti. beni orada ağlarken gördüğünde.

"Bebeğim, sorun ne?" Dizlerinin üzerine çöktü ve

Yüz

ünü. Ona kâğıtları uzattım ve tıslayarak nefes aldı. "Sen miydin?" diye sordum. "Okulumun parasını sen mi ödedin?" Omuz silkti ve "Mutlu olmanı istedim" dedi.

"Beni tanımıyordun bile," diye cevap verdim.

Geniş avuçlarıyla yüzümü kavradığında yüzünü bir sırtıma kapladı.

"Hayır bebeğim, ama ben istedim."

YAZARIN NOTU

Reign / Chevy / Copper için bir sonuç yoktu. Ve bunun bir nedeni vardı. Copper'ın hikayesini bu serinin 3. kitabı olan [*Düşmanlardan Sevgililere*](#)'de bulabilirsiniz.

BONUS SAHNE

FORD

"Spurlock?"

O kadar hızlı ayağa kalktım ki başım döndü. "Bu biziz."

Hemşire gülümsedi ve "Oğlunuz ameliyatı mükemmel bir şekilde atlattı. Şu anda iyileşme sürecinde ve biz konuşurken uyanıyor. Beni takip edin, sizi ona götüreyim."

Karımın elini tuttum ve onu peşimden sürükledim, uzun bacaklarım neredeyse onunkileri ikiye katlıyordu.

"Ford," diye hırladı Ashe. "Yavaşla!"

Yavaşladım ama yavaşlamazsam bizi oğlumuzla götüren hemşireyi geride bırakacaktım ve nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Daha önce hiç böyle bir korku hissetmemiştim.

Elbette, doğduklarında korkmuştum ama daha önce çocuğumun ölmesi korkusu gibi bir şey yaşamamıştım.

Oysa geçen hafta oğlumuzun bir sorunu olduğunu öğrendiğimizde tam da böyle olmuştu.

Bu da bizi şu ana getirdi.

Dallas'ta, evimizden saatler uzakta, hayat kurtarıcı bir ameliyat geçiren oğlumuzun yanına gidiyorduk.

Doktor-anestezi uzmanı- bizi Chevy'nin odasının hemen dışındaki koridorda karşıladı.

Daha önce oğlumuzla ihtiyacı olmadığı halde ihtiyacı olan güvenceyi veren doktor.

Elini uzatıp benimkini sıktı ve eşime oğlumun en sevdiği pelüş hayvanı verdi.

Ayının karnına dokunurken, "Onu tıpkı senin ufaklık gibi sardım," dedi.
"Her şey tam olarak yolunda gitti. Harika bir çocuğunuz var."

"Biliyorum." Gülümsedim. "Oldukça özel biri, değil mi?"

Chevy sırtımı sıvazladı ve koridorun ilerisinde onu bekleyen kumral saçlı bombaya doğru ilerledi.

Ashe beni iterek oğlumuzun yanına gitti, ellerini yüzüne götürerek fısıldadı:
"Chevy, bebeğim. Benim."

Chevy'nin parlak mavi gözleri açıldı ve gülümsedi. "Merhaba anne."

"Merhaba bebeğim," diye cevap verdi. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim." Gülümsedi. "Uykum var."

Arkamızdan bir ses geldi ve dönüp baktığımda babamın orada, içeri girmesi için ona yeşil ışık yakmamı beklediğini gördüm.

Çenemi salladım ve "O iyi" dedim.

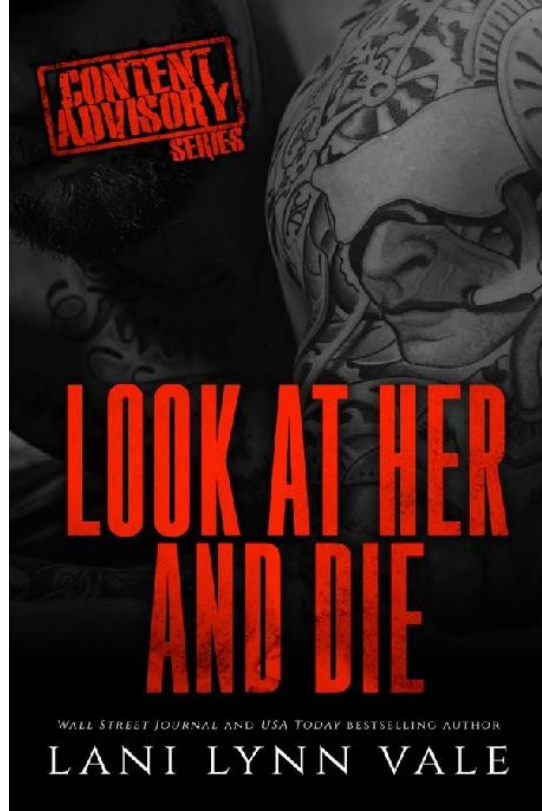
Babam, bir zamanlar yenilmez olduğunu düşündüğüm adam, boğazını temizledi.

"Ödümü kopardı" derken sesi biraz suluydu. "Aynen." Kolumu ona doladım. "Geldiğin için teşekkürler."

"Başka bir yerde olmak istemezdim."

SIRADA NE VAR?

Content Advisory serisinin ikinci kitabı [LOOK AT HER AND DIE](#) için tıklayın!

Yeni kitapların ne zaman çıkacağını öğrenmek için

HABER BÜLTENİME BUGÜN KAYDOLUN

www.lanilynnvale.com/newsletter

TEŞEKKÜRLER

Golden Czermak-Fotoğrafçı

Kardeşimin Editörü & Ink It Out Editing-Editörlerim

Frauke Spanuth-her şeyim kadın. Biçimlendirici, kapak tasarımcısı, teaser yapımcısı, web sitesi tasarımcısı. Aklınıza ne gelirse, benim için yapıyor!

Annem-Bu kitabı sekiz milyon dokuz yüz altmış altı kez okuduğun için teşekkür ederim.

Betalarım. Cidden, sensiz ne yapardım bilmiyorum.

LANI LYNN VALE YAZARININ DİĞER ESERLERİ

ÖZGÜR KUŞLAR

[Boomtown](#)

[Otoyolu Umrumda](#)

[Değil](#)

[Hayatımın Son Gününde T o z a](#)

[Biri Daha Bulandı](#)

[Teksas Kasırgası](#)

[Ben Dans Etmem](#)

DIXIE WARDENS MC'NİN KAHRAMANLARI®

[Işıklar Sirenime](#)

[Halligan Baltama](#)

[Kevlar Yeleğime](#)

[Anahtarlar](#)

[Kelepçelerime Şari](#)

[HattımaHayat](#)

[Uçuşuma](#)

[Zekamın Karşılığı Yanlışımın](#)

[Doğrusu](#)

[Annene Gerçek Olup Olmadığımı Sor](#)

KOD 11- KPD SWAT

[Merkez Kütle](#)

[Çift Musluklu](#)

[Patlama](#)

[Anahtarı](#)

[Yürütme Tarzı](#)

[Charlie Foxtrot](#)

[Öldürme](#)

[Atışı](#)

Coup De Grace

BELİRSİZ AZİZLER

Whiskey Neat Jack

& Coke

Kavalıklarda Votka

Kötü Elma

Kirli Anne

Paslı Civi

KILGORE ATEŞİ SERİSİ

Sok Tavsiye Edilen

Parlama Noktası

Oksijensiz

Kontrollü Yanma

Söndürme

BÜYÜK EJDERHALAR SERİSİNİ SEVİYORUM

Büyük Ejderhaları Seviyorum ve Yalan

Söyleyemem Ejderhaların da Sevgiye İhtiyacı

Var

Oh, Ejderham

DIXIE WARDEN REDDEDİYOR

Sakal Modu

Sakaldan Korkun

Sakalın Oğlu

Ben Sadece Sakal İçin Buradayım

Sakal Bana Yaptırdı Sakal Yukarı

— -

Sakal Aşkı İçin Kanunu ve

Sakal

BEYZBOLDA AĞLAMAK YOKTUR.

Pitch Please Quit

Your Pitchin'

Dinle, Saha

DOLU YAĞDIRANLAR

Hail No Go

to Hail Burn in

Hail What the

Hail

Meryem Ana'yı

Selamla

BASİT ADAM SERİSİ

Biraz

Umursamıyorum Belki

İstemiyorum

Get You Some

Ain't Doin' It Too

Bad So Sad

BEAR BOTTOM GUARDIANS MC

Mess Me Up

Talkin' Trash

How About No

My Bad

Bir Şans, Fantezi

Olur Böyle

Şeyler Şık

Tutun

İspiyoncular Dikiş Alır

F-Bombası

GÜNEYLİ CENTİLMEN SERİSİ

Hissy Fit

Tanrım Merhamet

Et Çirkin Olmayı

Bırak

KPD MOTOSİKLET DEVRİYESİ

Deliliğini Sakla

Ben Yapmamayı

DeğildimTercih

Ederdim

Yap Beni

Siz Öyle Diyorsanız

Günahkârlar Kazanır

SWAT 2.0

Sadece Şaka

Erkeklerden Önce Kızartmalar

Belki Küfür Etmek Yardımcı

OlurBana Önemseyip

Önemsemediğimi Sormanıza

Şarap İçerebilir

Şaka Yapıyorsun

Her An Kulübe

Katılabilirsin

OResmen Bitti

Kadar da Değil

Deyin

Kimse Bilmiyor
Kimin Sorduğuna Bağlı

VALENTINE ÇOCUKLARI

Şu Sürüsünü
Sürün Çılgın
Düve Evet
Kovalanın

RUHLAR ŞAPELİ HORTLAKLARI

Tekrarlanan Suçlu Eş
Ziyaretleri Hapishane
Yemeği
Doin' A Dime
Kitty , Kitty
Gen Pop
Aydın Mahkumu Şantajı

MADD FIT SERİSİ

Temsilci
Yok Jerk It
Chalk Dirty to Me

SAVAŞ KARGALARI MC

Her Zaman Birinin Canavarı Beni
Kötü Adamın Yap
Bazı Kafesleri Çıngırdatın
Bir Rol Model Değil

Get Tragic
Garip ve Sıradışı
Yaşayanlara Asla Güvenme

GATOR YEM MC

Çok Olmadıkça Kimsenin Umurunda
Değilsinizİyi Bir Bela
Sevimli Ama Psikopat
İlk Görüşte Sinirlendim
Sesler Geri Döndü Özel Bir
Tür Sapkın Sadece
Kendimle Çıkacağım

PALYAÇO DÜNYASI

Eğlence Evi
Ucube Gösterisi
Palyaço
Motelinde
Sirk SatıldıÖldürme
Kabinine
Aptal

CARTER KARDEŞLER

Kapak Yok
I Can't Even
Thirst Trap
Clap Back Rent
Free
Sıçrama Zamanı

YOLO

SEMYONOV BRATVA

Zehirli kal,

baba.

Yürüyen Kızıl Bayrak

Her Zaman Tuzlu

İÇERİK DANIŞMANLIĞI

Huysuz Günışığı Ona

Bak ve Öl Düşmandan

Sevgiliye Diğer Kadın

Dram Yanlış Kimlik

Çirkin Ördek Yavrusu

Zorla Yakınlık O Kötü

Biri

~~TEK BAŞLIKLAR~~

Big Nick Energy Bunu

Em

Somethin' About That Boy

YAZAR HAKKINDA

Lani Lynn Vale, mizahi romantik gerilim romanları yazan Amerikalı bir yazardır. Büyük Teksas Eyaleti'nde doğmuştur ve yetişkinlik hayatının büyük bir kısmını romanlarının çoğunun geçtiği Doğu Teksas'ta geçirmiştir. Okurlarının "LLV'nin Sakallı Yarısı" diye hitap ettiği lise aşkıyla evlidir. İlk romanı *Boomtown*'ı üçüncü çocuğunun doğumundan sonra 2013 yazında yayımladı. *Bugüne* kadar 100'den fazla roman yayımladı ve bunların çoğu *USA Today* Bestseller listesine girdi.

Lani ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için www.lanilynnvale.com adresini ziyaret edin.

İçindekiler

Kapak	
Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
İçindekiler	
Huysuz Günışığı	
İthafı Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	

[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

[Bonus Sahne](#)

[Sırada ne var?](#)

[Teşekkür](#)

[Lani Lynn Valein Diğer](#)

['Kitapları Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

